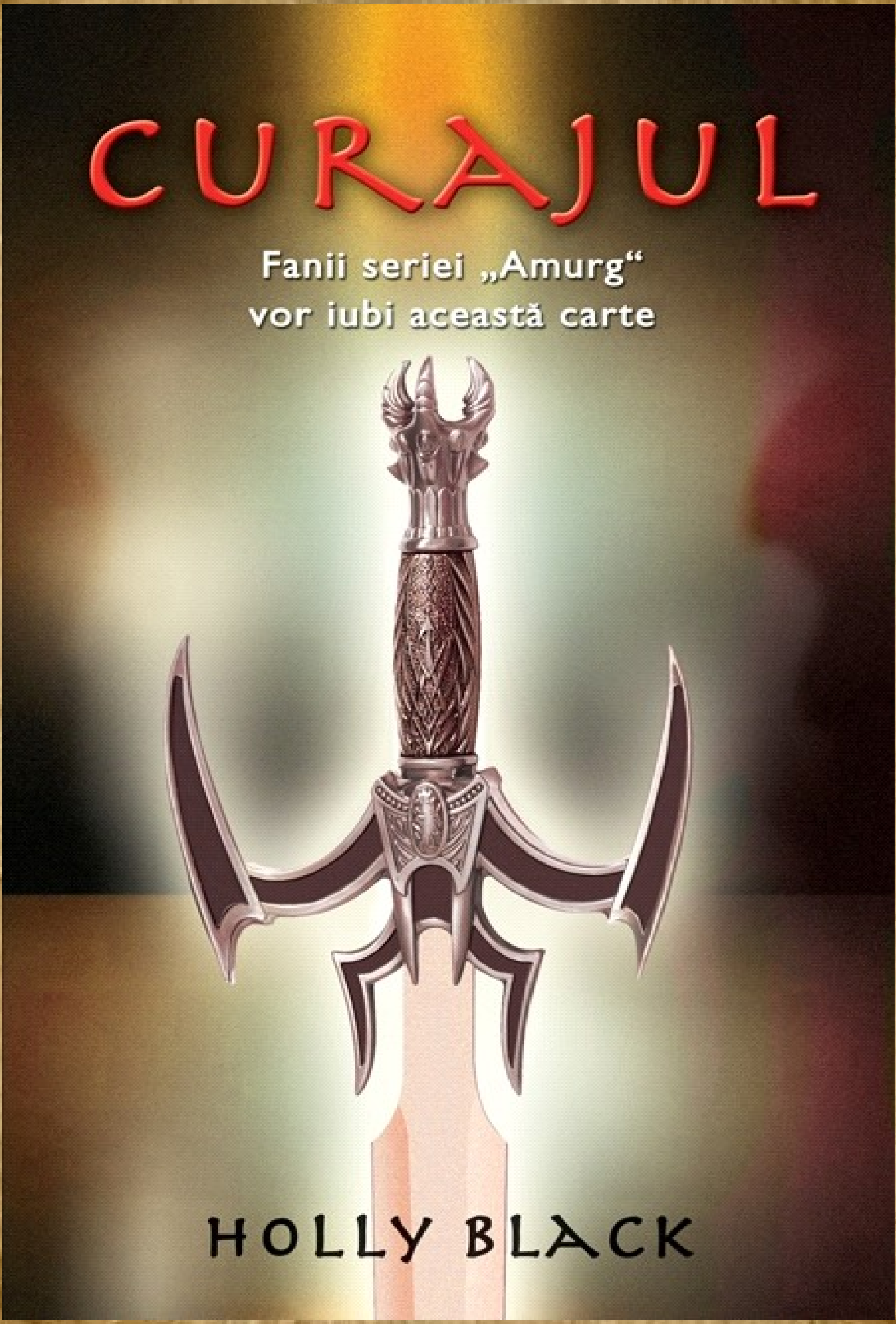
CURAJUL
Fanii seriei „Amurg“
vor iubi această carte
HOLLY BLACK

HOLLY BLACK

CURAJUL

Seria BASME MODERNE - II

Traducere din limba engleză
MIHAELA FRUNZĂ

rao international publishing company

Prolog

„Căci o să-nvăţ de la frunză şi floare
Ce coloreaz-orice picur purtat,
Să schimb a durerii licoare
În aur curat."

SARA TEASDALE,
Alchimie

Otrava o înecă pe femeia-copac, seva înceată a sângelui său arzând. Majoritatea frunzelor îi căzuseră deja, dar cele rămase i se înnegriră şi i se încreţiră de-a lungul spatelui. Îşi trase rădăcinile din adâncimile pământului, lujeri lungi şi păroşi care tresăriră în aerul rece al toamnei târzii.

Un gard de fier îi înconjurase trunchiul ani întregi, mirosul metalului fiind la fel de familiar ca orice mică durere. Fierul o răni în timp ce-şi trăgea rădăcinile peste el. Se rostogoli peste trotuarul de beton, gândurile ei încete de copac umplându-se de durere.

Un om care plimba doi căţei se împiedică de zidul de cărămidă al unei clădiri. Un taxi se opri scrâşnind şi claxonă lung.

Ramurile lungi se prăvăliră peste o sticlă în timp ce femeia-copac se lupta să se îndepărteze de metal. Se holbă la sticla întunecată ce se rostogolea pe drum, uitându-se la resturile de otravă amară care se scurgeau din ea şi văzând mâzgăleala cunoscută pe fâşia mică de hârtie sigilată cu ceară. Conţinutul acelei sticle trebuia să fie o băutură tonică, nu să-i cauzeze moartea. Încercă să se ridice din nou.

Unul din câini începu să latre.

Femeia-copac simţi cum otrava lucrează în ea, sufocând-o şi ameţind-o. Se târâse undeva, dar nu-şi mai amintea unde. Pete de un verde-închis, ca nişte vânătăi, îi răsăriră pe trunchi.

— Ravus, şopti femeia-copac, în timp ce scoarţa buzelor sale trosnea, Ravus.

Capitolul 1

„Acum, aici, e nevoie să alergi cât de
repede poţi pentru a rămâne în acelaşi loc.
Dacă vrei să pleci în altă parte, trebuie să
alergi măcar de două ori mai repede de-atât.”

LEWIS CARROLL,
Prin oglindă

Valerie Russell simţi cum ceva rece îi atinge spatele şi se întoarse, lovind din reflex. Palma ei atinse ceva din carne. O cutie de suc se lovi de podeaua de ciment a vestiarului şi se rostogoli, lichidul maroniu şi lipicios fâsâind în vreme ce curgea. Câteva fete îşi ridicară privirea spre ea în timp ce se schimbau şi începură să chicotească.

Cu mâinile ridicate în batjocură ca pentru a se preda, Ruth râdea.

— A fost doar o glumă, Prinţesă Răutăcioasă din Ţara Răutăţii.

— Scuze, reuşi Val să spună, dar furia nu i se risipise în totalitate şi se simţea prost. Ce faci aici? Credeam că transpiraţia îţi provoacă mâncărimi.

Ruth stătea pe o bancă verde, cu un aer exotic, îmbrăcată cu o jachetă clasică şi o fustă lungă, de catifea. Sprâncenele sale erau nişte linii subţiri de creion, ochii îi erau conturaţi cu negru şi fardaţi cu roşu, ceea ce o făcea să arate ca o dansatoare de *Kabuki*[1]. Părul îi era de un negru lucios, mai deschis la rădăcini şi împletit cu şuviţe vişinii. Trase adânc în piept din ţigara şi suflă fumul în direcţia uneia dintre colegele lui Val.

— Numai transpiraţia mea, spuse.

Val îşi dădu ochii peste cap, dar zâmbi. Trebuia să recunoască faptul ca era un răspuns fantastic. Val şi Ruth fuseseră prietene dintotdeauna, de atât de mult timp, încât Val

---

1 Un tip de teatru popular japonez în care actori costumaţi minuţios folosesc mişcări, dansuri şi cântece stilate pentru a pune în scenă comedii şi tragedii.

se obişnuise să fie cea din umbră, cea normală, cea care punea la cale replicile inteligente, nu cea care le rostea. Îi plăcea rolul ăsta; o făcea să se simtă în siguranţa. Robin pentru Batmanul Ruth. Chewbacca pentru Han Solo.

Val se aplecă să-şi scoată tenişii şi se văzu în mica oglindă de pe uşa dulapului: şuviţe de păr portocaliu îi ieşeau de sub bandana verde.

Ruth îşi vopsise părul din clasa a cincea, mai întâi cu vopsea de păr normală, pe care o putea cumpăra oricine de la supermarket, apoi în culori ciudate, frumoase, ca verde aprins sau roz, dar Val îşi vopsise părul numai o dată. Fusese o nuanţă de roşcat, cumpărată de la magazin; mai închisă şi mai bogată decât culoarea ei naturală estompată, dar fusese oricum pedepsită din cauza asta. Pe vremea aceea, mama ei o pedepsea de fiecare dată când făcea ceva care să-i demonstreze că ea crescuse. Mama nu voia ca ea să-şi ia sutien, nu o lăsa să poarte fuste scurte şi nu-i îngăduia să-şi dea întâlniri înainte de a intra la liceu. Acum, că era la liceu, mama ei începuse să o îndemne să se machieze şi să se ducă la întâlniri. Însă Val se obişnuise să poarte părul strâns cu bandane, să se îmbrace cu blugi şi tricouri şi nu voia să se schimbe.

— Am câteva statistici pentru proiectul „bebeluşul din făină” şi am găsit câteva potenţiale nume pentru el.

Ruth îşi dădu jos de pe umăr geanta uriaşă de poştaş. Clapa din faţă era pătată de vopsea şi plină de nasturi şi etichete – un triunghi roz jupuit la margini, un nasture pe care scria de mână „Încă nu sunt rege”, una mai mică pe care scria „Unele lucruri există, fie că tu crezi în ele, fie că nu” şi alte vreo zece.

— Mă gândeam că poate vii diseară pe la mine să lucrăm la el.

— Nu pot, spuse Val. Eu şi Tom mergem la un meci de hochei în oraş, după antrenament.

— O să-l transformi într-un băiat, spuse Ruth, răsucind una dintre şuviţele vişinii în jurul degetului.

Val se încruntă. Nu putu să nu observe tonul vocii lui Ruth când vorbea despre Tom.

— Crezi că nu vrea să meargă? întrebă Val. A spus ceva?

Ruth dădu din cap şi mai trase o dată repede din ţigară.

— Nu, nu. Nimic de genul ăsta.

— Mă gândeam ca am putea merge în Sat după meci, dacă mai e timp. Să ne plimbăm prin St. Marks.

Cu numai două luni înainte, la bâlciul din oraş, Tom îi lipise un tatuaj pe spate, îngenunchind şi lingând locul înainte de a i-l lipi de piele. Acum de-abia mai reuşea să îl determine să facă dragoste cu ea.

— Oraşul noaptea. Romantic, spuse Ruth.

Din modul în care o zisese, Val se gândi ca voise să spună contrariul.

— Ce? Ce se-ntâmplă cu tine?

— Nimic, spuse Ruth. Sunt numai distrată sau cam aşa ceva.

Îşi făcu aer cu o mână.

— Atâtea fete aproape goale într-un singur loc.

Val dădu din cap, nu prea convinsă.

— Te-ai uitat la mesajele alea de pe chat, cum ţi-am zis? L-ai găsit pe ăla în care ţi-am trimis statisticile despre gospodăriile întreţinute exclusiv de femei, pentru proiect?

— Nu am reuşit. O să mă uit mâine, bine? Val îşi dădu ochii peste cap. Mama e pe net douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Are un nou prieten pe Internet.

Ruth scoase un sunet înăbuşit.

— Ce? zise Val. Credeam ca susţii iubirea online. Nu tu ai fost cea care a zis că e iubirea minţii? Cu adevărat spirituală, fără carnea care să o îngreuneze?

— Sper că nu am spus asta.

Ruth îşi lipi dosul palmei de frunte, prefăcându-se că leşină. Se îndreptă apoi brusc.

— Hei, ţi-ai prins părul cu un zgârci? O să-ţi smulgă părul. Vino aici; cred că am un elastic de păr şi o perie.

Val încălecă pe banca din faţa lui Ruth şi o lăsă să-i scoată zgârciul din păr.

— Au, acum chiar că mă doare!

— Nu ar trebui ca voi, firile atletice, să fiţi mai dure?

Ruth îi pieptănă părul lui Val şi-l legă destul de strâns ca aceasta să simtă firişoarele mici de păr de pe ceafă rupându-se.

Jennifer se ridica şi se aplecă pe crosa ei de lacrosse. Era o fată zdravănă, cu oase mari, colegă cu Val încă de la grădiniţă. Arăta mereu neobişnuit de curată, de la părul strălucitor până la şosetele de un alb sclipitor şi la pantalonii scurţi lipsiţi de cute. Era, de asemenea, căpitanul echipei lor.

— Hei, lesbiano, fă-o-n altă parte!

— Ţi-e teamă că se ia? întrebă Ruth dulce.

— Du-te naibii Jen! spuse Val, mai puţin spirituală, un moment mai târziu.

— Nu ai voie să fumezi aici, spuse Jen, dar nu se uita la Ruth. Se uita la pantalonii lui Val.

Tom desenase pe un crac, cu marker permanent, un gargui mare cât tot piciorul. Pe celălalt crac erau tot felul de slogane, diverse chestii pe care Val le scrisese cu creioane diferite. Nu erau probabil ceea ce Jen considera drept echipament regulamentar de antrenament.

— Nu contează. Oricum, trebuie să plec.

Ruth stinse ţigara pe bancă, formând un crater micuţ în lemn.

— Pe mai târziu, Val. Pe mai târziu, ciudato!

— Ce e cu tine? întrebă Jennifer blând, de parcă ar fi vrut într-adevăr ca Val să fie prietena ei. De ce umbli cu ea? Nu vezi ce dubioasa e?

Val se uită în podea, auzind lucrurile pe care Jen nu le spunea. Şi tu eşti lesbiană? Îţi place de mine? O să te mai suportăm în echipa asta numai dacă te perfecţionezi.

Dacă viaţa ar fi ca un joc video, şi-ar folosi forţa pentru a o ridica pe Jen în aer şi a o trânti de perete din două lovituri de băţ.

Desigur, dacă viaţa ar fi într-adevăr ca un joc video, Val ar trebui să facă asta probabil în bikini, cu sâni uriaşi, fiecare dintre ei alcătuit din poligoane animate separat.

În viaţa reală, Val îşi muşcă buzele şi ridică din umeri, cu pumnii strânşi. Se bătuse de două ori deja de când se alăturase echipei şi nu-şi putea permite sa o mai facă şi a treia oară.

— Ce? Ai nevoie de prietena ta ca sa vorbească ea pentru tine?

Val o pocni în faţă pe Jen.

○

Cu buricele degetelor arzând, Valerie îşi aruncă rucsacul şi băţul de lacrosse pe podeaua deja dezordonată a dormitorului său. Scotocind printre haine, scoase o pereche de chiloţi şi un sutien sport care o făcea să arate şi mai plată decât era. Apoi, luând o pereche de pantaloni negri aparent curaţi şi hanoracul verde cu glugă din grămada de haine, lipăi pe hol, călcând

peste cărţile de poveşti şi desprinzându-le din coperte, în timp ce lăsa urme de noroi peste o mulţime de carcase de jocuri video. Auzi plasticul trosnind sub picioarele ei şi încercă să împingă câteva mai încolo.

În baia din hol, îşi dădu jos uniforma. După ce se frecă sub braţ cu un şerveţel şi-şi dădu din nou cu deodorant, începu să-şi tragă pe ea hainele, oprindu-se numai pentru a inspecta pielea aspră de pe mâini.

— Asta a fost ultima ta şansă, spusese antrenorul.

Aşteptase trei sferturi de oră în biroul lui, în timp ce toţi ceilalţi se antrenau şi când, în sfârşit, a intrat, a văzut ce urma să spună înainte ca acesta măcar să deschidă gura.

— Nu ne putem permite să te păstrăm în echipă. Distrugi spiritul de echipă. Trebuie să fim uniţi, cu un singur scop – să câştigăm. Înţelegi, nu-i aşa?

Se auzi o singură bătaie înainte ca uşa să se deschidă. Mama ei stătea în prag, cu mâna cu manichiura perfecta încă pe clanță.

— Ce ţi-ai făcut la faţă?

Val îşi supse buza tăiată şi o inspectă în oglindă. Uitase de asta.

— Nimic. A fost numai un accident la antrenament.

— Arăţi îngrozitor!

Mama se strecură înăuntru, scuturându-şi smocul blond de păr proaspăt oxigenat, astfel încât se reflectau amândouă în aceeaşi oglinda. De fiecare dată când mergea la coafor, îşi adăuga şuviţe blonde şi mai multe şi mai strălucitoare, astfel încât castaniul original părea să se înece într-un val tot mai mare de galben.

— Mulţumesc al naibii de mult! Val pufni, doar puţin enervată. Am întârziat. Am întârziat. Am întârziat. Ca iepurele alb.

— Stai puţin.

Mama lui Val se întoarse şi ieşi din cameră. Privirea lui Val o urmări de-a lungul holului până în dreptul tapetului sfâşiat şi al fotografiilor de familie. Mama ei, ca regină a frumuseţii. Valerie cu pantaloni cu bretele, aşezată lângă mama ei pe canapea. Bunica şi bunicul în faţa restaurantului lor. Din nou Valerie, de data asta ţinând-o în braţe pe sora rea mică, vitregă, acasă la tatăl ei. Zâmbetele de pe feţele lor îngheţate arătau ca din

desene animate, iar dinţii dezgoliţi erau prea albi.

Câteva minute mai târziu, mama lui Val se întoarse cu o geantă de machiaj dungată.

— Nu te mişca.

Valerie se încruntă, uitându-se în sus şi oprindu-se din legatul şireturilor.

— Nu am timp. Tom o să fie aici în curând.

Uitase să-şi ia ceasul, aşa că ridică mâneca bluzei mamei şi se uita la al ei. Tom deja întârziase.

— Tom ştie să intre.

Mama lui Valerie luă pe deget o pudră şi începu să o aplice uşor sub ochii fetei.

— Tăietura e pe buză, spuse Val.

Nu-i plăcea machiajul. De fiecare dată când râdea îi dădeau lacrimile, iar machiajul i se scurgea de parcă ar fi plâns.

— Ţi-ar prinde bine puţină culoare pe faţa. Lumea din New York se îmbracă bine.

— E doar un meci de hochei, mamă, nu operă.

Mama oftă în acel mod care părea să însemne că într-o zi Val va înţelege cât de mult greşea. Îi dădu cu pudră colorată pe faţă, apoi cu pudră incoloră. Apoi şi mai multă pudră pe ochi. Val îşi aminti balul de juniori care avusese loc cu o vară înainte şi speră ca mama nu va încerca să recreeze faţa aceea lucitoare, de fraier. În cele din urmă îi vopsi buzele cu ruj. Rana începu să-i zvâcnească.

— Ai terminat? întreba Val, în timp ce mama începea să o rimeleze.

O privire aruncată la ceas arata că trenul avea să plece cam peste un sfert de oră.

— Fir-ar să fie! Trebuie să plec. Unde naiba e?

— Ştii cum poate să fie Tom, zise mama.

— Ce vrei să spui?

Nu ştia de ce mama ei trebuia să se poarte mereu ca şi cum l-ar fi cunoscut pe prietenul ei mai bine decât ea.

— E băiat. Mama lui Val clătină din cap. Iresponsabil.

Valerie pescui celularul din rucsac şi-i căută numele. Îi intră direct căsuţa vocală. Închise. Întorcându-se în dormitor, se uită pe fereastră pe deasupra copiilor care făceau skateboarding pe o rampă din placaj, pe aleea vecinului. Maşina lui Tom nu era acolo.

Telefonă din nou. Mesageria vocală.

„Sunt Tom. *Bela Lugosi*[2] e mort, dar eu nu sunt. Lăsaţi-mi un mesaj."

— Nu ar trebui să tot suni aşa, spuse mama, urmând-o în cameră. Când îşi va redeschide telefonul va vedea câte apeluri a pierdut şi cine a dat telefon.

— Nu-mi pasă ce vede, spuse Val butonând. Oricum, asta e ultima dată.

Mama lui Val dădu din cap şi, întinzându-se pe patul fiicei sale, începu să-şi contureze propriile buze cu un creion maro. Îşi cunoştea forma buzelor atât de bine, încât nu se mai obosea să se uite în oglindă.

— Tom, spuse Valerie în telefon când îi răspunse mesageria vocală. Plec spre gară acum. Nu mai veni după mine. Ne întâlnim pe peron. Dacă nu te văd, iau trenul şi ne întâlnim la Garden.

Mama se încruntă.

— Nu ştiu dacă e bine să te duci singură în oraş.

— Dacă nu prindem trenul ăsta, o să întârziem la meci.

— Măcar ia rujul asta.

Mama scotoci în geantă şi i-l dădu.

— Cum mă va proteja asta? mormăi Val şi-şi aruncă rucsacul pe umăr.

Ţinea încă telefonul strâns în mână, plasticul înfierbântându-se în strânsoarea ei. Mama lui Val zâmbi.

Trebuie să arăt o casă în seara asta. Ai cheile la tine?

— Sigur, spuse Val.

O sărută pe obraz pe mama sa, inhalând parfum şi fixativ. Îi rămase o urmă de buze.

— Dacă vine Tom, spune-i că am plecat deja. Şi spune-i că-i o jigodie.

Mama sa zâmbi, dar era ceva stângaci în expresia feţei ei.

— Stai, zise ea. Ar trebui să-l aştepţi.

— Nu pot, zise Val. I-am spus deja că plec.

O luă la fugă pe scări, ieşind pe uşa principală şi străbătând grăbită peticul de iarbă din curte. Nu era mult de mers până la gară şi era plăcut afară. Se simţea bine să facă altceva decât sa aştepte.

Asfaltul parcării din gară era încă ud de la ploaia din ziua

---

2 Actor maghiar (1882-1956), celebru mai ales pentru rolul său ca Dracula.

precedentă, iar cerul mohorât era plin de promisiunea alteia. În timp ce traversa, semnalele începură să lumineze şi să zăngăne în semn de avertizare. Ajunse pe peron exact când trenul se oprea cu un scârţâit, scoţând un val de aer fierbinte, urât mirositor.

Valerie ezita. Dacă Tom îşi uitase celularul şi o aştepta acasă? Dacă pleca acum şi el lua trenul următor puteau să nu se mai găsească. Avea amândouă biletele. Putea să îl lase pe al lui la chioşcul de bilete, dar era posibil ca el să nu verifice acolo. Şi chiar dacă toate astea mergeau, Tom tot s-ar fi supărat rău. Când sau dacă apărea, ar fi fost mai mult ca sigur pus pe harţă. Val nu ştia unde ar putea să meargă, dar spera să găsească un loc unde să fie singuri o vreme.

Îşi rodea pieliţele din jurul degetului, muşcând o fâşie care atârna la baza unei unghii şi apoi trăgând, iar o bucăţică mică de piele se desprinse. Era ciudat de satisfăcător, în ciuda picăturii mici de sânge care ţâşni la suprafaţă, dar când o linse, simţi un gust amar.

Uşile trenului se închiseră în cele din urmă, punând capăt nehotărârii ei. Valerie privi cum trenul pleacă din gară şi apoi începu să meargă încet spre casă. Simţi în acelaşi timp uşurare şi enervare când văzu maşina lui Tom parcată lângă Miata mamei ei, pe alee. Unde fusese? Grăbi pasul şi trânti uşa.

Şi îngheţă. Rama-i alunecă dintre degete şi se închise.

O văzu prin plasă pe mama ei, aplecată pe canapeaua albă, cu cămaşa albastră, mototolita, descheiata în dreptul sutienului. Tom, îngenuncheat pe podea, o săruta. Unghiile lui tăiate, făcute cu negru, bâjbâiau după nasturii de la cămaşa. Amândoi tresăriră la auzul uşii trântite şi se întoarseră spre ea, cu feţele lipsite de expresie; gura lui Tom era mânjită de ruj. Cumva, privirea lui Val trecu peste ei, spre margaretele pe care Tom i le dăduse cu ocazia aniversarii lor de patru luni. Erau pe masa televizorului, unde le lăsase în urma cu câteva săptămâni. Mama ei o rugase să le arunce, dar ea uitase. Vedea tulpinile de prin sticla vazei, cu porţiunea de jos scufundată în apa sălcie, plină de mucegai.

Mama lui Valerie scoase un sunet înăbuşit şi se strădui să se ridice, încheindu-şi cămaşa.

— Ah, la naiba! spuse Tom, căzând aproape pe covorul bej.

Val vru să spună ceva usturător, ceva care să-i afecteze pe

amândoi, dar nu reuşi să scoată niciun cuvânt. Se întoarse şi plecă.

— Valerie! strigă mama ei, părând mai mult disperată decât impunătoare.

Uitându-se înapoi, o văzu pe mama ei în uşă şi pe Tom ca o umbră în spatele ei. Valerie începu să alerge, cu rucsacul atârnat de şold. Încetini numai când ajunse în gară. Acolo se aşeză pe culoarul de beton, smulgând buruieni veştede în timp ce o suna pe Ruth.

Ruth răspunse. Părea binedispusă.

— Alo?

— Eu sunt, spuse Val.

Se aştepta să-i tremure vocea, dar sună hotărâtă, lipsită de emoţie.

— Hei, spuse Ruth. Unde eşti?

Val simţi cum lacrimile încep să o ardă la coada ochiului, dar cuvintele ieşeau calme încă.

— Am aflat ceva despre Tom şi mama...

— Fir-ar! o întrerupse Ruth.

Valerie tăcu o clipă, groaza intrându-i în oase.

— Ştii ceva? Ştii despre ce vorbesc?

— Mă bucur atât de mult ca ai aflat, spuse Ruth vorbind repede, cuvintele împiedicându-i-se aproape unul de altul. Am vrut să-ţi spun, dar mama ta m-a implorat să n-o fac. M-a pus să jur că n-o s-o fac.

— Ţi-a spus?

Val se simţi cu adevărat prost, dar pur şi simplu nu putea sa accepte ceea ce auzea.

— Ştiai?

— Nu mai vorbea despre nimic altceva odată ce a aflat că Tom a lăsat să-i scape. Ruth râse, apoi se opri stânjenită. Nu că s-ar întâmpla de mult timp sau ceva de genul. Sincer. Aş fi spus ceva, dar mama ta a promis că o s-o facă ea. I-am zis chiar că o să-ţi spun, dar a zis că o să nege. Şi am încercat să-ţi dau indicii.

— Ce indicii?

Val se simţi brusc ameţita. Închise ochii.

— Păi, ţi-am spus să verifici mesajele, mai ţii minte? Uite ce-i, nu contează. Îmi pare bine că ţi-a spus în sfârşit.

— Nu mi-a spus, zise Valerie.

Se aşternu o tăcere lungă. O auzea pe Ruth respirând.

— Te rog, nu fi supărată, spuse ea în cele din urmă. Pur şi simplu nu am putut să-ţi spun. Nu am putut să fiu cea care îţi spune.

Val închise telefonul. Lovi o piatră dintr-o baltă şi apoi dădu cu piciorul în apă. Reflecţia ei se tulbura; singurul lucru vizibil era gura, o pată de roşu pe o faţa palidă. Încercă să şteargă rujul, dar culoarea nu făcu decât să se întindă.

Când veni următorul tren, se urcă în el, strecurându-se pe un scaun portocaliu destrămat şi lipindu-şi fruntea de fereastra rece. Telefonul bâzâi, dar îl închise fără ca măcar să se uite la ecran. Dar când Val se întoarse spre fereastra, văzu reflecţia mamei ei. Îi luă un moment ca să-şi dea seama că se uita la ea însăşi machiată. Nervoasă, plecă repede spre baia trenului.

Încăperea era murdară, cu o podea lipicioasa de cauciuc şi pereţi din plastic tare. Mirosul de urină se combina cu cel de chimicale. Pe pereţi era lipită gumă mestecată.

Val se aşeză pe capacul toaletei şi încercă să se relaxeze, să tragă în piept aerul respingător. Unghiile îi săpau în carnea braţelor şi, cumva, asta o făcea să se simtă un pic mai bine, un pic mai stăpână pe situaţie.

Era surprinsa de forţa furiei ei. O copleşea, făcând-o să se teamă că o să înceapă să ţipe la conductor şi la fiecare pasager din tren. Nu-şi imagina cum o să reziste toată călătoria. Era deja epuizată de efortul pe care-l făcea ca să se controleze.

Îşi frecă faţa şi se uită spre palma murdară de ruj care tremura uşor. Val îşi descheie rucsacul şi răsturnă conţinutul pe podeaua murdară în timp ce trenul înainta.

Camera de luat vederi zdrăngăni pe plăcile de cauciuc alături de două role de film, o carte de la şcoală – *Hamlet* – pe care trebuia să o fi citit deja, două elastice de păr, un pachet mototolit de gumă şi o trusă de voiaj, pe care mama ei i-o dăduse de ziua ei, anul trecut. Bâjbâi încercând să o deschidă – o penseta, o foarfecă de manichiură şi un aparat de ras, toate licărind în lumina slabă. Valerie scoase foarfeca, îi simţi marginile mici şi ascuţite. Se ridică şi se uită în oglindă. Apucând un smoc de păr, începu să taie. Când termină, şuviţe încâlcite se arcuiau în jurul tenişilor săi ca nişte şerpi de bronz. Val îşi trecu mâna peste capul chel. Era uns cu spumă de ras, aspru ca limba unei pisici. Se uită la propria reflecţie care

devenise ciudată şi goală, la ochii neclintiţi şi la gura ca o linie subţire. Fire de păr i se lipiseră de obraji ca nişte fâşii fine de metal. Un moment nu fu sigură ce gândea faţa aceea din oglindă.

Aparatul de ras şi foarfeca zdrăngăniră în chiuvetă în timp ce trenul înainta. Apa se revărsă în toaletă.

— Hei? strigă cineva de dincolo de uşă. Ce se întâmplă acolo?

— O clipă, răspunse Val. Spălă aparatul de ras la robinet şi-l îndesă în rucsac. Îl aruncă peste umăr şi luă un cocoloş de hârtie igienică, îl umezi şi adună cu el părul de pe podea.

Se surprinse din nou în oglindă în timp ce se ridica. De data asta se uita la ea un tânăr, cu nişte trăsături atât de delicate, încât nu credea că ar fi în stare să se apere. Val clipi, deschise uşa şi ieşi pe coridorul trenului.

Se întoarse la locul ei, simţind cum se retrăgeau privirile celorlalţi când trecea. Uitându-se pe fereastră, observă câmpurile care rămâneau în urmă, până când ajunseră într-un tunel şi nu mai văzu decât noua ei imagine, necunoscuta.

○

Trenul se opri într-o gară subterană, iar Val coborî. Urcă o scară îngustă, strivită printre oameni. Gara Penn era plină de navetişti care treceau unul pe lângă altul cu capul în jos şi de standuri la care se vindeau pandantive, eşarfe şi flori din fibre optice care străluceau în culori schimbătoare. Valerie se lipi de unul dintre pereţi, trecând pe lângă un bărbat murdar care dormea sub un ziar şi un grup de fete cu rucsaci în spate care strigau una la cealaltă în germană.

Furia pe care o simţise în tren se scursese, şi Val mergea prin gară ca un somnambul.

Madison Square Garden se afla deasupra unei alte scări, lângă o linie de taxiuri şi standuri unde se vindeau alune îndulcite şi cârnaţi. Un bărbat îi înmână un fluturaş, iar ea încercă sa i-l dea înapoi, dar acesta trecuse deja, iar ea rămase ţinând în mână o bucată de hârtie care promitea „FETE ÎN DIRECT”. O mototoli şi o îndesă în buzunar.

Înaintă pe un coridor îngust şi aglomerat şi aşteptă la chioşcul de bilete. Tânărul din spatele geamului se uită în sus când Val îi împinse biletul lui Tom. Păru uimit. Ea se gândi că era poate din cauză că era tunsă la piele.

— Poţi să-mi dai banii înapoi pentru ăsta? întrebă Val.

— Ai deja un bilet? întreba el, uitându-se atent la ea, de parcă ar fi încercat să-şi dea seama care era şmecheria...

— Mda, spuse ea. Fostul meu prieten cel dobitoc nu a putut sa ajungă.

Faţa tânărului fu străbătută de compătimire.

— Am înţeles. Uite, nu pot să-ţi dau banii înapoi pentru că a început deja meciul, dar dacă mi le dai pe amândouă aş putea să-ţi dau un loc mai bun.

— Sigur, spuse Val, şi zâmbi pentru prima dată în călătoria aceea.

Tom îi dăduse deja banii pentru bilet şi era mulţumită că se putea răzbuna măcar puţin, primind un loc mai bun.

Tânărul îi dădu noul bilet, iar Val se strecură pe lângă barieră, făcându-şi loc prin mulţime. Oamenii se certau, cu feţele roşii. Aerul mirosea a bere.

De-abia aşteptase să vadă meciul ăsta. Rangerii aveau un sezon minunat. Dar chiar dacă nu ar fi fost aşa, îi plăcea uşurinţa cu care bărbaţii alunecau pe gheaţă, balansându-se tot timpul pe lamele ca de cuţit. Făcea ca lacrosse-ul să arate lipsit de graţie, numai nişte oameni care se mişcau greoi pe iarbă. Dar, în timp ce se uită după uşa către locul ei, simţi un nod în stomac. Meciul conta pentru toţi ceilalţi oameni aşa cum contase odată pentru ea, dar acum nu făcea decât să omoare timpul înainte de a fi nevoită să meargă acasă. Găsi uşa şi intră. Majoritatea locurilor erau deja ocupate şi fu nevoită să se strecoare pe lângă un grup de bărbaţi cu chipuri roşcovane. Îşi întinseră gâturile să se uite pe lângă ea, dincolo de geamul despărţitor, spre locul unde meciul începuse deja. Stadionul mirosea a frig, aşa cum se întâmpla după o furtună. Dar chiar şi când echipa ei era pe punctul de a da un gol, gândurile ei zburară spre Tom şi mama sa. Nu trebuia să plece aşa cum o făcuse. Îşi dorea să fie din nou în faţa lor. Nu s-ar mai fi sinchisit de mama ei. L-ar fi pocnit pe Tom. Şi apoi, uitându-se numai la el, i-ar fi zis: „M-aş fi aşteptat la asta de la ea, dar de la tine aveam alte pretenţii”. Ar fi fost perfect. Sau ar fi putut să-i spargă geamurile de la maşina. Dar maşina era de fapt un gunoi, aşa poate că nu.

Ar fi putut să se ducă acasă la Tom şi să le spună părinţilor lui despre geanta cu iarbă pe care o păstra sub saltea. Pentru asta şi ceea ce făcuse cu mama lui Val, poate familia lui l-ar fi

trimis la vreun fel de închisoare pentru ciudaţi care fac sex cu mamele şi sunt dependenţi de droguri.

În ceea ce o privea pe mama ei, cea mai bună răzbunare de care putea să aibă parte era să îl sune pe tatăl ei, să o pună pe Linda, mama vitrega, pe speaker şi să le spună tot. Tatăl lui Val şi Linda aveau o căsătorie perfectă, acel tip de căsătorie care vine cu doi copii adorabili, plini de bale, şi covoare dintr-o parte în cealaltă a camerei, şi care în general îi făcea greaţă lui Val. Dar dacă le-ar spune, povestea ar deveni a lor. Ar spune-o când ar vrea ei, i-ar reaminti-o mamei lui Val când s-ar certa, ar povesti-o ca să-i şocheze pe partenerii de golf. Era povestea lui Val şi avea de gând să o controleze.

Publicul începu să răcnească. În jurul ei oamenii săreau în picioare. Unul dintre Rangeri îl răsturnase pe un tip din cealaltă echipă şi-i sfâşia mănuşile. Arbitrul îl apucă pe Ranger, iar patina acestuia alunecă, tăind o linie de-a lungul obrazului celuilalt jucător. În timp ce erau duşi afară, Val se uită la sângele de pe gheaţă. Un bărbat în alb veni şi răzui mare parte din el, iar maşina netezi gheaţa în scurt timp, însă rămase o urmă de roşu, ca şi cum s-ar fi îmbibat atât de adânc încât nu mai putea fi scoasă. Chiar şi când echipa ei dădu ultimul gol şi toată lumea din jurul ei se ridică în picioare, Val nu putu să-şi ia ochii de la sânge.

După meci, Val urmă mulţimea afară, în stradă. Gara era la numai câţiva paşi, dar nu putea să se gândească să meargă acasă. Voia să mai întârzie puţin, până când reuşea să înţeleagă, să disece mai bine ceea ce se întâmplase. Ideea însăşi de a se întoarce în tren o umplea de o panică ce făcea ca pulsul să i-o ia la goană şi stomacul să i se strângă.

Începu să meargă, şi, după o vreme, observă că numerele de străzi deveneau mai mici, iar clădirile deveneau mai vechi, străzile se îngustau, iar traficul se rărea. Cotind la stânga, spre ceea ce credea că este capătul de la West Village, trecu pe lângă magazine de haine închise şi rânduri de maşini parcate. Nu era sigură cât era ceasul, dar trebuia să fie aproape miezul nopţii.

Vedea cu ochii minţii privirile pe care şi le aruncau Tom şi mama ei, priviri care acum aveau înţeles, indicii pe care ar fi trebuit să le înţeleagă. Văzu chipul mamei sale, o combinaţie ciudată de vinovăţie şi sinceritate, când îi spusese să-l aştepte

pe Tom. Amintirea o făcu pe Val să tresară, ca şi cum corpul ei ar fi încercat să scape de o greutate fizică.

Se opri şi îşi cumpără o felie de pizza de la un magazin aproape gol, unde o femeie cu un căruţ plin de sticle stătea în spate şi bea Sprite cu un pai şi-şi cânta. Brânza iute îi arse cerul gurii şi, când se uita în sus la ceas, îşi dădu seama că pierduse deja ultimul tren spre casă.

Capitolul 2

„Încercându-şi înc-o dată aripile într-un zbor lipsit de speranţă:
Molii oarbe către obloanele ferestrelor.
Orice. Orice pentru-o doză de lumină.”

X. J. KENNEDY, Molii ale străzii,
„Stăpânii dezordinii”

Val adormi din nou, cu capul rezemat pe un rucsac aproape gol, cu corpul pe faianţa rece a podelei de sub harta subterană. Îşi alesese un loc unde să adoarmă, lângă taraba de suveniruri, imaginându-şi că nimeni nu va încerca să o jefuiască sau să o înjunghie chiar în văzul lumii.

Îşi petrecuse majoritatea nopţii în starea de ameţeala dintre somn şi trezie, adormind o clipă, apoi sărind în sus trează. Uneori se trezea dintr-un vis şi nu ştia unde se afla. Gara puţea a gunoi şi a mucegai, chiar şi fără căldura care întărâta mirosurile. Deasupra vopselei scorojite şi a mucegaiului, o bordură sculpturală de lalele încolăcite amintea de o altă gară din Spring Street, una mai frumoasă şi mai impresionantă. Încercă să-şi imagineze gara aceea în timp ce adormea din nou.

Cel mai ciudat lucru era faptul că nu se temea. Se simţea detaşată de toate, un somnambul care părăsise calea unei vieţi normale şi intrase în pădurea unde orice se putea întâmpla. Furia şi durerea se transformaseră într-o letargie care-i făcea membrele grele ca plumbul.

Când deschise din nou ochii înceţoşaţi, deasupra ei se aflau oameni. Se ridică, săpând în rucsac cu degetele de la o mână şi ridicând cealaltă mână ca pentru a para o lovitură. Doi poliţişti se uitau în jos la ea.

— Buna dimineaţa, spuse unul din ei.

Avea un păr scurt, cenuşiu şi o faţă roşcovană, de parcă ar fi stat prea mult în vânt.

— Mda.

Val îşi şterse somnul din colţurile ochilor cu mâna. O durea

capul.

— E un loc de odihnă cam de rahat, spuse poliţistul.

Navetiştii treceau pe lângă ei, dar numai câţiva se sinchiseau sa se uite în direcţia ei.

Val se încruntă.

— Şi?

— Câţi ani ai? întreba partenerul lui.

Era mai tânăr, slab, cu ochii întunecaţi şi cu o respiraţie care mirosea a tutun.

— Nouăsprezece, minţi Val.

— Ai vreun act de identitate?

— Nu, spuse Val, sperând că nu o să caute în rucsac.

Avea un permis, nu un carnet de conducere, de vreme ce nu dăduse încă examenul de conducere, dar era de-ajuns pentru a dovedi că nu avea decât şaptesprezece ani.

Poliţistul oftă.

— Nu poţi să dormi aici. Vrei să te ducem undeva unde ai putea să te odihneşti puţin?

Val se ridică, atârnându-şi rucsacul pe umăr.

— Sunt bine, aşteptam numai dimineaţa.

— Unde te duci? întrebă poliţistul mai în vârsta, blocându-i trecerea.

— Acasă, spuse Val, crezând că ar suna bine.

Trecu pe sub braţul lui şi porni în graba pe trepte. Inima îi bătea tare în timp ce alerga pe Crosby Street, printre mulţimile de oameni, pe lângă muncitorii ameţiţi, strecurându-se printre rucsacii şi servietele lor, pe lângă curieri pe biciclete şi taxiuri, păşind printre rafalele de aburi care se umflau dinspre grătare. Încetini şi se uită înapoi, dar nu părea sa o urmărească nimeni. În timp ce trecea spre Bleecker, văzu doi punkişti care desenau cu cretă pe trotuar. Unul din ei avea o tunsoare mohawk multicoloră, cu creastă. Val trecu pe lângă desen cu grijă şi îşi văzu de drum.

Pentru Val, New Yorkul era întotdeauna locul care o făcea pe mama ei să o ţină strâns de mână, grilajele lucitoare ale zgârie-norilor de sticlă, reclama uriaşă la supa cu tăiţei Cup O'Noodles aburindă, care ameninţa să se verse în capul copiilor care aşteptau la rând la *TRL*[3], la numai câteva blocuri depărtare de locul unde *Mizerabilii* era jucat la matinee de studenţii francezi

3 Emisiune pentru tineri, transmisă de postul de televiziune MTV.

veniţi din suburbii. Dar acum, trecând prin MacDougal, New Yorkul părea mult mai mult şi foarte diferit de ideea pe care o avea ea despre el. Trecu pe lângă restaurante care îşi începeau somnoroase activitatea, cu uşile încă închise, apoi pe lângă un gard din zale decorat cu mai mult de zece lacăte, fiecare reprezentând chipul unui copil; şi un magazin unde se vindeau numai roboţi de jucărie. Locuri mici şi interesante care sugerau vastitatea oraşului şi ciudăţenia locuitorilor săi.

Se strecură într-o cafenea slab luminata numita Cafe Diablo. Interiorul era tapetat în catifea roşie. Un diavol din lemn se afla lângă tejghea, întinzând o tavă de argint prinsa de mâna lui. Val cumpără o cafea mare, pe care o înecă aproape în scorţişoara, zahăr şi frişcă. Căldura ceştii era plăcuta în degetele ei îngheţate, dar o făcea conştientă de amorţeala din oase şi de junghiurile din spate. Se întinse, arcuindu-se şi răsucindu-şi gâtul până când auzi ceva trosnind.

Se îndreptă spre un loc în spate, luând un scaun învechit şi aşezându-se lângă o masă unde un băiat cu mici şuviţe africane şi o fată cu şuviţe de păr albastru şi ghete albe, până la genunchi, şuşoteau. Băiatul rupea şi turna în ceaşca lui pacheţel după pacheţel de zahăr.

Fata se mişca uşor, iar Val observă că avea un pisoi în poală. Acesta se juca cu fermoarul hainei din petice de blană de iepure a fetei.

Val zâmbi din reflex. Fata îi văzu privirea, îi răspunse cu un rânjet şi puse pisica pe masă. Aceasta mieună jalnic, adulmecă aerul şi se împiedică.

— Stai puţin, zise Val.

Luă capacul cafelei, îl umplu cu frişcă şi îl aşeză în faţa pisicii.

— Genial! spuse fata cu părul albastru.

Val observă că avea nasul infectat, pielea din jurul pietrei strălucitoare fiind umflată, întinsă şi roşie.

— Cum o cheamă?

— Nu are nume încă. Am discutat despre asta. Daca ai vreo idee, anunţă-mă. Dave nu prea vrea s-o păstrăm.

Val luă o înghiţitură din cafea. Nu-i venea nimic în minte. Îşi simţea creierul umflat, lipit de ţeastă şi era atât de obosită că nu putea să se concentreze când clipea.

— De unde e? S-a rătăcit?

Fata deschise gura, dar băiatul îşi puse mâna pe braţul ei.
— Lolli.
O strânse în semn de avertizare, iar cei doi se uitară unul la altul intens.
— Am furat-o, spuse Lolli.
— De ce le spui oamenilor astfel de lucruri? întrebă Dave.
— Le spun oamenilor tot. Oamenii cred numai ce pot să ducă. Aşa ştiu în cine pot să am încredere.
— Ai furat-o din magazin? întreba Val uitându-se la corpul mic al pisicuţei şi la limba ei roz răsucită.
Lolli dădu din cap, evident încântată de ea însăşi.
— Am aruncat o piatră în fereastră. Noaptea.
— De ce?
Val trecu uşor la rolul de public apreciativ, făcând zgomotele potrivite, aşa cum făcea cu Ruth, Tom sau mama ei, punând întrebările pe care voia să le audă cel care vorbea, dar dincolo de acel obicei familiar, era fascinaţie adevărată. Lolli era exact ceea ce Ruth voia să fie, cu tot comportamentul ei.
— Femeia care are magazinul de animale fuma. Chiar în magazin. Poţi să crezi asta? Nu merita să aibă grijă de animale.
— Şi tu fumezi, spuse Dave clătinând din cap.
— Eu nu am un magazin de animale.
Lolli se întoarse spre Val.
— Capul tău arata super. Pot să-l ating?
Val dădu din umeri şi îşi înclina capul. Se simţi ciudat când fata o mângâie; nu stânjenită, doar ciudat, ca şi cum cineva îi atingea tălpile.
— Pe mine mă cheamă *Lollipop*[4], spuse fata.
Se întoarse spre băiatul cu şuviţe. Era slab şi drăguţ, cu ochi de asiatic.
El e *Sketchy*[5] Dave.
— Doar Dave, spuse acesta.
— Eu sunt doar Val.
Val se ridică. Era o uşurare să discute cu cineva după atâtea ore de linişte. Era o uşurare chiar şi mai mare să discute cu oameni care nu ştiau nimic despre ea, Tom, mama ei sau orice altceva din trecutul ei.
— Nu e forma scurtă de la Valentine? întrebă Lollipop,

4 *Lollipop* – în limba engleză, acadea.
5 *Sketchy* – în limba engleză, schiţat; superficial.

continuând să zâmbească.

Val nu era sigură dacă fata se distra pe seama ei sau nu, dar de vreme ce pe ea o chema Lollipop, cât de amuzant putea sa fie numele ei? Dădu numai din cap.

Dave pufăi şi mai desfăcu un pliculeţ de zahăr, turnând granulele pe masa şi tăindu-le în linii lungi pe care le adună cu un deget umezit în cafea.

— Mergeţi la şcoală pe-aici? întrebă Val.

— Nu mai mergem la şcoală, dar locuim aici. Locuim pe unde vrem.

Val mai luă o gură de cafea.

— Ce vrei să spui?

— Nu vrea să spună nimic, o întrerupse Dave. Dar tu?

— În Jersey.

Val se uită la lichidul gri lăptos din ceaşca ei. Zahărul îi scrâşnea în dinţi.

— Cred. Dacă mă întorc.

Se ridică, simţindu-se prost, întrebându-se dacă râdeau de ea.

— Mă scuzaţi.

Val se duse la baie şi se spălă, ceea ce o făcu să se simtă mai puţin dezgustătoare. Făcu gargară cu apă de la robinet, dar când scuipă, se văzu în oglindă prea clar: pete de pistrui pe obraji şi în jurul gurii, inclusiv unul chiar sub ochiul stâng, toate arătând ca şi cum ar fi fost noroi sub piele pe bronzul peticit pe care-l avea pentru că practica sportul în aer liber. Capul ras de curând arăta ciudat de palid, iar pielea din jurul ochilor ei albaştri era injectată şi moale. Se frecă pe faţă cu mâna, dar nu fu de ajutor. Când se întoarse, Lolli şi Dave plecaseră.

Val îşi termină cafeaua. Se gândi să tragă un pui de somn pe scaun, dar cafeneaua se aglomerase şi devenise zgomotoasă, făcând-o să o doară capul mai rău. Ieşi pe stradă.

Un travestit cu o perucă asemenea unui stup atârnându-i într-o parte alerga după un taxi, cu un pantof în mână. În timp ce taxiul se îndepărta, acesta aruncă după el cu pantoful.

— Împuţitule! strigă el, în timp ce şchiopăta spre pantof.

Val alergă în strada, îl ridică şi i-l dădu înapoi.

— Mulţumesc, tunsulică.

De-aproape, Val văzu că genele false ale travestitului erau

argintate, iar pometţii îi străluceau.
— Eşti un prinţ încântător. Drăguţ păr. Hai să ne prefacem că eu sunt Cenuşăreasa, iar tu ai putea să-mi pui pantoful în picior.
— Hm, bine, spuse Val, aşezându-se jos şi încheindu-i pantoful în timp ce travestitul încerca să-şi păstreze echilibrul.
— Perfect, păpuşă!
Îşi îndreptă peruca.
Când se ridică, Val îl văzu pe Sketchy Dave râzând în timp ce se aşeza pe balustrada de metal de pe partea opusă a străzii înguste. Lolli se întinsese pe un cearşaf albastru, pe care se aflau candelabre, cărţi şi haine. În lumina soarelui, albastrul părului lui Lolli strălucea mai puternic decât cerul. Pisicuţa era întinsa lângă ea, lovind cu laba o ţigara de pe jos.
— Hei, prinţe plin de curaj! o strigă Dave, rânjind de parcă ar fi fost prieteni vechi.
Lolli îi făcu semn cu mâna. Val îşi îndesă mâinile în buzunare şi se îndrepta spre ei.
— Ia loc, spuse Lolli. Credeam ca te-am speriat.
— Te duceai undeva? întreba Dave.
— Nu chiar.
Val se aşeză pe cimentul rece. Cafeaua începuse în sfârşit să-i gonească prin vene şi se simţea aproape treaza.
— Voi?
— Vindem nişte chestii pe care le-a şparlit Dave. Stai cu noi. Facem bani şi apoi petrecem.
— Bine.
Val nu era sigură că vrea să petreacă, dar nu-i displăcea să stea pe trotuar o vreme. Ridică mâneca unei jachete roşii de catifea.
— De unde sunt toate astea?
— Din tomberoane, în special, spuse Dave fără să zâmbească.
Val se întreba dacă arată surprinsă. Voia să pară liniştită şi imperturbabilă.
— Ai fi uimită să ştii cât plătesc oamenii pentru ceea ce aruncă.
— Cred, spuse Val. Mă gândeam ca e drăguţă jacheta asta.
Trebuie că fusese reacţia potrivită, pentru că Dave rânji larg, dezvăluind un dinte spart.
— Eşti OK, spuse el. Şi ce spuneai, „dacă” te întorci? Despre

ce e vorba? Dormi pe stradă?

Val lovi cimentul.

— Acum da.

Amândoi râseră. Oamenii treceau pe lângă ei, dar pentru ei Val nu era decât o fată rasă în cap şi cu blugi murdari. Oricine de la şcoală ar fi putut să treacă pe lângă ea, Tom ar fi putut să se oprească şi să cumpere o cravată, mama ei s-ar fi putut împiedica de o piatră pe trotuar şi nimeni nu ar fi recunoscut-o.

Uitându-se înapoi, Val îşi dădu seama că era prea încrezătoare, că era prea dornică să gândească ce e mai bun despre ceilalţi şi ce-i mai rău despre ea însăşi. Şi totuşi, iat-o, alături de alţi oameni, lăsându-se luată de val odată cu ei.

Dar ceea ce făcea acum o umplea de o plăcere ciudată. Era ca atunci când te uiţi în jos de pe o clădire înaltă şi când adrenalina creşte pe măsură ce te apleci în faţă. Era un sentiment puternic, teribil şi complet nou.

Val îşi petrecu restul zilei cu Lolli şi cu Dave, stând pe trotuar, vorbind despre nimicuri. Dave le spuse o poveste despre un tip pe care-l cunoştea, care se îmbătase atât de tare, că mâncase un gândac până la urmă.

— Unul dintre gândacii ăia din New York, care sunt de dimensiunea peştişorilor aurii. Era pe jumătate afară din gura lui şi se agita încă atunci când a muşcat din el. În cele din urmă, după ce a mestecat şi iar a mestecat, l-a înghiţit. Iar fratele meu era acolo – Luis e un soi de geniu ciudat, a citit o enciclopedie întreaga când a stat acasă pentru ca avea vărsat – îi zice: „Ştii că gândacii depun oua chiar şi după ce au murit?” Ei bine, la început tipului nu-i vine să creadă, dar apoi începe să ţipe că încercăm să-l omorâm şi, ţinându-se de stomac, zice că-i simte deja cum îl mănâncă pe dinăuntru.

— Asta-i scârbos, zise Val, dar râdea atât de tare, că avea lacrimi în ochi. Atât de scârbos!

— Stai să vezi continuarea, spuse Lolli.

— În, zise Sketchy Dave. A vomitat pe pantofi. Iar gândacul era chiar acolo, ciopârţit, dar erau bucăţi clare de gândac mare, negru. Şi unul dintre picioare se mişca.

Val ţipă de scârbă şi le povesti cum ea şi Ruth fumaseră odată o plantă aromată crezând că se droghează.

După ce vândură o curea din imitaţie de piele de crocodil, două tricouri şi o jachetă cu paiete, Dave cumpără pentru

fiecare de la un vânzător ambulant câte un hot dog pescuit din apa murdară şi umplut cu varză acră, ridiche rasă şi muştar.

— Haide. Trebuie să sărbătorim faptul că te-am găsit, spuse Lolli, sărind în picioare. Pe tine şi pe pisică.

Încă mâncând, Lolli începu să ţopăie pe stradă. Trecură pe lângă mai multe blocuri, cu Lolli în frunte, până când ajunseră la un tip în vârsta care îşi rula ţigările pe treptele unei clădiri. Lângă el se afla o geantă murdară, plină de alte genţi. Braţele îi erau slabe ca nişte beţe, iar faţa îi era ridată ca o stafidă. Bărbatul o sărută pe Lolli pe obraz şi o salută pe Val foarte politicos. Lolli îi dădu două ţigări şi nişte bancnote mototolite, iar acesta se ridică şi traversă.

— Ce e cu el? îl întreba Val în şoapta pe Dave. De ce e atât de slab?

— A cedat, zise Dave.

Câteva minute mai târziu, bărbatul se întoarse cu o sticlă de brandy de cireşe într-o pungă maro de hârtie.

Dave scoase din geanta lui de curier o sticla aproape goala de cola şi o umplu cu lichior.

— Ca sa nu ne oprească poliţia, spuse el. Urăsc poliţiştii.

Val luă o înghiţitură din sticlă şi simţi cum alcoolul o arde pe gât. Cei trei trecură sticla de la unul la altul în timp ce mergeau pe West Third. Lolli se opri în faţa unei mese acoperite cu cercei cu pietricele, care atârnau din copaci de plastic şi răsunau de fiecare dată când trecea o maşină. Luă o brăţară făcută din clopoţei mici de argint. Val se îndreptă spre masa cealaltă, unde se aflau grămăjoare de prafuri parfumate, iar pe o tavă ardeau mostre.

— Ce avem noi aici? întrebă bărbatul din spatele tejghelei.

Avea pielea de culoarea mahonului lustruit şi mirosea a lemn de santal. Val zâmbi blând şi se întoarse spre Lolli.

— Spune-le prietenilor tăi să aibă mai multă grijă pe cine servesc.

Ochii bărbatului care vindea pulberile erau întunecaţi şi sclipeau ca cei ai unei şopârle.

— Mesagerii sunt întotdeauna primii care află nemulţumirea clienţilor.

— Sigur, spuse Val, îndepărtându-se de masa.

Lolli sari în sus, clopoţeii răsunându-i în jurul încheieturii.

Dave încerca sa facă pisica să lingă alcoolul de pe capacul

sticlei de cola.

— Tipul ăla era cu adevărat ciudat, spuse Val.

Când se uită înapoi cu coada ochiului, numai o clipă, bărbatul cu pulberile păru să aibă ţepi lungi care-i ieşeau din spate ca la un arici.

Val se întinse după sticlă.

Merseră fără vreo ţintă, până când ajunseră la o bucată de asfalt în formă de triunghi, mărginită de bănci. Se aşezară, lăsând pisica să cerceteze rămăşiţele aplatizate ale unui porumbel. Acolo îşi trecură din nou sticla de la unul la altul până când lui Val îi amorţi limba şi simţi că o gâdilau dinţii, iar capul începu să-i vâjâie.

— Crezi în fantome? întrebă Lolli.

Val se gândi la asta o clipă.

— Cred că mi-ar plăcea să cred.

— Dar în altceva?

Lolli miorlăi, frecându-şi degetele pentru a chema pisica. Aceasta nu-i dădea atenţie.

Val râse.

— Ce altceva? Vreau să spun, nu cred în vampiri, vârcolaci, zombi sau altceva asemănător.

— Dar în creaturi fantastice?

— Cum ar fi...?

Dave chicoti.

— Cum ar fi monştri.

— Nu, spuse Val, clătinând din cap. Nu prea cred.

— Vrei să afli un secret? întrebă Lolli.

Val se aplecă şi dădu afirmativ din cap. Sigur că voia.

— Ştim unde se află un tunel cu un monstru în el, şopti Lolli. Ştim unde trăiesc zânele şi monştrii.

— Ce? Val nu era sigură că auzise bine.

— Lolli, o avertiză Dave, dar vocea lui sună un pic slabă, ţine-ţi gura! Luis ar fi furios dacă te-ar auzi.

— Nu poţi să-mi dictezi ce să spun!

Lolli îşi încrucişa braţele, înfigându-şi unghiile în piele. Îşi dădu părul pe spate.

— Cine ar crede-o oricum? Pun pariu că nici măcar nu mă crede.

— Vorbiţi serios? întrebă Val.

Cum era beată, părea aproape posibil. Val încercă să-şi

amintească poveştile pe care îi plăcea să le citească, cele pe care le colecţionase de când era mică. Nu erau prea multe zâne în ele. Cel puţin, nu zânele pe care şi le imagina ea. Erau naşe, căpcăuni, troli şi pitici care îşi târguiau serviciile pentru copii, apoi începeau să înjure când adevăratele lor nume erau descoperite. Se gândi la zânele din jocurile video, dar erau spiriduşi şi nu era sigură că spiriduşii sunt zâne.

— Spune-i, îi zise Lolli lui Dave.

— Şi cum de îmi dai ordine? întrebă Dave, dar Lolli îl lovi peste mână şi râse.

— Bine, bine. Dave dădu din cap. Eu şi fratele meu obişnuiam sa explorăm oraşul. Ştii ce înseamnă asta?

— Intraţi în locuri unde nu ar fi trebuit să intraţi, spuse Val.

— Avea un văr care intra pe site-uri *Weird NJ*[6] şi posta poze cu ei pe site-ul lui.

— În special locuri vechi, nu-i aşa? Cum sunt clădirile abandonate?

— Mda. Sunt tot felul de lucruri în oraşul ăsta pe care oamenii nu le văd, spuse Dave.

— Aşa e, zise Val. Aligatori albi. Oameni-cârtiţă. Anaconde.

Lolli se ridică şi recuperă pisica din locul unde aceasta îşi făcea de lucru cu pasărea moartă. O ţinu în poală şi o mângâie cu afecţiune.

— Am crezut ca poţi să faci faţă.

— Cum se face că ştiţi lucrurile astea despre care nimeni nu ştie? Val încerca să fie politicoasă.

— Pentru că Luis are un simţ special, spuse Lolli. Poate să vadă.

— Tu poţi să le vezi? îl întrebă Val pe Dave.

— Numai când mă lasă. Se uita lung la Lolli. Am îngheţat.

— Vino cu noi, spuse Lolli, întorcându-se spre Val.

— Lui Luis nu o să-i placă.

Dave îşi răsuci gheata de parcă ar fi strivit o gânganie.

— Nouă ne place. Asta e tot ce contează.

— Unde mergem? întrebă Val.

Tremura. Chiar dacă lichiorul care i se scurgea prin vene o încălzea, îi ieşeau aburi din gură, iar mâinile îi erau ba îngheţate, ba fierbinţi când le băga sub cămașă şi le lipea de piele.

---

6 Site al unei reviste care tratează subiecte ciudate, ieşite din comun.

— O să vezi, spuse Lolli.

Merseră o vreme, apoi pătrunseră într-o staţie subterană. Lollipop trecu de barieră folosindu-şi cardul, apoi i-l dădu înapoi lui Dave printre gratii. Se uită la Val.

— Vii?

Val dădu din cap.

— Stai în faţa mea, spuse Dave, aşteptând.

Val merse spre barieră. El îşi trecu cardul apoi se împinse spre ea, şi înaintară amândoi odată. Îi simţi corpul încordat în spate şi mirosul de fum de ţigară şi haine nespălate. Val râse şi se clătină un pic.

— O să-ţi mai spun ceva ce nu ştii, zise Lolli, ridicând câteva cartele. Astea sunt carduri obţinute cu scobitori. Rupi scobitorile în bucăţi mici şi le pui în automat. Oamenii plătesc, dar nu-şi primesc cartelele. E ca o capcană pentru homari. Te întorci mai târziu şi vezi ce ai prins.

— Aha! spuse Val, capul vâjâindu-i de la alcool.

Nu era sigură ce era adevărat şi ce nu.

Lollipop şi Sketchy Dave merseră spre capătul îndepărtat al peronului subteran, dar în loc să se oprească şi să aştepte trenul, Dave coborî acolo unde continuau liniile de cale ferată. Câţiva oameni care aşteptau trenul se uitară după el, dar apoi priviră repede în altă direcţie, însă majoritatea nici nu părură să observe.

Lolli îl urmă pe Dave cu stângăcie, mişcându-se în aşa fel încât să ajungă la margine şi apoi lăsându-l să o ajute să coboare. Ţinea pisica, acum agitată.

— Unde plecaţi? întreba Val, dar aceştia deja dispăreau în întuneric.

În timp ce cobora pe cimentul plin de mizerie pentru a-i urma, Val se gândi cât era de nebună dacă urma doi oameni pe care nu-i cunoştea în adâncurile staţiei subterane, dar, în loc să-i fie frică, era fericită. Avea să ia singură hotărâri acum, chiar dacă erau dezastruoase. Era acelaşi sentiment de plăcere ca atunci când rupi o bucata de hârtie în bucăţi minuscule.

— Ai grija sa nu atingi cea de-a treia linie ferată, că o să te prăjeşti, se auzi Dave de undeva din faţă.

— Cea de-a treia linie?

Se uită în jos nervoasă. Cea din mijloc, trebuia să fie vorba despre cea din mijloc.

— Dacă vine vreun tren? întrebă Val.

— Vezi nişele alea? strigă Lolli. Te lipeşti de una dintre ele.

Val se uită înapoi la cimentul peronului subteran mult prea înalt pentru a fi urcat. În faţă, întunericul era presărat cu lămpi micuţe, care păreau să scoată ceva lumină. În jurul ei auzea zgomote foşnitoare şi i se părea că simte mici lăbuţe urcându-i-se pe unul dintre tenişi. Simţi panica pe care o aşteptase tot timpul. O înghiţea. Se opri, atât de copleşita de frică, încât nu se putea mişca.

— Să mergem, se auzi vocea lui Lolli venind din întuneric. Ţine pasul cu noi.

Val auzi huruitul îndepărtat al unui tren, dar nu reuşi să-şi dea seama cât era de departe sau măcar pe ce linie circula. Alerga să-i prindă din urmă pe Lolli şi pe Dave. Nu-i fusese niciodată frică de întuneric, dar acum era altceva. Întunericul era aici gros, devorator. Părea viu, respirând prin ţevi, înălţând rafale de miros greu în tunelul din jurul ei.

Mirosul de mizerie şi umezeală era apăsător. Se strădui să asculte paşii celorlalţi doi. Îşi ţinu ochii fixaţi pe lumini, ca şi cum ele ar fi fost firimiturile de pâine din poveste, care să o ajute să nu piardă drumul.

Un tren trecu pe liniile de pe cealaltă cale ferată, strălucirea brusca şi zgomotul furios uimind-o. Simţi curentul de aer, de parcă tot ce era în tunel ar fi fost tras spre el. Dacă trenul ar fi fost pe partea ei, nu ar fi avut timp să sară spre nişă.

— Aici!

Vocea era aproape, surprinzător de aproape. Val nu era sigură dacă era a lui Lolli sau a lui Dave. Îşi dădu seama că se afla lângă un peron. Arăta ca staţia din care plecaseră, numai că aici pereţii erau acoperiţi de graffiti. Pe raft se aflau saltele şi pături, perne aruncate şi canapele – majoritatea în diferite nuanţe de muştar. Mucuri de lumânare licăreau slab, unele dintre ele îndesate în gurile ascuţite ale cutiilor de bere, altele în vase înalte de sticla decorate cu chipul Fecioarei Maria. Un băiat cu părul strâns în coada stătea lângă un grătar portabil în colţul din spate al staţiei. Unul din ochi îi era albicios şi ciudat, iar pielea închisă la culoare îi era încreţită de piercinguri de oţel. Urechile îi străluceau de cercei, unii groşi ca nişte viermi, iar din fiecare obraz îi ieşea câte o bucată de metal, ca pentru a-i scoate în evidenţa pometţii. Avea un cercel într-o nară, iar

buza de jos îi era străbătută de un inel. Când băiatul se ridică în picioare, Val observă ca purta o geacă neagră, pufoasă, şi blugi largi şi rupţi. Sketchy Dave începu să urce pe o scară de placaj.

Val se întoarse. Pe unul dintre pereţi scria cu spray „pentru totdeauna şi niciodată”.

— E impresionată, spuse Lolli, iar vocea ei răsună în tunel. Dave pufni şi se îndreptă spre foc. Scoase mucuri de ţigară aplatizate din geanta lui de curier şi le dădu drumul într-una dintre cănile ciobite, apoi puse una peste alta cutii de piersici şi cafea.

Băiatul cu piercingurile aprinse unul dintre mucuri şi trase un fum.

— Cine naiba-i aia?

— Val, spuse Val înainte ca Lolli să răspundă.

Val se bâţâia de pe un picior pe altul, dându-şi seama că nu mai ştia să se întoarcă acasă.

— E noua mea prietenă, spuse Lollipop, aşezându-se într-un cuib de pături.

Băiatul cu piercinguri se încruntă.

— Ce e cu părul ei? E bolnavă de cancer?

— L-am tăiat, spuse Val.

Dintr-un anume motiv, asta îi făcu şi pe băiat şi pe Sketchy Dave să râdă. Lolli privi mulţumită de ea.

— Dacă nu ai ghicit, el e Luis, spuse Lolli.

— Nu-şi fac destui drum încoace şi fără ca voi doi să faceţi pe ghizii pentru ei? întrebă Luis, dar nimeni nu-i răspunse, aşa că poate că întrebarea lui era doar o simplă replică.

Oboseala începea să o copleşească pe Val. Se aşeză pe o saltea şi îşi trase o pătură sub cap. Lolli spunea ceva, dar combinaţia de brandy cu frişcă ce se retrăgea şi cu extenuarea era copleşitoare. Putea să se întoarcă acasă a doua zi sau în câteva zile. Oricând. Atât timp cât nu însemna acum.

În timp ce adormea, pisica lui Lolli se urcă pe ea. Îşi întinse mâna spre ea, afundându-şi degetele în blana scurtă şi moale.

Capitolul 3

„Am găsit peşterile calde din păduri
Le-am umplut cu tigăi şi sculpturi,
Cu etajere, dulapuri, mătăsuri şi bunuri fără nume
Am pregătit cina pentru viermi şi pentru zâne.”

ANNE SEXTON,
Neamul ei

Cu muşchii înţepeniţi, Val sări din somn şi se trezi de-a binelea, inima bătându-i să-i spargă pieptul. Aproape ţipă înainte de a şi aminti unde era. Bănui că era după-amiază, deşi era tot întuneric în tunel; singura lumină venea de la lumânările scurse. Pe cealaltă saltea, Lollipop era ghemuita cu spatele la Luis. Acesta avea un braţ peste ea. Sketchy Dave era în cealaltă parte a ei, înfăşurat într-o pătură murdară, cu capul înclinat spre Lolli, aşa cum ramura unui copac creşte spre soare.

Val îşi îngropă capul mai adânc în saltea, deşi mirosea slab a pipi de pisică. Se simţea ameţită, dar mai odihnită.

Stând întinsă acolo îşi aminti cum se uita prin cataloagele colegiului cu câteva săptămâni înainte, cu Tom. Ar fi vrut să meargă la Universitatea din Kansas, care avea cursuri interesante şi care nu era foarte scumpă.

— Şi uite, spusese el, au echipă de lacrosse feminin, de parcă ar fi urmat să fie împreună după liceu.

Ea zâmbise şi-l sărutase zâmbind. Îi plăcea să îl sărute; întotdeauna părea să ştie exact cum să-i întoarcă sărutul. Gândul acesta o duru şi se simţi stupidă şi trădată.

Voia să adoarmă din nou, dar nu reuşea, aşa că stătu nemişcată până când simţi nevoia de a face pipi atât de acut, încât trebui să meargă şi să se aşeze cu picioarele desfăcute deasupra găleţii împuţite pe care o găsi într-un colţ. Îşi trase blugii şi chiloţii jos, încercând să se echilibreze şi trăgând hainele cât putea de departe de corp. Încercă să-şi spună că e ca atunci când conduci pe autostradă şi nu există loc de oprire,

aşa că trebuie să te duci în pădure. Nu exista hârtie igienică, nici frunze, aşa că sări un pic, ceea ce, speră ea, o va usca.

Întorcându-se pe saltea îl văzu pe Sketchy Dave mişcându-se şi speră că nu-l trezise ea. Se strecură înapoi sub pătură. Simţea acum mirosurile vii ale peronului, combinate într-un miros pe care nu-l putea identifica. Lumina se răspândea de la un grilaj ce dădea spre strada de deasupra luminând stâlpii din fier, negri de funingine.

— Hei, ai dormit aproape paişpe ore! spuse el, întorcându-se pe partea cealaltă şi întinzându-se.

Nu avea cămaşă pe el şi, chiar dacă era întuneric, Val observă ca avea pe piept ceva care arăta ca o rană făcută de glonţ. Rana întindea restul pielii spre ea, ca o baltă care trăgea totul spre inima.

Dave se îndreptă spre grătar şi-l aprinse cu chibrituri şi cocoloaşe de ziar. Apoi puse deasupra o oală, vărsă boabele dintr-o cutie şi turnă apă dintr-o cană mare de plastic.

Probabil că se uita de prea mult timp la el, pentru că acesta privi în sus cu un rânjet.

— Vrei şi tu? E cafea pentru cowboy. Fără lapte, dar avem destul zahăr dacă vrei.

Dând din cap, Val făcu sul păturile în jurul său. El îi întinse o ceaşcă, iar ea o luă recunoscătoare, folosind-o mai întâi pentru a-şi încălzi mâinile şi obrajii. Îşi trecu absentă degetele peste cap. Şi simţi ţepii subţiri ca nisipul fin.

— Poţi să vii şi să şterpeleşti cu mine, spuse Sketchy Dave, uitându-se la saltea cu un fel de dor. Luis şi Lolli ar dormi tot timpul dacă i-ai lăsa.

— Tu cum de te-ai trezit? întrebă ea şi sorbi din ceaşcă.

Cafeaua era amară, dar lui Val i se păru bunicică, dacă ignorai gustul de ars. Boabele pluteau la suprafaţă formând o peliculă neagră.

Dave ridica din umeri.

— Eu sunt gunoierul. Trebuie sa merg sa văd de ce se descotorosesc „costumele”.

Ea dădu din cap.

— E o aptitudine, cum au porcii aia care găsesc trufele după miros. Fie o ai, fie nu. Odată am găsit un ceas Rolex alături de corespondenţa aruncată şi de pâine arsă. Era ca şi cum cineva ar fi aruncat totul de pe masa din bucătărie, direct la gunoi,

fără măcar să se uite.

În ciuda a ceea ce spusese Dave despre somnul lui Lolli şi Luis, Lolli mormăi şi se strecură de sub braţul lui Luis. Avea ochii aproape închişi încă şi purta un halat murdar stil kimono peste hainele din ziua precedentă. Arăta frumoasă într-un fel în care Val nu avea să arate niciodată, delicată şi dură în acelaşi timp.

Lolli îl înghionti pe Luis. Acesta mârâi şi se rostogoli, ridicându-se pe coate. Se simţi mişcare de-a lungul peretelui şi pisica ieşi, frecându-şi capul de mâna lui Luis.

— Te place, vezi? spuse Lolli.

— Nu ţi-e teamă să nu o prindă şobolanii? întrebă Val. E destul de mică.

— Nu chiar, spuse Luis întunecat.

— Haide, doar i-ai pus nume aseară.

Lolli luă pisica şi o aşeză în poală.

— Mda, spuse Dave. Polly şi Lolli.

— Polyhymnia, spuse Luis.

Val se apleca înainte.

— Ce înseamnă Polly – nu ştiu cum?

Dave mai umplu o ceaşcă pentru Luis.

— Polyhymnia e un fel de muză din Grecia. Nu ştiu care, întreabă-l pe el.

— Nu contează, spuse Luis aprinzând un muc de ţigară. Sketchy Dave dădu din umeri, ca pentru a se scuza că ştie aşa de multe.

— Mama era bibliotecară.

Val nu ştia cu adevărat ce e o muză, în afara unei amintiri neclare despre studiul Odiseei în clasa a noua.

— Era? Acum ce e?

— E moartă, spuse Luis. A împuşcat-o tata.

Val îşi ţinu respiraţia şi era pe cale de a se scuza, dar Sketchy Dave vorbi primul.

— Mă gândeam să mă fac şi eu bibliotecar.

Dave se uită la Luis.

— Biblioteca e un loc bun pentru meditaţie. Cam ca aici. Se întoarse spre Val. Ştii că am fost primul care a găsit locul ăsta?

Val clătină din cap.

— L-am dibuit. Sunt prinţul resturilor, stăpânul gunoaielor. Lolli râse, iar Dave zâmbi larg. Păru mai mulţumit de gluma lui,

acum că ştia că îi place lui Lolli.

— Nu voiai să fii bibliotecar, spuse Luis, dând din cap.

Luis ştie totul despre mitologie.

Lolli luă o gură de cafea.

— Cum ar fi despre Hermes. Spune-i despre Hermes.

— E un psihotransportor.

Luis se uită cu o privire întunecată la Val, ca pentru a o provoca să spună ce înseamnă.

— Călătoreşte între lumea celor vii şi lumea morţilor. Un fel de curier. Asta vrea Lolli să-ţi spun. Da' lasă asta; ai întrebat despre şobolani care ar putea să o prindă de Polly. Ce ştii despre şobolani?

Val dădu din cap.

— Nu prea multe. Cred că unul dintre ei mi-a trecut peste picior când veneam aici.

Lolli pufăi şi chiar şi Dave zâmbi, dar faţa lui Luis era încordată. Vocea îi era ritualică, ca şi cum ar fi spus asta de multe ori.

— Şobolanii sunt otrăviţi, împuşcaţi, prinşi în capcană, bătuţi, ca oamenii străzii, ca noi. Toată lumea urăşte şobolanii. Oamenii urăsc modul în care se mişcă ei, modul în care sar, urăsc zgomotul făcut de labele lor în timp ce aleargă pe podea. Şobolanii sunt întotdeauna personajele rele.

Val se uită spre umbre. Luis părea să aştepte ca ea să reacţioneze, dar nu ştia care era reacţia corecta. Nici nu era sigură că înţelege despre ce vorbeşte el.

El continuă:

— Dar sunt puternici, au dinţi mai tari ca fierul. Pot să roadă orice: grinzi de lemn, pereţi de ipsos, ţevi de aramă – orice în afară de oţel.

— Sau diamante, spuse Lolli cu un zâmbet superior.

Nu părea deloc intimidată de discursul lui.

Luis abia se opri ca să asculte ce spunea Lolli. Era cu ochii pe Val.

— Oamenii au luptat împotriva lor în puţurile oraşului. Şobolanii au înfruntat dihorii, câinii, oamenii. Aşa sunt ei.

Dave zâmbi ca şi cum toate astea aveau înţeles pentru el.

— Sunt şi inteligenţi. Ai văzut vreodată un şobolan în subterane? Uneori se urcă în câte un vagon pe peron şi coboară la staţia următoare. Merg cu metroul.

— Nu am văzut niciodată asta, îl luă Lolli peste picior.

— Nu-mi pasă daca ai văzut sau nu.

Luis se uită la Dave, care nu mai dădea din cap. Apoi se întoarse spre Val.

— Pot să cânt imnuri despre şobolani de dimineaţa până seara, dar nu o să schimbe modul în care îi priveşti, nu-i aşa? Dar dacă ţi-aş spune că sunt lucruri care te consideră pe tine aşa cum îi consideri tu pe şobolani?

— Ce fel de lucruri? întreba Val, amintindu-şi ce-i spusese Lolli cu o noapte înainte.

— Te referi la zâ…

Lolli îi înfipse unghiile în braţ.

Luis se uită o vreme la ea.

— Altceva în legătură cu şobolanii. Sunt neofobici. Ştii ce înseamnă asta?

Val dădu din cap că nu.

— Nu au încredere în lucruri noi, spuse Luis fără a zâmbi. Şi nici noi nu ar trebui.

Apoi se ridică, aruncă mucul de ţigară pe şine şi urcă pe trepte, spre staţie.

„Ce idiot!” Val apucă o aţă de pe pantaloni, trase de ea şi descusu ţesătura. „Ar trebui să plec acasă”, îşi spuse. Dar nu plecă nicăieri.

— Nu trebuie să-ţi faci griji în privinţa lui, spuse Lolli. Doar pentru că vede lucruri pe care noi nu putem să le vedem crede că e mai bun ca noi.

Se uită până când Luis dispăru din vedere, apoi luă o cutie cu o pisică roz pe ea. O deschise şi desfăcu un tricou pe care înşiră conţinutul ei: o seringă, o lingură veche suflată cu argint, o pereche de ciorapi de culoarea pielii, câteva punguţe care conţineau o pudră chihlimbarie ce strălucea spre un albastru-deschis. Lolli ridică una din mânecile halatului său, iar Val văzu urme negre pe braţ, ca şi cum pielea ar fi fost pârlită acolo.

— Linişteşte-te Lolli, spuse Sketchy Dave. Nu în faţa ei. Nu asta.

Lolli se lăsă pe o grămadă de perne şi genţi.

— Îmi plac acele. Îmi place să simt oţelul sub piele.

Se uită la Val.

— Poţi să ai parte de un pic de ameţeală injectându-ţi apă. Poţi chiar să-ţi injectezi vodcă. Ajunge direct în sânge. Te

îmbeţi mai ieftin.

Val îşi frecă mâna.

— Nu se poate să fie mai rău decât cum m-ai zgâriat tu.

Ar fi trebuit să fie înspăimântată, dar ritualul o fascina, modul în care toate instrumentele erau aşezate pe o cămaşă murdară, aşteptând la rând să fie utilizate. O ducea cu gândul la ceva, dar nu era sigură la ce anume.

— Îmi pare râu pentru braţul tău! Luis era în aşa hal, că nu aş fi vrut sa începi şi tu cu zânele.

Lolli se strâmbă în timp ce încălzea pudra cu puţină apă la grătar. Fierbea în lingură. Mirosul dulce ca de zahăr ars îi umplu nasul lui Val. Lolli îl trase în ac, apoi împinse bulele de aer care ieşiră cu o ţâşnitură de lichid. Legându-şi partea de sus a braţului cu ciorapii, Lolli înfipse încet vârful acului într-una dintre urmele negre de pe braţ.

— Acum sunt magician, spuse Lolli.

Val îşi dădu seama că îi amintea de modul în care mama ei îşi aplica machiajul – aşezând instrumentele, apoi folosindu-le unul câte unul. Mai întâi fondul de ten, apoi pudra, fardul de ochi, creionul de ochi, fardul de obraz, totul făcut într-un ceremonial calm. Amestecul de imagini o făcu să se simtă slăbită.

— Nu ar trebui să faci asta în faţa ei, repetă Dave, arătând în direcţia lui Val cu bărbia.

— Nu o deranjează, nu-i aşa, Val?

Val nu ştia ce credea. Nu văzuse niciodată pe cineva făcându-şi aşa injecţie, profesional, ca un doctor.

— Nu ar trebui să vadă, spuse Dave.

Val îl observă cum se ridică şi înaintează pe peron. Se opri sub un mozaic de plăci de faianţă unde scria „WORTH”. Lui Val i se păru că vede cum, în spatele lui, întunericul îşi schimba forma, întinzându-se ca cerneala picurată în apa. Dave părea sa vadă şi el. Făcu ochii mari.

— Nu face asta, Lolli!

Întunericul părea să se transforme în contururi distincte care făceau să i se ridice părul de pe mâini lui Val. Coarne înceţoşate, guri pline de dinţi şi gheare lungi ca nişte crengi se formară şi apoi se topiră.

— Ce e? Te-ai speriat? îl luă Lolli peste picior pe Dave, înainte de a se întoarce spre Val. Îi e frică şi de propria umbră, de asta îl numim Sketchy.

Val nu spuse nimic, uitându-se încă la întunericul mişcător.
— Haide, îi spuse Dave lui Val, să mergem la şterpelit.
Lolli se îmbufnă exagerat.
— În niciun caz. Eu am găsit-o. E noua mea prietenă şi vreau sa stea aici şi să se joace cu mine!
Să se joace cu ea? Val nu ştia ce înseamnă asta, dar nu-i plăcea cum sună. În momentul acela Val nu-şi mai dori nimic altceva decât să iasă din acele tunele claustrofobice şi să plece departe de umbrele mişcătoare. Inima îi bătea atât de tare, că se temea că-i va sări din piept ca pasărea dintr-un ceas cu cuc.
— Trebuie să iau un pic de aer.
Se ridică.
— Stai, spuse Lolli leneş.
Părul ei părea să fie mai albastru decât cu un moment înainte, injectat cu luciri marine, iar aerul se vălurea în jurul ei aşa cum făcea deasupra unei străzi în soarele dogoritor.
— Nu o să-ţi vină să crezi cât o să te distrezi.
— Să mergem, o rugă Dave.
— De ce trebuie să fii mereu atât de plictisitor?
Lolli îşi dădu ochii peste cap şi aprinse o ţigară de la foc. Jumătate din ea arse în flăcări, dar Lolli trase oricum din ea. Vocea îi era înceată, ştearsă, dar privirea, chiar dacă venea din nişte ochi somnoroşi, era aspră.
Dave porni pe scările galbene, iar Val îl urmă repede, cuprinsă de o groază nesigură. Ajunşi sus, Dave împinse grilajul şi păşiră pe trotuar. În timp ce ieşea în soarele strălucitor al după-amiezii târzii, Val îşi aminti că-şi uitase rucsacul cu biletul de întoarcere pe peron. Se întoarse pe călcâie spre grilaj, dar apoi ezită. Îşi voia rucsacul, dar Lolli se purtase aşa de ciudat… Totul devenise atât de ciudat. Dar poate chiar şi mirosul drogului putea să facă umbrele să se mişte? Făcuse un curs despre droguri de evitat: heroină, PEP, praful îngerilor, cocaină, metamfetamină. Nu ştia prea multe despre niciunul dintre ele.
Nimeni dintre cei pe care îi cunoştea nu făcea mai mult decât să fumeze iarbă sau să bea.
— Vii? striga Dave.
Val observă tălpile uzate ale ghetelor lui, petele de pe blugi, muşchii braţelor sale slabe încordaţi puternic.
— Mi-am uitat… începu ea, dar apoi se gândi mai bine. Nu

contează!

— Aşa e Lolli, spuse el cu un zâmbet trist, uitându-se la trotuar şi nu în ochii lui Val. Nimic nu o va schimba.

Val se uită la clădirea mare de pe partea opusă a străzii şi la parcul de beton în care se aflau, cu heleşteul secat şi crăpat şi un căruţ de cumpărături abandonat.

— Dacă e atât de uşor să intri pe-aici, de ce am venit prin tunele?

Dave păru încurcat şi timp de câteva secunde nu răspunse.

— Păi, districtul financiar e destul de plin de oameni în jurul orei cinci vinerea, dar e aproape gol sâmbăta. Nu ai vrea să ieşi pe un trotuar cu un milion de oameni în jur.

— Doar ăsta-i motivul? întrebă Val.

— Şi nu am avut încredere în tine, spuse Dave.

Val încercă să zâmbească, pentru că bănuia că avea un pic de încredere în ea acum, dar nu putea să se gândească decât la ce s-ar fi întâmplat dacă la un moment dat, în timp ce mergeau prin tunel, el ar fi hotărât că nu poate să aibă încredere în ea.

○

Val scotoci printr-un tomberon. Mirosul de mâncare o făcea încă să-i vină să vomite, dar după două grămezi de gunoi începuse să se obişnuiască. Împinse mormane de hârtie mototolită, dar nu găsi decât câteva plăci în care erau înfipte cuie, carcase de CD-uri şi o ramă de fotografii spartă.

— Hei, uită-te la asta! strigă Sketchy Dave de lângă celălalt coş de gunoi.

Ieşi purtând o haină albăstruie, cu o mânecă uşor sfâşiata şi întinzându-i o cutie care părea să fie plină de paste cu sos.

— Vrei? întrebă el, luând o gura de paste.

Val clătină din cap că nu, dezgustată, dar râzând.

Lumea îşi făcea drum spre casă de la lucru, cu serviete în mană şi genţi de curier pe umăr. Nimeni nu părea să-i vadă pe Val şi pe Dave. Parcă deveniseră invizibili, doar parte din gunoiul prin care căutau. Era genul de lucruri despre care auzise la televizor şi citise în cărţi. Se presupunea că te face să te simţi mic, dar ea se simţea eliberată. Nimeni nu se uita la ea, nimeni nu o judeca în funcţie de cum se îmbrăcă sau cine erau prietenii ei. Nu o vedeau deloc.

— Nu e prea târziu ca să mai găsim ceva bun? întrebă Val sărind jos.

— Mda, dimineaţa e cel mai bine. Acum, birourile îşi aruncă hârţogăriile. O să vedem ce mai e prin jur şi ne întoarcem la miezul nopţii, când restaurantele aruncă pâinea şi legumele vechi. Iar apoi, dimineaţă pornim din nou în cartier – trebuie să ajungem acolo înainte să vină camioanele ca să ridice gunoiul.

— Nu poţi totuşi să faci asta în fiecare zi, nu-i aşa?

Se uită la el neîncrezătoare.

— E întotdeauna ziua de aruncat gunoiul undeva.

Val se uită la un morman de reviste legate cu o sfoară. Până acum nu găsise nimic pe care să considere că merita să-l ia.

— Ce căutăm, mai exact?

Dave luă ultima îmbucătură din paste şi apoi îndesă cutia înapoi în tomberon.

— Ia orice e pornografic. Întotdeauna putem vinde asta. Şi orice e drăguţ, cred. Dacă tu crezi că e drăguţ, probabil că şi altcineva o să creadă asta.

— Ce zici de asta?

Arată spre o placă ruginită ce atârna de un zid al aleii.

— Păi, spuse el încercând să fie drăguţ, am putea să o ducem la unul dintre magazinele alea elegante – vopsesc chestii vechi ca asta şi le vând pentru bani buni – dar nu ar plăti de-ajuns pentru efortul pe care l-ar presupune.

Se uită la cerul din ce în ce mai slab luminat.

— Rahat! Trebuie să iau ceva înainte să se întunece. S-ar putea să fiu nevoit să livrez ceva.

Val luă placa. Rugina i se scurse pe mâini, dar reuşi să echilibreze fierul aruncat pe umăr. Dave avea dreptate. Era grea.

O puse jos înapoi.

— Ce fel de livrare?

— Hei, uită-te la asta.

Dave se lăsă în jos şi scoase o cutie plină de romane de dragoste.

— Astea s-ar putea să însemne ceva.

— Pentru cine?

— Am putea să le vindem, spuse el.

— Mda?

Mama ei citea romane de dragoste şi Val era obişnuită cu imaginile de pe coperte: o femeie cu părul lung, înclinată pe spate în braţele unui bărbat şi o casă frumoasa în depărtare.

Toate fonturile aveau înflorituri, iar unele erau îngroşate cu auriu. Putea să pună pariu că în niciuna dintre cărţile alea nu era vorba despre femei care şi-o trag cu prietenii fiicelor lor. Ar fi vrut să vadă o copertă de-asta: un tânăr şi o femeie în vârstă, cu prea mult machiaj şi riduri în jurul gurii.

— De ce ar vrea cineva să citească rahaturile astea?

Dave dădu din umeri, luă cutia sub un braţ şi deschise o carte. Nu citi cu voce tare, dar gura i se mişcă pe când scana pagina.

Tăcură o vreme în timp ce mergeau, apoi Val arătă spre cartea din mâna lui.

— Despre ce e?

— Încă nu ştiu, spuse Sketchy Dave.

Părea enervat. Continuară să meargă în linişte, el cu faţa îngropată în carte.

— Ia uite!

Val arată spre un scaun prăpădit de lemn.

Dave se uită critic la el.

— Neah! Nu putem să-l vindem. Asta dacă nu cumva îl vrei pentru tine.

— Ce sa fac cu el? întreba Val.

Dave ridică din umeri, apoi se întoarse şi intră pe o poartă neagră, într-o piaţă aproape goală, punând romanul de dragoste înapoi în cutie. Val se opri ca să citească placa: Steward Park. Copaci înalţi umbreau leagănele şi balansoarele din jur. Cimentul era acoperit de un covor de frunze galbene şi maro. Trecură pe lângă o fântână secată; statuia unui lup îi privea de pe un petic de iarbă maroniu.

Sketchy Dave trecu pe lângă toate acestea fără să se oprească şi se îndreptă spre o altă zonă împrejmuită care mărginea unul dintre corpurile de clădire ale Bibliotecii Publice din New York. Se strecură printr-o gaură din gard, iar Val îl urma, urcând într-o grădină japoneză în miniatură, plină cu grămăjoare de pietre negre, fine.

— Aşteaptă aici, spuse el.

Împinse una dintre grămezile de pietre şi ridică un bileţel mic, împăturit. Câteva momente mai târziu era înapoi afară prin gard şi-l despăturea.

— Ce scrie? întrebă Val.

Cu un rânjet, Dave îi întinse biletul. Era gol.

— Uita-te la asta, zise el.
Mototolind-o ca pe o minge, o aruncă în sus. Aceasta zbură deasupra potecii şi în jos, apoi îşi schimbă brusc direcţia, de parcă ar fi fost împinsă de un vânt rebel. În timp ce Val se uita uimită, mingea de hârtie se rostogoli până când se opri la marginea unei dale.
— Cum ai făcut asta? întreba Val.
Dave întinse mâna sub dală şi desfăcu un obiect acoperit cu bandă.
— Numai să nu-i spui lui Luis, da?
— Spui asta în legătură cu orice?
Val se uită la obiectul din mâna lui Dave. Era o sticla de bere, cu dop din ceara topită. În jurul gâtului era o sfoară zdrenţuită de care atârna o bucată de hârtie. În sticla, nisipul maroniu ca melasa se cernea la fiecare balansare a vasului, strălucind într-o nuanţă purpurie.
— Ce e aşa de important?
— Uite ce e, dacă nu o crezi pe Lolli, nu o să mă cert cu tine. Ţi-a spus deja prea mult. Dar spune numai că ai crezut-o o clipă şi că ne-ai crezut că Luis poate să vadă o lume întreagă pe care noi ceilalţi nu putem să o vedem şi că face nişte slujbe pentru ei.
— Pentru ei?
Val nu putea să se hotărască ce să creadă, dacă asta era sau nu o conspiraţie care trebuia să o sperie.
Dave se aşeză şi, aruncând o privire spre cer, desfăcu dopul sticlei făcând ceara din jurul gâtului ei să se fărâmiţeze. Cernu puţin conţinutul într-o punguţă, ca aceea din care o văzuse pe Lolli scoţându-şi drogul. Îndesă punguţa în buzunarul din faţă al blugilor.
— Haide, ce e? întreba Val, cu vocea acum şoptită.
— Pot să-ţi spun sincer că nu am nici cea mai vagă idee, spuse Sketchy Dave. Uite ce e. Trebuie să ajung în centru să las astea. Dacă vrei, vii cu mine, dar trebuie să stai în spatele meu când ajungem.
— Asta e ce şi-a injectat Lolli în mână? întrebă Val.
Dave ezita.
— Uite, spuse Val. Pot să o întreb pur şi simplu pe Lolli.
— Nu trebuie să crezi tot ce-ţi spune Lolli.
— Ce înseamnă asta? întreba Val.

— Nimic.
Dave dădu din cap şi plecă. Val nu avea de ales decât să-l urmeze. Nu era sigură că ar putea să găsească drumul de întoarcere singură spre peronul abandonat fără ca el să o ghideze şi avea nevoie de rucsac pentru a pleca în altă parte.
O luară pe culoarul F pentru a ajunge pe 34 Street, apoi trecură pe B, până la 96. Sketchy Dave se ţinu de o bară de metal orizontală şi făcu ridicări în timp ce trenul vuia prin tunel.
Val se uită pe fereastra trenului, privind luminile mici, dar după o vreme ochii îi fură atraşi de ceilalţi pasageri. Un bărbat de culoare slab, cu părul strâns, se legăna în ritmul muzicii ipod-ului său, cu o grămadă de manuscrise într-o mână. O fata care stătea lângă el îşi trăgea cu delicateţe pe mâna o mânuşă de dantelă neagră. Sprijinit de uşi, un bărbat înalt cu un costum cenuşiu dungat ţinea strâns servieta şi se uita îngrozit la Dave. Fiecare persoană părea să aibă o destinaţie, dar Val era ca un buştean dus de ape în josul unui râu, fără să ştie unde va ajunge. Dar ştia cum să facă să se învârtească mai repede.
Din staţie, merseră o vreme spre capăt în Riverside Park, un petic verde întins care cobora în pantă dinspre autostradă spre apa de dincolo. Pe partea cealaltă a străzii, casele cu vedere spre parc aveau grilaje din fier la ferestre şi uşi. Blocuri de ciment complicat sculptate mărgineau intrările şi balustradele scărilor, formând dragoni fantastici, lei şi grifoni care se uitau pofticioşi spre ea, în reflecţia strălucitoare a felinarelor de pe strada. Val şi Dave trecură pe lângă o fântână unde un vultur de piatră cu ciocul rupt se încrunta spre o baltă verde de nepătruns, plină de frunze.
— Aşteaptă aici, îi spuse Sketchy Dave.
— De ce? întrebă Val. Care-i problema? Mi-ai spus deja tot felul de tâmpenii pe care nu ar fi trebuit să mi le spui.
— Ţi-am spus că nu ar trebui să fii aici.
— Bine.
Val se opri şi se aşeză pe marginea fântânii. O să stau aici.
— Bun, spuse Dave, şi alergă spre o uşă fără lucrătură aurită.
Urcă treptele albe, puse jos cutia cu romane de dragoste şi apăsă pe o sonerie. Lângă ea, cineva desenase cu spray o ciupercă. Val se uită la garguii sculptaţi care mărgineau acoperişul clădirii. În timp ce îi privea, unul dintre ei tremură,

ca o pasăre pe o creangă, pietrele foşnind şi apoi aşezându-se la loc. Val îngheţă uitându-se la el şi, după un moment, garguiul înţepeni.

Val sari în picioare şi traversă, strigându-l pe Dave. Dar când ajunse la trepte, uşa cea neagră se deschise şi o femeie păşi în prag. Purta un combinezon lung, alb. Părul ei castaniu cu verde arăta nespălat, iar pielea de sub ochi îi era întunecata ca o vânătaie. De sub marginea combinezonului, acolo unde ar fi trebuit sa fie picioarele, răsăreau copite.

Val îngheţă, iar fusta se aşeză, acoperindu-le. Val începu să se îndoiască de ceea ce văzuse.

Sketchy Dave întoarse capul şi se uita fioros la Val, înainte de a scoate sticla de bere din geantă.

— Intraţi? întrebă femeia copitată, cu vocea aspră, de parcă ar fi strigat.

Nu păru să observe că sigiliul fusese rupt.

— Mda, spuse Sketchy Dave.

— Cine e prietena ta?

— Val, zise Val, încercând să nu arate uimită. Sunt nouă. Dave îmi arată cum stă treaba.

— Poate să aştepte aici afară, spuse Dave.

— Crezi că sunt atât de nepoliticoasă? Aerul rece o să-i intre-n oase.

Femeia ţinu uşa deschisă, iar Val îl urmă pe Dave în casă, zâmbind. Îi întâmpină un hol pavat cu marmură şi o scară cu balustradă de lemn vechi, lustruit. Femeia copitată îi conduse prin camere abia mobilate, pe lângă o fântână din care ţâşneau peşti aurii, cu trupurile atât de palide încât rozul din interiorul lor se vedea printre solzi, pe lângă o cameră de muzică în care se afla numai o harpă cu corzi duble aşezată pe o masă de marmură, apoi pe lângă un salon. Se aşeză pe o canapea crem, cu ţesătura subţire, învechită, şi-i îndemnă să i se alăture. Lângă ea se afla o masă joasă, iar pe ea era un pahar, un ceainic şi o lingură pătată. Femeia copitată folosi lingura pentru a măsura o parte din nisipul chihlimbariu în ceaşca ei, apoi o umplu cu apă caldă şi bău. Tresări şi, când se uita în sus, ochii îi străluceau ciudat.

Val nu putea să-şi ia ochii de la picioarele de capră ale femeii. Era ceva obscen în fâşiile de blană scurtă, groasă care-i acoperea gleznele, în luciul cornului negru şi în cele doua

degete mari.

— Uneori un remediu poate să pară un alt tip de boală, spuse femeia cu picioare de capră. David, nu uita să-i spui lui Ravus ca s-a comis o nouă crimă.

Sketchy Dave se aşeză pe podeaua de lemn înnegrită.

— Crima?

— Dunnie Berry a murit noaptea trecută. Biata de ea, tocmai ieşea din copac – e oribil cum îi îngrădea rădăcinile poarta aceea de fier. Probabil că o zgâria de fiecare dată când sărea peste ea. Tu i-ai făcut livrarea, nu?

Sketchy Dave se mişcă inconfortabil.

— Săptămâna trecuta. Miercuri.

— Probabil ca eşti ultimul care a văzut-o în viaţă, spuse femeia cu picioare de capră. Ai grijă.

Ridică ceaşca şi mai sorbi puţin din licoare.

— Se spune că stăpânul tău face comerţ cu otravă.

— Nu e stăpânul meu.

Sketchy Dave se ridică.

— Trebuie să plecăm.

Femeia cu picioare de capră se ridică şi ea.

— Desigur. Vino în spate şi o să-ţi aduc ce-ţi datorez.

— Nu mânca sau bea ceva, că o să fii şi mai dusă decât eşti deja, îi şopti Dave lui Val în timp ce o urma pe femeie într-o altă cameră, lăsându-și cutia cu romane de dragoste pe podea.

Val se încruntă şi se îndreptă spre o vitrină. Dincolo de uşa de sticlă se afla o bucată mare solidă de ceva care semăna cu obsidianul. Lângă ea se aflau alte lucruri, la fel de ciudate. O bucăţică de scoarţă, un băţ rupt, un scaiete ascuţit în formă de con de pin.

Câteva momente mai târziu, femeia cu picioare de capră şi Sketchy Dave se întoarseră. Ea zâmbea. Val încercă să se uite la ea fără a o privi direct în ochi. Dacă cineva ar fi întrebat-o în urmă cu câteva zile ce ar face dacă ar vedea o creatură supranaturală, nu şi-ar fi imaginat că ar face ceva. Nu putea fi sigură de ceea ce vedea, se simţea incapabilă să înţeleagă dacă, într-adevăr, în faţa ei se afla un monstru. În timp ce ieşeau din apartament, Val simţi cum îi vâjâie sângele în creier şi cum inima îi bate mai repede.

— Ţi-am zis să stai naibii acolo, mârâi Sketchy Dave, arătând spre fântână.

Val era prea tulburata ca să se supere.

— Am văzut ceva – o statuie – mişcându-se. Arată în sus spre acoperişul clădirii şi spre cerul întunecat, dar nu era coerentă. Şi apoi am venit şi... ce e cu ea?

— La naiba!

Dave lovi zidul de piatră, zgâriindu-şi încheieturile degetelor.

— La naiba! La naiba!

O luă înainte, cu capul plecat, ca şi cum ar fi fost bătut de un vânt puternic. Val îl ajunse din urmă şi-l prinse de braţ.

— Spune-mi, îi ceru ea, strângându-l mai tare.

El încercă să se elibereze, dar nu putu. Era mai puternică.

Dave se uită la ea în mod ciudat, de parcă ar fi reevaluat situaţia.

— Nu ai văzut nimic. Nu era nimic de văzut!

Val se uită la el.

— Şi ce ar spune Lolli? O creatură fantastică, nu-i aşa? Numai că aşa ceva nu există!

El începu să râdă. Ea îi dădu drumul la braţ şi-l împinse cu putere. Cutia cu romane căzu, împrăştiind volumele în stradă. Dave se uită la cărţi şi apoi la ea.

— Proasta naibii! spuse el şi scuipă.

Toată furia şi uimirea ultimei zile fierbea în ea. Mâinile i se încleştară în pumni. Voia să lovească ceva.

Dave se aplecă să ia cutia şi să pună la loc cărţile.

— Ai noroc că eşti fată, mormăi el.

Capitolul 4

„Să nu ne-ncredem în spiriduşi
Să nu le primim fructele:
Nu ştim din ce sol li s-au hrănit
Înfometate şi-nsetate rădăcinile.”

CHRISTINA ROSSETTI,
Piaţa spiriduşilor

La întoarcere, în tren, Val stătu pe un scaun de plastic departe de Dave, îşi sprijini capul de o hartă a subteranelor îmbrăcată în sticlă sintetică şi se întrebă cum se putea ca o persoană să aibă copite. Văzuse umbre care se mişcau singure şi sticle cu nisip maro care aveau legătură cu bârfe de-ale unor doamne ciudate din Upper West Sides, despre oameni-copac ucişi. Ce ştia era că nu voia să fie oarbă şi surdă, genul de fată care nu observă că mama şi prietenul ei fac sex până când nu îi prinde asupra faptului. Voia să ştie adevărul.

Când Val se apropie de parcul de ciment din Leonard Street, îl văzu pe Luis aşezat pe o terasă, bând ceva dintr-o sticlă albastră. O fată micuţă cu o burtă umflată şi tenişi care nu se potriveau cu nimic stătea lângă el, ţinând cu degetele tremurânde o ţigară. În timp ce se apropia, Val văzu pe gleznele fetei răni din care curgea puroi. Străzile erau aproape goale, singura persoană din apropiere fiind o femeie gardian de partea cealaltă a străzii, care se plimba de colo-colo, făcându-şi rondul.

— De ce eşti încă aici? o întrebă Luis, uitându-se în sus la ea.

O enerva privirea lui înnegurată.

— Spune-mi numai unde e Lolli şi nu o să mai fiu.

Luis făcu semn cu bărbia spre grilaj, în timp ce Dave înainta spre ei. Fata scăpă ţigara apoi se întinse după ea, degetele ei atingându-se de capătul fierbinte fără ca ea să pară că-şi dă seama, în timp ce bâjbâia să o bage din nou în gură.

— Ce-ai făcut? îl întrebă Luis pe Dave, cu chipul crispat. Ce s-a întâmplat?

Dave se uită la maşinile parcate aliniate pe stradă.

— Nu a fost vina mea.

Luis închise ochii.

— Eşti un idiot ordinar.

Dave spuse ceva, dar Val se îndrepta deja spre intrarea de serviciu, pe unde ea şi Dave se strecuraseră afară în după-amiaza aceea. Se aşeză pe mâini şi pe genunchi, trase de capătul fără balamale al barelor de metal şi coborî treptele.

— Lolli! striga ea în întuneric.

— Aici! se auzi replica ameţită.

Val înaintă peste saltea şi pături spre locul unde dormise cu o noapte înainte. Rucsacul ei nu era unde îl lăsase. Lovi cu piciorul câteva haine murdare de pe peron. Nimic.

— Unde mi-e rucsacul?

— Dacă ai încredere să-ţi laşi lucrurile pe seama unei adunături de vagabonzi, de asta ai parte. Lolli râse şi ridică rucsacul. E-aici, linişteşte-te!

Val desfăcu fermoarul de la rucsac. Toate lucrurile ei erau acolo, aparatul de ras încă plin de păr, cei treisprezece dolari încă împachetaţi în portofel chiar lângă biletul de tren. Chiar şi guma era acolo.

— Îmi pare rău, spuse Val şi se aşeză.

— Nu ai încredere în noi? rânji Lolli.

— Uite ce-i, am văzut ceva şi nu ştiu ce era, şi m-am săturat de aiurelile astea.

Lolli îşi duse genunchii la piept, având ochii larg deschişi şi un zâmbet şi mai larg.

— L-ai văzut pe unul dintre ei!

Imaginea neplăcută a femeii cu picioare de capră îi apăru lui Val în faţa ochilor.

— Ştiu ce o să spui, dar nu cred că era o creatură fantastică.

— Atunci ce crezi că era?

— Nu ştiu, poate că ochii mi-au jucat feste.

Val se aşeză pe o lădiţă de lemn pusă invers. Aceasta trosni, dar nu cedă.

— Nu are niciun sens.

— Crezi ceea ce poţi să crezi.

— Dar... creaturi fantastice? Şi zâne? Tu chiar crezi în aşa ceva?

Lolli pufăi.

— Tu ai văzut una. Tu să-mi spui.

— Ţi-am spus. Ţi-am spus că nu ştiu ce am văzut. O femeie cu picioare de capră? Pe tine injectându-ţi ceva ciudat în braţ? O hârtie care dansează? Astea ar trebui să aibă vreun sens?

Lolli se încruntă.

— De unde ştii că e real? întrebă Val.

— Tunelul trolului, zise Lolli. Nu vei putea să explici asta.

— Trol?

— Luis a făcut o înţelegere cu el. S-a întâmplat când Dave şi mama lui au fost împuşcaţi. Mama lor murise când a venit ambulanţa, dar Dave a fost în spital o vreme. Luis i-a promis trolului că-l va servi un an dacă-i va salva viaţa lui Dave.

— Pentru el face Dave livrările? întrebă Val.

— Te-a luat cu el?

Lolli păru să râdă.

— Oau, chiar e cel mai prost spion din lume!

— Care-i marea problemă dacă îmi spuneţi? De ce-l interesează pe Luis ce ştiu? Aşa cum i-ai spus şi tu lui Dave, nimeni n-o să mă creadă.

— Luis spune că niciunul dintre noi nu ar trebui să ştie, nici măcar Dave. S-ar înfuria trolul, aşa zice el. Dar de când a început să facă livrări pentru Ravus şi pentru nişte zâne, dau comisioane de îndeplinit. Dave face unele dintre treburile trolului.

— Prietena mea Ruth inventa lucruri. Spunea că are un prieten, Zachary, care locuia în Anglia. Mi-a arătat scrisori pline de poezie. De fapt, adevărul era că Ruth îşi scria singură scrisori, le scotea la imprimanta şi ne minţea. Ştiu totul despre mincinoşi, zise Val. Nu vreau să spun ca nu cred ce spui, dar dacă Luis te minte?

— Dacă? întrebă Lolli.

Val simţi o izbucnire de furie, dintre cele mai rele, pentru că nu avea nicio direcţie.

— Nu contează. Unde e tunelul trolului? O să aflăm singure.

— Ştiu drumul, spuse Lolli. L-am urmărit pe Luis până la intrare.

— Dar nu ai intrat? Val se ridică.

— Nu.

Lolli se ridică şi ea.

— Nu am vrut să merg singură, iar Dave nu a vrut să vină cu

mine.

— Ce crezi că e un trol? întrebă Val în timp ce Lolli scotocea printre hainele şi genţile de pe peron.

Val se gândi la cele trei capre, la jocul Warcraft şi la trolii cei mici şi verzi care aveau topoare şi care spuneau „Vrei să cumperi o ţigară?” şi „Salută-l pe micul meu prieten!” dacă dădeai clic pe ei de multe ori. Nimic din toate astea nu părea real, dar lumea ar fi fost cu siguranţa mai mişto cu astfel de creaturi nereale în ea.

— Am găsit-o, spuse Lolli, ţinând în mână o lanternă care arunca o lumină slabă. Nu o să ţină mult.

Val sări pe linii.

— O să fim rapide.

Cu un oftat, Lolli cobori după ea.

Mergând prin tunelul subteran, lumina tot mai slabă a lanternei scalda pereţii chihlimbarii, scoţând în evidenţă negreala şi kilometri de fire electrice care împânzeau tunelul. Era ca şi cum te-ai fi plimbat prin venele oraşului.

Trecură de un peron unde oamenii aşteptau un tren. Lolli le făcu semn cu mâna în timp ce aceştia se holbau, dar Val se lăsă în jos şi adună bateriile aruncate de la zeci de CD playere. În timp ce mergeau, încercă fiecare baterie, până când găsi două care intensificară raza luminoasă a lanternei.

Acum lumina grămezi de gunoi, surprinzând reflexia verde a ochilor de şobolani şi pereţii plini de gândaci care se înmulţeau la căldură şi în întuneric. Val auzi un fluierat slab.

— Tren, strigă Val, împingând-o pe Lolli spre golul din perete, o crevasă superficială plină de funingine.

Praful se împrăştie în aer cu un moment înainte ca trenul să treacă în viteză pe altă linie. Lolli chicoti şi-şi lipi faţa de a lui Val.

— *Într-o bună zi, în miez de noapte,* fredonă ea. *Doi băieţi morţi începură să lupte.*

— Termina! spuse Val, retrăgându-se.

— *Spate-n spate se înfruntară, traseră săbiile şi luptară. Zgomotul îl auzi poliţistul surd ce patrula, care veni şi pe cei doi băieţi morţi îi împuşcă.*

Lolli râse. Nu l-ai mai auzit până acum?

— E al naibii de înfiorător!

Lui Val îi tremurau picioarele când reîncepu să meargă prin

tunelele întortocheate, nesfârşite. În cele din urmă, Lolli arătă spre o deschizătură care părea a fi fost creată printre blocurile de ciment.

— Pe-acolo, spuse ea.

Val făcu un pas, dar Lolli scoase un sunet.

— Val, începu ea, dar nu mai continuă.

— Dacă ţi-e frică, poţi să aştepţi aici. O să intru şi ies imediat.

— Nu mi-e frică, spuse Lolli.

— Ok.

Val intră pe uşa de ciment.

Era un coridor plin de apă, cu depuneri de calcar atârnând ca nişte stalactite de cretă sfărâmicioase. Mai înaintă câţiva paşi; apa rece îi intrase în pantofi şi îi udase blugii. Lanterna lumină fâşii zdrenţuite, rupte, de plastic, ce se întindeau exact înaintea ei. Se mişcau în bătaia uşoară a vântului, ca nişte perdele transparente sau ca nişte stafii. Mişcarea era enervantă, împroşcând apă în jur, Val îşi făcu loc printre fâşiile de plastic şi pătrunse într-o cameră mare, plină de rădăcini. Se legănau peste tot, lujeri lungi şi plutitori, afundaţi în apa adâncă, rădăcini groase care spărseseră tavanul de ciment pentru a se subţia şi întinde. Dar cel mai ciudat lucru erau fructele care atârnau de ele ca de nişte crengi. Globuri palide creşteau din cârceii lor păroşi, fără a fi încălzite de soare ori hrănite de pământ. Val se apropie. Pielea lor era lăptoasă şi translucidă, dezvăluind o roşeaţă trandafirie sub ea, de parcă miezul lor ar li fost roşu.

Lolli atinse unul dintre ele.

— Sunt calde, spuse ea.

Atunci observă Val scara cu trepte ruginite şi balustrada înfăşurată în cârpe îmbibate în apă.

Ezită la marginea lor. Uitându-se la copacul inversat din nou, încercă să-şi spună că era numai ciudat, nu supranatural. Nu conta era prea târziu ca să se întoarcă.

Val începu să urce treptele. Toate răsunau şi se zărea o lumina difuză. În timp ce trenurile huruiau pe deasupra, un puf se cernea prin ploaie, prinzându-se de pereţii plângători. Fetele urcară spirala tot mai sus, până ajunseră la o fereastră mare, înfăşurată cu pături vechi, ţintuite în cuie. Val se aplecă pe balustradă şi dădu la o parte cârpele. Fu surprinsă să vadă un

teren de baschet, apartamente, autostrada şi râul de dincolo, strălucind ca un colier de lumini. Era în interiorul podului Manhattan.

Continuă să meargă, ajungând în cele din urmă la o cameră mare, cu ţevi şi cabluri groase de-a lungul întregului tavan şi cu scări grele de lemn pe lângă pereţi. Arata de parcă era destinată lucrătorilor de la întreţinere. Pe rafturi şi pe podeaua plină de praf se aflau îngrămădite cărţi. Volume vechi, zdrenţuite şi învechite. Un blat din placaj se afla deasupra câtorva zeci de cărămizi, lângă uşă formând o bancă. Borcane de dulceaţă mărgineau o latură, iar lângă ele se afla o sabie care arăta de parcă ar fi fost făcută din sticlă.

Val făcu un pas şi întinse mâna, când ceva căzu peste ea. Era rece şi fără formă, ca o pătură grea şi udă, şi se întindea pentru a o acoperi. Îi bloca vederea şi o îneca. Îşi ridică mâinile, înfigându-le în chestia uşor umedă, simţind-o cum cedează sub unghiile ei ascuţite şi scurte. O auzi slab pe Lolli ţipând de foarte departe. În faţa ochilor lui Val începură să se formeze pete şi se întinse orbeşte după sabie. Degetele alunecară întâi pe lamă, care îi crestă pielea, dar apoi pipăiră mânerul.

Val îşi aduna puterile şi-şi smuci umărul. Chestia alunecă de pe ea şi reuşi să respire din nou. Ridicând cât putu de sus sabia ca pe un băţ de lacrosse, tăie spre chestia albă, fără oase, care se unduia spre ea, faţa ei întinsă şi trăsăturile plate făcând-o sa arate ca o păpuşă palidă de hârtie. Creatura se contorsionă pe pământ neputincioasă.

Încercă să-şi controleze tremuratul mâinilor, dar nu reuşi nici când le încordă în pumni şi-şi înfipse unghiile în palme.

— Ce a fost chestia aia? întrebă Lolli.

Val dădu din cap.

— De unde naiba să ştiu?

— Ar trebui să ne grăbim.

Lolli merse spre masă şi băgă câteva borcane în rucsac.

— Ce faci? întrebă Val. Hai să ieşim de-aici!

— Bine, bine, spuse Lolli, scotocind printre nişte sticle. Vin.

Într-unul dintre borcane se aflau legături de ierburi. Altul era plin cu viespi moarte, iar un al treilea conţinea ceva care semăna cu nodurile făcute şireturilor de la pantofi. Unele aveau etichete pe capac: cireşe negre, *isop*[7], pelin, mac. În centrul

---

7 Plantă înrudită cu menta.

plăcii de furnir se afla o placă de marmura cu mingi verzi ţepoase care aşteptau să fie ciopârţite de secera de tinichea a unui cuţit aflat lângă ele.

Pe pereţi erau ţintuite mai multe obiecte: o hârtie de împachetat bomboane, un cocoloş gri de gumă de mestecat, un muc de ţigară. În faţa fiecărui obiect era atârnată o lupă care le mărea nu numai pe acestea, ci şi însemnările scrise de mână care le înconjurau pe fiecare.

Pe una scria „Respiraţie”. Pe alta „Iubire”.

Lolli trase aer în piept cu putere. Val se învârti fără să se gândească, ridicând sabia în mod automat. Cineva pândea în prag, înalt şi plin de muşchi asemenea unui baschetbalist, aplecându-se pentru a intra pe uşă. În timp ce se înălța, părul lins, negru ca cerneala, îi înrăma faţa gri-verzuie. Doi canini crescuţi de jos îi ieşeau din maxilar, vârfurile lor înfigându-se în carnea moale a buzei de sus. Ochii i se măriră de ceva ce ar fi putut să fie frică sau chiar furie, dar Val se simţi hipnotizată de modul în care irişii negri erau presăraţi pe margini cu auriu, ca ochii unei broaşte.

— Ei bine...

Vocea trolului era un mârâit profund.

— Ce avem noi aici? Două fete murdare ale străzii.

Făcu doi paşi spre Val, iar aceasta se împletici, copleşita de panică.

Trolul înghionti cu un picior chestia fără oase.

— Văd ca aţi trecut de gardianul meu. Ce ciudat!

Purta o haină neagră cu nasturi, care-l acoperea din gât până la gambe, şi pantaloni negri pe dedesubt care păreau să accentueze şocul verdelui de la manşetele roase şi de la ceafă unde hainele se întâlneau cu carnea. Pielea îi era de aceeaşi culoare oribilă pe care ai putea-o găsi sub o brăţară de cupru pe care ai purtat-o prea mult timp.

— Şi v-aţi servit şi cu altceva ce-mi aparţine!

Frica o paralizase pe Val. Se uită la sângele lăptos care se scurgea de pe sabie şi simţi cum mâinile încep din nou să-i tremure.

— Un singur om ştie de locul ăsta. Deci, ce v-a spus Luis?

Furios, trolul mai făcu un pas spre ele.

— V-a provocat să intraţi? V-a spus că e un monstru aici?

Val se uită la Lolli, dar aceasta era împietrită şi tăcea. Trolul

îşi trecu vârful limbii peste un incisiv.

— Dar ce planuri a avut Luis, asta e adevărata întrebare, Să vă sperie bine? Să mă sperie pe mine? Să-mi trimită de mâncare? E foarte posibil ca Luis să se fi gândit că aş vrea sa vă mănânc.

Făcu o pauză, ca şi cum ar fi aşteptat ca una din ele să nege.

— Crezi că vreau să vă mănânc?

Val ridica sabia.

— Serios? Nu spui?

Dar apoi vocea i se transformă într-un muget.

— Sigur, poate nu sunteţi decât nişte hoaţe ghinioniste.

Instinctele puseră stăpânire pe Val. Alergă spre ieşire, spre trol. În timp ce acesta se întindea după ea, Val îl evita şi-i trecu pe sub braţ, lovind fâşiile de plastic. Era la jumătatea scărilor, când o auzi pe Lolli ţipând.

Stând acolo, ţinând încă în mână sabia şi auzind trenurile care huruiau pe podul de deasupra, ezită. Ea era motivul pentru care Lolli intrase acolo. Ea avusese ideea prostească de a încerca să-şi dovedească faptul că existau creaturi fantastice. Ar fi trebuit să se întoarcă după ce a văzut copacul. Nu ar fi trebuit să vină aici deloc. Trăgând aer în piept, alergă înapoi pe trepte.

Lolli era întinsă pe podea, cu lacrimi curgându-i pe faţă, corpul fiindu-i ciudat de moale. Trolul o ţinea de încheietura mâinii şi părea că tocmai îi cere ceva.

— Dă-i drumul! striga Val.

Vocea îi suna de parcă era a altcuiva, a cuiva curajos.

— Nu prea cred!

Aplecându-se, monstrul îi smulse geanta de pe umăr lui Lolli şi o întoarse invers. Câteva monede săriră pe podeaua de lemn alături de sticle pline cu nisip negru, ace, un cuţit ruginit, gumă, mucuri de ţigară, şi o pudrieră care se sparse când căzu şi împrăştie pudra în jur. Trolul se întinse după una dintre sticle, atingându-i aproape gâtul cu degetele.

— De ce aţi vrea...

— Nu mai avem nimic de-al tău.

Val înaintă şi ridică sabia.

— Te rog...

— Serios?

Pufăi.

— Atunci, ce ai în mână?
Val se uită la sabia care strălucea ca un ţurţure sub luminile fluorescente şi fu surprinsă. Uitase că arma era a lui. Întorcând-o cu vârful spre podea, se gândi să o lase jos, dar îi fu frică să rămână fără nicio armă.
— Ia-o! Ia-o şi o să plecăm.
— Nu eşti în poziţia de a-mi comanda, spuse trolul. Lasă sabia jos. Cu grijă. E un lucru mai preţios decât tine.
Val ezită aplecându-se ca şi cum urma să aşeze sabia jos. Cu arma încă în aer, se uită la trol.
Acesta îi răsuci degetul lui Lolli cu putere, iar ea ţipă.
— Să o doară de fiecare dată când vrea să ia ceva ce nu-i aparţine.
Luă un al doilea deget.
— Şi să te doară pe tine gândindu-te că din cauza ta o doare.
— Opreşte-te! strigă Val, lăsând sabia pe plăcile de lemn ale podelei. O să rămân eu dacă o laşi să plece.
— Ce? Ochii i se îngustară, apoi ridică o sprânceană neagra. Ce galantă eşti!
— E prietena mea, spuse Val.
Trolul se opri şi faţa îi deveni curios de inexpresivă.
— Prietena ta, repetă el fără vreo inflexiune în voce. Foarte bine, o să plăteşti pentru prostia ei şi pentru a ta. Asta este povara prieteniei.
Val trebuie că arăta uşurată, pentru că pe faţa lui se strecură un zâmbet crud.
— Cât timp valorează? O lună de servicii? Un an?
În ochii lui Lolli străluceau lacrimi.
Val dădu din cap. Sigur. Orice. Numai să le lase să plece şi apoi nu mai conta ce a promis.
Monstrul oftă.
— O să mă serveşti o lună, câte o săptămâna pentru fiecare obiect furat.
Făcu o pauză apoi adăugă:
— În orice mod am nevoie.
Ea tresari, iar el zâmbi.
— La fiecare amurg o să te duci în Seward Park. Acolo o să găseşti un bileţel sub laba lupului. Dacă nu vei face ce scrie, n-o să fie prea bine. Ai înţeles?
Val dădu din cap. Trolul îi dădu drumul lui Lolli. Ea se târî

pentru a-şi pune lucrurile la loc în rucsac.

Trolul făcu semn cu degetul lui lung.

— Du-te la masa aia. E o tinctură pe ea pe care scrie „Pai”. Adu-mi-o!

Val scotoci printre borcane, citind scrisul ondulat: linariță, dioc, feriguţă, sanguinaria, pelin negru. Luă o substanţă cu un conţinut gros şi întunecat.

El dădu din cap.

— Da, aia. Adu-o aici!

Val se supuse, apropiindu-se de el îndeajuns de mult cât să observe că haina lui era din lână, zdrenţuită şi plină de găuri făcute de molii. Din vârful fiecărei urechi creşteau coarne mici şi curbate, făcând vârfurile să pară tari ca osul.

Luă borcanul, îl deschise şi scoase o parte din conţinut. Val se dădu înapoi; substanţa mirosea a frunze mucegăite.

— Stai! porunci el, de parcă Val ar fi fost un câine la picior.

Furioasă din cauza fricii de care dădea dovadă, Val rămase nemişcată. Trolul îşi trecu buricele degetelor peste buzele ei, ungându-le cu substanţa din borcan. Val se încordase, crezând că va simţi ceva uleios sau oribil, dar era numai caldă.

Apoi, când el se uită în ochii ei, privirea îi era atât de intensă, încât Val se cutremură.

— Repetă condiţiile promisiunii tale.

Ea făcu întocmai.

Se spunea ca jocurile video sunt rele pentru că te ameţesc, pentru că te fac să percepi măruntaie împrăştiate pe un ecran, ca semn al succesului. În momentul acela, Val se gândi că adevărata problema a jocurilor era faptul că jucătorul trebuia să facă tot. Dacă era o peşteră, trebuia să intri în ea. Dacă era un străin misterios, îl urmai. Dar în jocuri aveai sute de milioane de miliarde de vieţi, iar Val nu o avea decât pe aceasta.

Capitolul 5

„Însă Corbul care-acuma sta pe bust rostise numai
Un cuvânt în care-ntregu-i suflet se stingea de dor.
N-am mai zis nimic – o vreme n-a mişcat nici el din pene –
Până ce-am şoptit alene «Alţi amici s-au dus în zbor;
Mâine şi el o să plece, ca Speranţa mea, în zbor».”
Dar el zise „Nevermore.”

EDGAR ALLAN POE,
Corbul

Luminile oraşului erau strălucitoare, iar străzile erau încărcate fumători care stăteau în faţa barurilor şi a restaurantelor când Val şi Lolli ieşiră de pe pod în stradă.

Un bărbat care dormea pe o placă ruptă se întoarse şi se înfăşură mai strâns în haină. Val începu să meargă foarte repede când acesta se mişcă, muşchii încleştându-i-se atât de tare, încât o dureau umerii. Lolli îşi legăna rucsacul de parcă ar fi fost un animal împăiat, trecându-şi mâinile în jurul lui şi al său.

Era ciudat cum atunci când se întâmplau lucruri nebuneşti era dificil să cauţi motivele, impulsurile şi gândurile care te-au dus în locul acela nebunesc. Chiar dacă Val îşi dorise să găsească dovada că există creaturi fantastice, dovada era copleşitoare. Câte astfel de creaturi şi ce alte lucruri mai existau? Într-o lume în care trolii erau reali, vieţuiau oare demoni, vampiri şi monştri marini? Cum de existau lucrurile astea şi nu erau pe prima pagină a fiecărui ziar?

Val îşi aminti cum îi citea tatăl ei *Cei trei iezi morocănoşi* când era mică. „Tropa-tropa, pleacă cel mai mic ied morocănos.” Trolul acesta nu semăna deloc cu ilustraţiile din carte – semănau vreunii?

— Uită-te la degetul meu, spuse Lolli, ţinându-l în căuşul celeilalte palme. Era umflat şi atârna de la încheietura. Al naibii, mi-a rupt degetul!

— S-ar putea să fie dislocat. Mi s-a mai întâmplat asta.

Val îşi aminti cum căzuse în mâini pe terenul de lacrosse, alunecând dintr-un copac, şi vizitele la doctor cu mirosul lui de iod şi ţigară.

— Trebuie să-l aşezi la loc şi să-i pui o atelă.

— Hei, spuse Lolli ascuţit. Nu ţi-am cerut niciodată să fii cavalerul meu în armură strălucitoare. Pot să am grijă de mine singură. Nu trebuia să-i promiţi nimic monstrului şi nu trebuie să faci pe doctorul acum.

— Ai dreptate.

Val lovi o cutie de aluminiu de pe jos, privind-o cum sare de-a lungul străzii aşa cum ar fi sărit o piatră pe apă. Nu ai nevoie de ajutor. Ai totul sub control.

Lolli se uită insistent în vitrina unui magazin de electronice care era plină de televizoare.

— Nu am spus asta.

Val îşi muşcă buzele, simţind gustul substanţei trolului. Îşi aminti ochii lui aurii şi furia puternică şi arzătoare din voce.

— Îmi pare rău, ar fi trebuit să te cred pur şi simplu.

— Mda, ar fi trebuit, spuse Lolli şi zâmbi.

— Uite, am putea să găsim un băţ sau altceva pe post de atelă. Îl legăm cu un şiret.

Val se aşeză şi începu să-şi desfacă şiretul de la pantof.

— Am o idee mai bună, spuse Lolli, întorcându-se spre intrarea unei alei. Ce-ar fi să uit de durere?

Se aşeză pe cărămizile murdare şi scoase lingura, acul, bricheta şi o pungă cu ceva.

— Dă-mi şiretul totuşi.

Val se gândi la umbrele mişcătoare, îşi aminti nisipul chihlimbariu şi nu putu să-şi imagineze ce se va întâmpla mai departe.

— Ce-i asta?

— *Nevermore*[8], spuse Lolli. Aşa o numeşte Luis, pentru că sunt trei reguli: niciodată mai mult de o dată pe zi, niciodată mai mult de un praf odată şi niciodată mai mult de două zile una după alta.

— Cine le-a inventat?

— Dave şi Luis, cred. După ce au hotărât să trăiască pe străzi, Luis a început să îndeplinească misiuni pentru mai multe creaturi fantastice – cred că au comisioane pe care trebuie să le

8 *Niciodată mai mult* (în lb. engl. în original).

facă cineva – iar Dave a preluat unele dintre comenzi. Odată, a luat puţin din Never, l-a amestecat cu apă aşa cum fac ei şi l-a băut. Zânelor le dă mai multă strălucire, pentru ca fierul să nu le afecteze atât de mult, dar pe noi ne ameţeşte. A fost bine o vreme să o bem, dar e mult mai bine când ţi-o injectezi în braţ sau o inhalezi, cum face Dave.

Lolli scuipă în lingură şi aprinse bricheta. Substanţa scânteie de parca ar fi înviat.

— Strălucire?

— Modul în care fac să arate altfel, sau ca alte lucruri sa arate altfel. Magie, cred.

— Cum e?

— Never? Ca şi cum oceanul te loveşte peste cap şi te ia cu el, spuse Lolli. Nimic nu te mai poate atinge. Nimic nu mai contează.

Lolli trase substanţa în seringă. Val se întreba dacă ar putea şi ea să simtă că nu o mai atinge nimic. Suna ca uitarea. Părea a fi pacea.

— Nu, spuse Val, iar Lolli se opri.

Val zâmbi.

— Fă-mi mie prima dată.

— Serios? rânji Lolli. Vrei şi tu?

Val dădu din cap, desfăcându-și mâneca şi întinzând mâna.

Lolli îi legă braţul, scoase aerul din seringă şi strecură acul atât de uşor de parcă pielea lui Val ar fi fost făcută să-l adăpostească. Durerea fu foarte mica, mai mica decât atingerea unei lame.

— Ştii, spuse Lolli, chestia cu drogurile e că pot să facă lucrurile să se mişte, să se întoarcă şi să se răsucească, dar cu Never poţi să faci pe toată lumea să se răsucească alături de tine. Ce altceva poate să mai facă aşa ceva?

Val nu se gândise niciodată prea mult la interiorul cotului ei, dar acum părea la fel de vulnerabil ca încheietura mâinii, ca gâtul. Îşi frecă vânătaia lăsată de ac. Nu era sânge aproape deloc.

— Nu ştiu. Nimic, cred.

Lolli dădu din cap, de parcă ar fi fost mulţumită de răspuns. În timp ce ea pregătea un alt rând de Never, Val fu distrasă de zgomotul făcut de foc şi de senzaţia că venele îi ardeau ca un cuib de şerpi sub piele.

— Eu… începu Val, dar euforia îi topi oasele.

Lumea se transformă în miere, groasă, înceată şi dulce. Val nu putea să se gândească la ce voia să spună, iar o clipă îşi imagină că-şi va pierde cuvintele pentru totdeauna. Dacă nu se va mai putea gândi niciodată la ceea ce voia să spună?

— Venele tale beau poţiunea, spuse Lolli, vocea ei venind de foarte departe. Acum poţi face să se întâmple orice.

Focul o inunda pe Val, spălând răceala, alungând toate micile agonii – băşica de la degetul de la picior, durerea de stomac, muşchii umerilor prea încordaţi. Frica se topi, fiind înlocuită de putere. Putere care pulsa în ea, ameţita şi înfocată, deschizând-o ca pe un puzzle pentru a-i afla toate durerile, supărările şi confuziile secrete. Putere care îi şoptea în limbile furiei, cu promisiuni de reuşită.

— Vezi? Nu mai doare, zise Lolli.

Luă degetul şi-l răsuci. Acesta pocni, ca atunci când îţi trosneşti încheieturile şi sări înapoi.

Totul părea prea clar, prea luminos. Val se pierdu în modelele făcute de praf pe trotuar, în promisiunile reclamelor luminoase colorate ca bomboanele, în mirosul îndepărtat de fum de la ţevile de eşapament şi de ulei de prăjit. Totul era ciudat, frumos şi plin de posibilităţi.

Lolli rânji ca un şacal.

Vreau să-ţi arăt ceva. Focul îi devora interiorul braţelor, dureros, dar delicios, ca şi cum ar fi fost inundată de lumină. Val se simţea volatilă şi de neoprit.

— Aşa e de fiecare dată? întrebă, chiar dacă o parte îndepărtată a minţii ei îi spunea că era imposibil ca Lolli să ştie ce simte ea.

— Da, spuse Lolli. O, da.

Lolli o conduse pe stradă, apropiindu-se de un bărbat asiatic cu părul cărunt tuns scurt. Bărbatul mergea în direcţia opusă. La început acesta se dădu înapoi când fetele se apropiară, dar apoi ceva păru să-l relaxeze.

— Aş vrea nişte bani, spuse Lolli.

El zâmbi şi căută în buzunarul hainei, scoţând un portofel, Scoase câteva bancnote de douăzeci de dolari.

— E de-ajuns? întrebă el.

Vocea lui părea ciudata, moale.

Ea se înclină pentru a-l săruta pe obraz.

— Mulţumesc.
Val simţi vântul bătând dinspre Hudson, dar frigul aspru nu putea să o atingă acum. Cea mai fioroasă rafală părea ca o mângâiere.
— Cum ai făcut asta? întrebă ea, dar nu era decât mirare, niciun pic de teamă.
— El a vrut asta, spuse Lolli. Toţi vor să avem tot ce ne dorim.
În timp ce mergeau, fiecare persoană pe lângă care treceau le dădea tot ceea ce cereau. O femeie cu o fustă cu paiete le dădu ultima ei ţigară, un tip tânăr cu o şapcă de baschet le dădu haina fără a scoate un cuvânt, o femeie cu o haină de culoarea bronzului renunţă la perechea de cercei sclipitori de aur pe care o purta.
Lolli se întinse spre un coş de gunoi şi scoase coji de banane, hârtie udă, pâine unsuroasă şi ceşti pline cu apă mâloasă.
— Uită-te la asta, spuse ea.
În mâinile ei, resturile se transformară în prăjituri atât de albe şi frumoase, încât Val întinse mâna după una dintre ele.
— Nu, spuse Lolli. Pentru ei.
Îi întinse una unui bătrân care trecea pe lângă ele şi acesta o înfulecă asemenea unui animal, întinzându-se după alta şi apoi alta, de parcă erau cea mai bună mâncare din lume.
Val râse în parte de încântare, în parte datorită puterii pe care o aveau asupra lui. Luă o piatră şi o transforma în biscuit. Bătrânul îl mâncă şi pe acesta, lingându-i mâinile lui Val apoi. Limba lui o gâdila şi asta o făcu să râdă şi mai tare.
Mai merseră puţin; Val nu era sigură cât. Continua să observe lucruri fascinante pe care nu le văzuse înainte: strălucirea de pe aripa unui gândac ce trecea printr-un grătar, zâmbetul superior al unei feţe sculptate pe un prag, tulpinile rupte ale florilor din faţa unei bodegi.
— Am ajuns, spuse Lolli arătând spre un magazin întunecat. În geam pozau manechine cu fuste imprimate cu scene din cărţi de benzi desenate, unele tolănite pe canapele roşii, moderne, ţinând în mână pahare de Martini punctate.
— Vreau să intru.
Val merse spre fereastră şi lovi geamul. Acesta se crăpă ca pânza de păianjen, dar nu căzu. Alarma ţipă de două ori, apoi calmă.

— Încearcă aşa, o învăţă Lolli, luând un pai de plastic.

În mâna ei acesta se schimbă într-o bară rece şi grea.

Val zâmbi de încântare şi lovi fereastra cu toata violenţa care crescuse în ea din cauza urii pe care o resimţea faţă de mama ei, de Tom şi de ea însăşi, toată furia împotriva trolului din turn şi împotriva întregului univers. Lovi în geam până când acesta se plie ca metalul îndoit.

— Drăguţ, rânji Lolli şi se târî prin fereastra.

Imediat ce Val intră, geamul îşi reveni, se făcu la loc, ca nou.

În magazin se aprinseră luminile şi începu sa cânte muzica.

Fiecare nou farmec părea să-i crească puterea interioară lui Val în loc de a o seca. Cu fiecare vrajă se simţea mai îmbătată, mai sălbatică. Val nici nu mai ştia sigur care dintre ele făcea vraja.

Lolli îşi aruncă pantofii în mijlocul magazinului şi încercă o rochie din satin verde. Val observă că picioarele îi erau roşii de băşici.

— Nu-i aşa că e drăguţă?

— Sigur.

Val luă o pereche de chiloţi şi nişte blugi, aruncându-şi vechile haine pe braţele întinse ale manechinului.

— Uită-te la porcăriile astea, Lolli! Ăștia sunt blugi de o suta optzeci de dolari şi nu arată a nimic. Sunt doar blugi.

— Sunt gratis, spuse Lolli.

Val îşi alese mai multe haine, apoi se aşeză pe unul dintre fotoliile de desene animate şi se uită la Lolli, care proba mal multe lucruri. În timp ce dansa cu un şal cu mărgele pe cap, Val observă ce era expus lângă scaun.

— Uită-te la asta, spuse ea ridicând un pahar de culoarea unul avocado. Cât e de urât. Vreau sa spun, cine ar da banii pe ceva aşa de urât?

Lolli rânji şi se întinse după o pălărie cu franjuri roz din pene.

— Oamenii cumpără ce li se spune să cumpere. Nu ştiu că e urât, sau poate ştiu şi cred ca e ceva în neregulă dacă cred asta.

— Atunci au nevoie să fie protejaţi de ei înşişi, spuse Val şi aruncă paharul pe podea. Cioburile se împrăștiară învârtindu-se în toate direcţiile. Oricine poate să vadă că sunt urâte. Urâte, urâte, urâte!

Lolli începu să râdă şi continuă până când Val sparse şi ultimul pahar.

Întorcându-se spre gara din Worth Street cu Lolli, Val se simţi dezorientată, nesigură în legătură cu ceea ce se întâmplase. În timp ce Never se retrăgea din ea, se simţea tot mai slăbită, de parcă focul vrăjii mâncase o parte tangibilă din ea, o crestase.

Îşi aminti un magazin, oameni care mâncau din mâinile ei, şi cum mergea, dar nu era chiar sigură de unde îşi luase hainele pe care le purta. Îşi aminti ca prin ceaţă feţe, daruri şi zâmbete, la fel de neclare ca amintirea monstrului din turn de dinainte de toate astea.

Când se uită în jos la ea însăşi, văzu haine pe care nu-şi aminti să le fi luat – ghete mari, negre, care erau cu siguranţă mai calde decât tenişii ei, un tricou imprimat cu un leu heraldic, pantaloni negri cu multe buzunare cu fermoare şi o haină neagră mult prea mare pentru ea. O enerva gândul că hainele ei nu mai erau, că fuseseră lăsate pe undeva. Ghetele o rodeau în timp ce mergea, dar îi părea bine de haină. Se pare că merseseră departe în Soho şi, fără poţiune în corp, îi era mai frig ca oricând.

În timp ce se strecurau pe intrarea de serviciu, Val văzu câţiva oameni în tunel. Licăririle schimbătoare ale lumânărilor luminară pomeţii unuia, maxilarul, sticla din punga de hârtie pe care o ridica unul spre gură. Fata cu burta umflată era acolo, înfăşurată în pătură cu un alt corp.

— Iată-te, spuse Sketchy Dave.

Vocea îi era neclară şi, la lumina lumânării, Val observă că gura îi era strâmbă ca a unui beţiv.

— Vino lângă mine, Lolli, o rugă el. Vino aici.

— Nu, spuse ea, ducându-se în schimb spre Luis. Nu poţi să-mi spui ce să fac.

— Nu încerc să-ţi spun nimic, zise el, iar vocea îi era acum nefericită. Nu ştii că te iubesc, scumpo? Aş face orice pentru tine. Uite.

Îşi întinse braţul. Pe piele era crestat „Lolli” cu litere groase, sângerânde.

— Uite ce-am făcut!

Val se înfioră. Lolli râse numai.

Luis îşi aprinse o ţigară şi, pentru o clipă, cât stătu aprins

chibritul, întreaga faţă îi fu luminată. Arăta furios.

— De ce nu mă crezi? întrebă Dave.

— Te cred, spuse Lolli cu o voce ascuţită. Nu-mi pasă. Eşti plictisitor. Poate te-aş iubi dacă nu ai fi plictisitor!

Luis sări în picioare, îndreptând ţigara mai întâi spre Lolli, apoi spre Dave.

— Tăceţi naibii amândoi.

Se întoarse şi se uită la Val, de parcă toate astea erau cumva vina ei.

— Cine sunt? întrebă Val arătând spre cei doi împletiţi în pături. Credeam că nu ar trebui să fie nimeni aici.

— Nu ar trebui să fie nimeni aici, spuse el, aşezându-se lângă fratele lui. Nici tu, nici eu, nici ei.

Val îşi dădu ochii peste cap, dar se gândi că el nu o observase în lumina lumânării. Apropiindu-se de Lolli îi şopti:

— E la fel de jigodie şi când nu sunt aici?

— E complicat, şopti Lolli. Stăteau aici înainte, dar Derek a fost trimis în nord pentru nu ştiu ce rahat, iar Tanya s-a mutat în nişte clădiri abandonate din Queens.

Luis se apropie de fratele lui şi-i vorbi încet. Sketchy Dave se ridică în picioare cu pumnii strânşi.

— Tu primeşti totul, îi striga el lui Luis cu lacrimi pe obraji şi nasul curgându-i.

— Ce vrei de la mine? întrebă Luis. Nu m-am atins niciodată de fata asta. Nu e vina mea că eşti praf.

— Nu sunt un lucru, le strigă Lolli amândurora, cu o expresie înfiorătoare pe faţă. Nu puteţi să vorbiţi despre mine de parcă aş fi un lucru.

— Du-te naibii! strigă Dave. Sunt plictisitor? Sunt un laş? Într-o zi îţi vei dori să nu fi vorbit aşa.

Fata din pătură se ridică, clipind repede.

— Ce...

— Haide, spuse Luis, apucându-l de braţ pe Dave. Hai să plecăm de-aici, Dave. Eşti beat numai. Trebuie să faci mişcare.

Dave se smuci de lângă fratele lui.

— Du-te naibii!

Val se ridică, ultimele urme de Never făcând întunericul calcaros al tunelurilor să înoate. Picioarele îi erau ca de cauciuc, iar tălpile îi ardeau de la efortul pe care corpul ei îl depusese, dar ultimul lucru pe care îl voia era să fie prinsă într-

un rahat claustrofobic.

— Nu contează, am plecat de-aici.

Lolli o urmă pe trepte.

— De ce îl placi aşa de mult? întrebă Val.

— Nu-l plac.

Lolli nu se sinchisi să întrebe la cine se referea Val.

— Are ochiul scos. E prea slab şi se comportă ca un bătrân.

Val dădu din umeri şi-şi băgă degetul prin gaica noilor ei pantaloni, privind cum ghetele păşesc peste crăpăturile din trotuar şi lăsând tăcerea să vorbească pentru ea.

Lolli oftă.

— Ar trebui să mă roage.

— Aşa ar trebui, consimţi Val.

Merseră pe Bayard Street, pe lângă magazine unde se vindeau pungi cu orez, grămezi de mere de un auriu şters, mlădiţe de bambus în vase cu apă şi fructe spinoase, uriaşe, care atârnau din tavan. Trecură pe lângă mici magazine unde se vindeau ochelari de soare, lămpi de hârtie, snopi de bambus legaţi cu funde aurii şi dragoni de plastic de un verde-deschis, modelaţi încât să semene cu jadul verde.

— Hai să ne oprim, propuse Lolli. Mi-e foame.

Simpla menţionare a mâncării îi făcu stomacul lui Val sa ghiorăie. Frica îi iritase intestinele şi-şi dădu seama că nu mâncase nimic de noaptea trecută.

— Bine.

— O să-ţi arăt cum să aduni de la mese.

Lolli alese un loc unde câteva raţe atârnau cu gâtul îndoit în jurul unui cablu şi din care picura un lichid roşu, cu găuri în locul unde altă dată fuseseră ochii. În interior, oamenii se aliniau pentru a lua mâncarea din diferite farfurii aburinde. Lolli comandă ceaiuri calde şi rulouri cu ouă pentru amândouă. Bărbatul de dincolo de tejghea nu părea să vorbească engleza, dar puse ceea ce trebuia pe tava lor, alături de aproape zece pachete de plastic.

Se strecurară într-o cabină. Lolli se uită în jur, apoi rupse un pachet de sos de raţă şi-l împrăştie pe rulou, adăugând deasupra muştar iute. Dădu din cap în direcţia unei cabine goale, unde mai erau nişte mâncăruri.

— Vezi resturile alea?

— Mda.

Val muşcă din ruloul ei, grăsimea scurgându-i-se pe buze. Era delicios.

— Aşteaptă.

Lolli se ridică, se duse spre o farfurie pe jumătate plină cu mâncare chinezească, o ridică şi se întoarse la masă.

— Adunat de la mese, vezi?

Val pufăi uşor scandalizată.

— Nu-mi vine să cred că tocmai ai făcut asta.

Lolli zâmbi, dar zâmbetul ei se topi într-o expresie ciudată.

— Uneori ajungi să faci o grămadă de lucruri nebuneşti pe care nu-ţi vine să crezi că le-ai făcut.

— Aşa o fi, spuse Val încet.

La urma urmei nu-i venea să creadă că petrecuse noaptea într-o gară subterană abandonată, cu nişte copii vagabonzi. Nu-i venea să creadă că în loc să strige şi să ţipe când aflase despre Tom şi mama ei, se răsese pe cap şi plecase la un joc de hochei. Nu-i venea să creadă că stătea acolo liniştită şi mânca cina altcuiva după ce tocmai văzuse un monstru.

— M-am mutat cu prietenul meu când aveam treisprezece ani, spuse Lolli.

— Serios? întrebă Val.

Mâncarea o liniştea, făcând-o să creadă că lumea va merge mai departe, chiar dacă existau troli şi droguri ciudate, vrăjite. Va continua să existe mâncare chinezească şi va fi tot iute, plină de grăsime şi bună. Lolli se strâmbă.

— Numele prietenului meu era Alex. Avea douăzeci şi doi de ani. Mama credea că e pervers şi mi-a cerut să nu mă mai întâlnesc cu el. În cele din urmă m-am plictisit să mă tot furişez şi am plecat pur şi simplu.

— Fir-ar să fie, spuse Val, pentru că nu se putea gândi să spună altceva. Când avea treisprezece ani, băieţii erau un subiect la fel de misterios şi de neatins ca stelele de pe cer. Ce s-a întâmplat apoi?

Lolli luă câteva înghiţituri din mâncare şi apoi bău ceai.

— Eu şi Alex ne certam tot timpul. El avea tot felul de afaceri şi nu mă lăsa să fac nimic nici când claca, chiar în faţa mea. Era mai rău decât părinţii mei. În cele din urmă şi-a găsit altă fată şi mi-a cerut pur şi simplu să plec.

— Te-ai dus înapoi acasă? întreba Val.

Lolli dădu din cap.

— Nu poţi să te întorci, spuse ea. Te schimbi şi nu poţi să te întorci.

— Eu pot să mă întorc, spuse Val automat, dar amintirea trolului şi a târgului o bântuia.

Părea ireal acum, în lumina şi căldura restaurantului, dar o sâcâia în adâncul sufletului.

Lolli se opri un moment, ca şi cum se gândea la asta.

— Ştii ce i-am făcut lui Alex? întrebă ea, cu un zâmbet răutăcios pe chip. Aveam cheile încă. M-am întors când nu era nimeni acolo şi i-am distrus casa. Am aruncat totul pe fereastră – hainele lui, ale ei, televizorul, medicamentele, toate lucruri lui nenorocite pe care am pus mâna au ajuns în stradă.

Val chicoti de încântare. Îşi imagina faţa lui Tom dacă i-ar fi făcut asta. Îşi imagină calculatorul lui cel nou zdrobit pe stradă, ipod-ul făcut bucăţi mici, albe, hainele negre împrăştiate pe gazon.

— Deeeci, spuse Lolli cu o privire prefăcut inocentă. Ţi-a plăcut mult prea mult povestea ca să nu ai şi tu o poveste cu o jigodie de fost prieten.

Val deschise gura, neştiind ce urma să spună. Cuvintele i se aşezară pe limbă.

— Prietenul meu s-a culcat cu mama, spuse ea cu greu, în cele din urmă.

Lolli râse până se înecă, apoi se uită un moment la Val, cu ochii larg deschişi, fără să-i vina să creadă.

— Serios? întrebă ea.

— Serios, răspunse Val, satisfăcută în mod ciudat că reuşise să o şocheze chiar şi pe Lolli. Credeau că am urcat în tren şi o făceau pe canapea. Rujul ei se întinsese pe toată faţa lui.

— O, scârbos! Scârbos!

Gura lui Lolli se contorsiona sincer dezgustată. Val râse şi ea, pentru că devenise brusc amuzant. Râse atât de tare încât o durea stomacul, nu mai putea să respire şi lacrimile i se scurgeau pe obraji. Era extenuant să râdă aşa, dar se simţea de parcă se trezise dintr-un vis ciudat.

— Chiar te întorci la aşa ceva? întreba Lolli.

Val era încă pe jumătate ameţită de la râs.

— Trebuie, nu-i aşa? Vreau să spun, chiar dacă am stat aici o vreme, nu pot să trăiesc toată viaţa într-un tunel.

Dându-şi seama ce spusese, se uită la Lolli, aşteptându-se ca

aceasta să se simtă insultată, dar ea nu făcu decât să-şi sprijine capul în mâini şi să pară că se gândeşte.

— Atunci ar trebui s-o suni pe mama ta, spuse Lolli în cele din urina. Arătă spre hol. E un telefon chiar acolo.

Val păru şocată. Era ultimul sfat pe care l-ar fi așteptat de la Lolli.

— Am celular.

— Atunci sun-o pe maică-ta.

Val căută celularul cu un sentiment de groază şi-l deschise.

Ecranul fulgeră, numărul apelurilor ratate urcând. Se opri la şaizeci şi şapte. Nu primise decât un mesaj. Era de la Ruth şi scria: „Unde eşti? Mama ta înnebuneşte".

Val vru să răspundă. „Sunt încă în oraş" scrise ea, dar apoi se opri, neştiind ce să scrie mai departe. Ce urma să facă mai departe. Putea să se ducă într-adevăr acasă?

Încordându-şi puterile, începu să asculte mesajele din căsuța vocală. Primul era de la mama ei, vocea ei moale şi strangulată spunând: „Valerie, unde eşti? Vreau numai să ştiu că eşti în siguranţă. E foarte târziu şi am sunat-o pe Ruth. Mi-a spus ce ţi-a zis. Eu... eu... eu... nu ştiu cum să-ţi explic ce s-a întâmplat sau cum să-ţi spun cât îmi pare de râu". Urmă o pauza destul de lungă. „Ştiu că eşti foarte supărată pe mine. Ai tot dreptul să fii supărată pe mine. Numai, te rog, anunţă pe cineva că eşti bine."

Era ciudat să audă vocea mamei sale după atâta timp. Îi făcea stomacul să i se încleşteze de durere şi furie şi de o ruşine acută. Să împartă un băiat cu mama ei o făcea să se simtă mai mult decât goală. Îl şterse şi trecu la următorul mesaj. Era de la tatăl lui Val: „Valerie, mama ta e foarte îngrijorată. Mi-a spus că v-aţi certat şi că ai fugit. Ştiu cum poate să fie mama ta, dar nu ajută cu nimic dacă stai afară toată noaptea. Credeam că eşti mai isteaţa de-atât". Pe fundal o auzea pe sora ei vitregă chiuind; probabil se uita la desene animate.

Vorbi apoi o voce necunoscută. Părea plictisit. „Valerie Russell? Sunt ofiţerul Montgomery. Mama ta te-a raportat dispărută după o ceartă pe care aţi avut-o. Nimeni nu te va obliga să faci ceea ce nu vrei să faci, dar trebuie să mă suni şi să îmi spui că nu ai probleme." Lăsase un număr.

Următorul mesaj era linişte punctată de nişte suspine. După

câteva momente, vocea înecată a mamei se smiorcăi: „Unde eşti?”

Val închise. Era oribil să asculte cât era de supărată mama ei. Poate era mai bine să se ducă acasă. Nu avea să-şi mai aducă niciodată prietenii acasă, şi poate că mama ei nu i-ar mai sta în cale o vreme. Mai era mai puţin de un an până termina liceul. Apoi nu va mai fi nevoită să mai locuiască niciodată acolo.

Căută numărul de acasă şi sună. Telefonul de dincolo suna, iar degetele lui Val îngheţară. Lolli aranjă ce mai rămăsese din tăiței în forma unui soare, a unei flori şi a unui leu prost trasat.

— Alo, se auzi vocea joasă a mamei lui Val. Scumpo?

Val închise. Mobilul sună aproape imediat, iar Val îl închise. Ştiai că nu pot s-o fac, o acuză ea pe Lolli. Nu-i aşa?

Lolli dădu din umeri.

— E mai bine sa afli acum. E cale lungă să te duci numai ca să te întorci.

Val dădu din cap, temându-se într-un mod nou, acut. Pentru prima dată, îşi dădu seama că s-ar putea să nu mai fie niciodată pregătită să se ducă acasă.

Capitolul 6

„Realitatea e cea care, atunci când
nu mai crezi în ea, nu dispare.”

PHILIP K. DICK

Val se trezi la şuieratul unui tren care trecu în viteza pe lângă ei. Sudoarea îi lipea haina de lână de pielea udă în ciuda frigului. Capul îi pulsa, gura îi ardea şi, cu toată mâncarea pe care o mâncase cu o noapte înainte, se simţea slăbită. Tremurând, înfăşură pătura mai strâns pe lângă ea şi-şi încolăci picioarele aproape de corp.

Încercă să se gândească la ce se întâmplase, la mâncarea adunată de pe altă masă şi la telefonul dat acasă. Mai fusese un monstru şi o sabie de sticla, apoi un ac în braţul ei şi o putere ce o învăluise şi care o umplea încă de dorinţă. Se strădui să se ridice în capul oaselor şi se uită la hainele noi care-i dovedeau că amintirile nu erau formate numai din fragmente de vise. Braţul lui Dave sângerase, străinii făcuseră ce le spusese ea să facă, iar magia era reală. Se întinse după rucsac, uşurată că nu-l lăsase undeva, alături de restul hainelor.

Numai Lolli mai dormea încă, încolăcită în poziţie de fetus, cu o rochie nouă aşezată peste o fustă şi o pereche de blugi. Dave şi Luis nu erau acolo.

— Lolli?

Val se târî spre Lolli şi o mişcă.

Lolli se întoarse, îşi dădu părul albastru de pe faţă şi scoase un sunet enervat. Respiraţia îi era acră.

— Pleacă, spuse ea moale, trăgându-şi pătura pătată peste faţă.

Val se ridică clătinându-se. Vederea îi era înceţoşată. Luă rucsacul şi se forţă să meargă prin întuneric spre străzile întunecate ale Manhattanului. Cerul nopţii era plin de nori, iar aerul era încărcat de ozon, de parcă urma să lovească furtuna.

Se simţea uscată, zdrobită şi fragilă, asemenea unei frunze purtate de vânt. Acum, că renunţase la sport, la şcoală şi la

viaţa normală, nu mai rămânea prea mult în ea. Îşi simţea corpul plin de vânătăi, de parcă ceva îi umblase prin piele cu o noapte înainte, ceva atât de îngrozitor şi de mare că o carbonizase. Avea însă un sentiment de satisfacţie, în ciuda fricii. „Eu am făcut asta, îşi zise. Eu mi-am făcut asta.”

Aerul rece îi linişti stomacul, dar gura îi deveni mai fierbinte.

Cuvintele creaturii se întoarseră la ea nepoftite. „O să mă serveşti timp de o lună. La fiecare amurg o să te duci în Seward Park. Acolo o să găseşti un bileţel sub laba lupului. Dacă nu vei face ceea ce scrie, n-o să-ţi fie bine. Ai înţeles?”. Întârziase deja.

Val se gândi la substanţa lucioasă pe care trolul i-o împrăştiase pe piele şi simţi un tremur, o încărcătură electrică ce o făcu să-şi ducă mâna spre buze. Erau uscate şi umflate la atingere, dar nu găsi nicio tăietură sau rană care să explice faptul că o înţepau.

Intră într-un local şi cumpără un pahar cu gheaţă cu o parte din măruntul pe care-l avea pe fundul rucsacului, sperând că-i va putea răcori gura. Ieşi din magazin, se aşeză pe ciment şi luă un cub de gheaţă în gură. Mâna îi tremura necontrolat.

O femeie care ieşea dintr-un magazin de băuturi din apropiere se uită la Val şi puse nişte mărunţiş în paharul ei cu apă. Val se uită în sus uimită şi gata să protesteze, dar femeia plecase deja.

○

Când Val luă hârtia împachetată de sub laba lupului, toata gura îi era umflată ca o rană. Se aşeză lângă fântâna secată şi se sprijini capul de o bară cioplită de metal dintr-un gard, în timp ce degetele ei amorţite desfăceau hârtia.

Se aşteptase, aproape, să găsească o pagină goală pe care să trebuiască să o mototolească şi să o arunce, ca cea pe care Dave o luase, dar erau cuvinte pe ea, scrise cu acelaşi scris de mână care apărea pe sticla cu nisip chihlimbariu:

Vino sub Manhattan Bridge şi bate de trei ori în copacul care se află acolo unde nu ar trebui să fie niciun copac.

Îşi îndesă biletul în buzunar, dar în timp ce făcea asta se lovi cu mâna de altceva. Scoase din buzunar o agrafă de coli de argint cu o bucată uriaşă tare de turcoaz în centru, în interiorul

ei aflându-se o bancnotă de douăzeci, două de cinci şi cel puţin zece de un dolar.

Ea luase banii? Lolli? Val nu-şi amintea. Nu furase niciodată nimic. Odată ieşise dintr-un Spencers, în mall, cu un poster cu Rangerii în mână, fără să-şi dea seama că nu-l plătise până când ea şi prietenii ei ajunseseră la scări. Prietenii ei fuseseră impresionaţi, aşa că s-a prefăcut că a făcut-o special, dar apoi s-a simţii atât de rău, încât nu l-a atârnat niciodată la ea în cameră.

Val încercă să se gândească la noaptea precedentă, la lucrurile îngrozitoare pe care probabil le făcuse, dar era ca şi cum îşi amintea o poveste pe care i-o spusese altcineva. Era totul în ceaţă şi dorinţa de a lua Nevermore din nou nu-i dădea pace.

Începu să meargă; o durea tot corpul. Groaza i se răsucea în stomac. Trecu de magazinele asiatice şi de un local unde se servea ceai fierbinte. În faţa lui, mai mulţi adolescenţi vorbeau şi râdeau. Val se simţi atât de departe de ei, de parcă ar fi avut o sută de ani. Se întinse spre rucsac, vrând mai mult decât orice să o sune pe Ruth, vrând să audă pe cineva care o cunoştea, cineva care-i putea aminti de ea de dinainte. Dar gura o durea prea rău.

Tăind pe Cherry, merse puţin mai departe, îndeajuns de-aproape de East River pentru ca nicio clădire sa nu-i blocheze vederea. Apa strălucea, podul şi ţărmul reflectându-se în ea. O barcă devenise aproape o masă de spaţiu negativ în afara câtorva lumini care sclipeau la proră.

Podul se contura exact în faţa ei, pilonii de susţinere arătau fiecare ca tumul unui castel, lucrătura în piatră înălţându-se cu mult deasupra străzii, arămie de la rugina căzută de pe suporturile metalice de deasupra. Întinderea de rocă era întreruptă de rame de ferestre mult deasupra străzii.

Cioburi scârţâiau sub ghetele lui Val în timp ce trecea pe sub arcul graţios al podului. Trotuarul mirosea a urină şi hoit. De o parte se afla un gard de sârmă, care bloca drumul spre zona de construcţie, unde o grămadă de nisip aştepta să fie împrăştiat. De cealaltă parte, aproape de locul pe unde mergea, se afla ceva care semăna cu o uşă de cărămizi. Sub ea, Val văzu un buştean, cu rădăcinile adânc înfipte în ciment.

Copacul.

Lovi uşor buşteanul. Lemnul era ud şi negru de murdărie, dar rădăcinile se scufundau în trotuarul de ciment, de parcă s-ar fi întins dincolo de tunele şi de ţevi, viermuind spre un sol secret şi bogat. Se întrebă dacă era acelaşi copac în care creşteau fructe deschise la culoare.

Era ciudat să vezi un buştean acolo, adăpostit lângă o clădite de parcă ar fi fost înrudiţi. Dar probabil nu mai ciudat decât ideea că nimerise într-un basm. Într-un joc video, ar fi fost nişte furtuni pixelate de culoare şi poate chiar un mesaj pe ecran care o avertiza că lasă în urmă lumea reală. Portal spre Ţara Basmelor. Vrei să intri? Da? Nu!

Val îngenunche şi ciocni de trei ori în buştean. Lemnul ud scoase un sunet abia auzit. Un păianjen ieşi în grabă în stradă.

Un sunet ascuţit o făcu pe Val să se uite în sus. Apăruse o crăpătură în piatra de deasupra buşteanului, ca şi cum ar fi lovit-o ceva. Se ridică şi se întinse pentru a atinge linia, dar când atinse peretele, bucăţi de piatră se crăpară şi căzură, până când se formă conturul unei uşi.

Intră pe uşă, spre scară, treptele întinzându-se în sus şi-n jos de pe palier. Când se uită înapoi, peretele era solid. O izbucnire bruscă de teroare aproape că o copleşi şi numai durerea o ţinu în loc.

Tropa-tropa.

— Hei? strigă ea în sus, pe scări.

O durea când îşi mişca gura.

Tropa-tropa.

Trolul apăru pe palier.

Cine tropăie pe podul meu?

— Majoritatea oamenilor ar fi venit mai devreme.

Vocea lui gravă şi aspră umplu scara.

— Cât de rău trebuie că te doare gura ca să te aducă aici. În sfârşit!

— Nu e chiar atât de rău, spuse ea încercând să nu clipească.

— Hai sus, mincinoasă mică.

Ravus se întoarse şi porni spre camere. Ea se grăbi în sus pe scările prăfuite.

Spaţiul mare, ca o galerie, licărea de la lumânările groase aşezate pe podea, strălucirea lor făcând umbra lui Val să sară pe ziduri, uriaşă şi înspăimântătoare. Trenurile huruiau pe deasupra lor, iar aerul rece intra pe ferestrele acoperite.

— Uite!

În palma lui cu şase degete, ţinea o pietricica albă.

— Suge-o!

Val înhăţă piatra şi o băgă în gură, durând-o destul de rău ca să nu mai pună întrebări. O simţi rece pe limbă, cu gust de sare la început, apoi fără niciun gust. Durerea dispăru încet şi cu ea şi greaţa, dar în locul lor simţi extenuare.

— Ce vrei să fac? întrebă ea, împingând piatra spre obraz cu limba, ca să poată vorbi.

— Deocamdată ai putea să aşezi câteva cărţi pe rafturi.

Întorcându-se, merse spre birou şi începu să agite lichidul dintr-un vas mic de aramă, cu frunze şi beţe.

— S-ar putea să existe o ordine, dar de vreme ce eu nu o mai înţeleg, nu mă aştept să o găseşti tu. Pune-le unde se potrivesc.

Val ridică unul dintre volume de pe o grămadă plină de praf. Cartea era grea, pielea de pe ea era plesnită şi uzată de-a lungul cotorului. O deschise. Paginile erau scrise de mână şi pe majoritatea paginilor erau imagini cu plante desenate cu cerneală sau acuarele. „Amarant, citi ea. Împleteşte-o într-o coroană pentru a accelera vindecarea celui care o poartă. Dacă e purtată ca ghirlandă, conferă invizibilitate.” închise cartea şi o împinse pe rafturile de placaj şi cărămidă.

Val roti piatra în gură ca pe o bomboană, în timp ce aşeza volumele împrăştiate ale trolului. Observă harababura alcătuită din pături mâncate de molii, covorul murdar şi pungi de gunoi rupte care serveau drept perdele pe care nici măcar luminile străzii de afară nu le puteau pătrunde. O ceaşcă elegantă cu model floral, pe jumătate plină cu un lichid greţos, era aşezată lângă un scaun de piele sfâşiat. Ideea că trolul ţinea ceaşca aceea delicată în ghearele lui o făcu pe Val să-i vină să râdă.

— Cunoaşterea slăbiciunii ţintei tale, acesta e geniul intuitiv al marilor mincinoşi, spuse trolul fără a se uita în sus. Avea vocea uscată. Deşi indivizii diferă mult unii de alţii şi în funcţie de zonă, suntem asemănători în următoarea privinţă: Nu putem să exprimam cum trebuie ce nu e adevărat. Sunt fascinat de minciuni, totuşi, până la punctul de a vrea să cred în ele.

Ea nu răspunse.

— Te consideri bună în arta minciunii? întreba el.

— Nu chiar, spuse Val. Sunt mai degrabă o credulă desăvârşită.

Trolul nu spuse nimic legat de asta.

Luând o alta carte, Val observă sabia de sticla atârnând de perete. Lama fusese proaspăt curăţată şi, uitându-se prin ea, văzu piatra, fiecare cavitate fiind mărită şi distorsionată, de parcă ar fi fost sub apă.

— E făcută din zahăr?

Vocea îi era aproape şi Val îşi dădu seama că se uita de mult timp la sabie.

— Gheaţă? Cristal? Sticlă? Asta te întrebi, nu-i aşa? Cum de o atât de greu de distrus ceva care arată atât de fragil?

— Mă gândeam numai la cât e de frumoasă, spuse Val.

— E blestemată.

— Blestemată? repeta Val.

— A dat greş în a-l apăra pe un bun prieten de-al meu şi asta l-a costat viaţa.

Îşi trecu unul dintre degetele încovoiate peste lamă.

— O lamă mai bună l-ar fi oprit pe adversar.

— Cine... cine era adversarul? întrebă ea.

— Eu, spuse trolul.

— O...

Val nu se putea gândi ce alt răspuns să dea. Deşi părea calm acum, şi chiar drăguţ, auzea ameninţarea din cuvintele lui. Se gândi la ceva ce-i spusese mama ei când se despărţise în cele din urmă de unul dintre cei mai anormali iubiţi ai ei. „Când un bărbat îţi spune că o să-ţi facă rău, crede-l! Întotdeauna te avertizează şi întotdeauna au dreptate.” Val îşi împinse cuvintele afară din cap. Nu voia niciunul din sfaturile mamei ei.

Trolul se întoarse la masă şi luă trei sticle de bere ceruite şi astupate. Val nu putu să vadă culoarea conţinutului lor prin sticla întunecată, dar ideea că ar putea fi acelaşi nisip chihlimbariu care-i alergase prin vene cu o noapte înainte îi făcu pielea să se înfioare.

— Prima livrare va avea loc în Washington Square Park, la un grup de trei creaturi vrăjite de-acolo.

Arată cu o unghie încovoiată spre o hartă a celor cinci orăşele şi a New Yorkului şi New Jerseyului de pe perete. Val se apropie de ea, observând pentru prima dată că în diferite puncte ale ei se aflau bolduri mici şi subţiri.

— A doua poate fi lăsată în faţa unei clădiri abandonate de aici. Acel... destinatar s-ar putea să nu vrea să se arate. Vreau

să o duci pe a treia într-un al treilea parc abandonat, aici.

Trolul părea să indice o stradă în Williamsburg.

— Sunt mici coline acoperite de iarbă aproape de roci şi de apă. Creatura pe care o cauţi te va aştepta la marginea râului.

— Pentru ce sunt boldurile? întrebă Val.

Trolul se uită rapid din colţul ochiului la harta şi păru să ezite înmiite de a vorbi din nou.

— Morţi. Nu e neobişnuit să se moară în oraşul ăsta – majoritatea dintre noi suntem în exil sau ne ascundem de alte creaturi vrăjite. E periculos să trăieşti atât de aproape de atât de mult fier. Unii ar face-o numai pentru protecţia pe care o oferă. Dar morţile astea sunt diferite. Încerc să îmi dau seama.

— Ce livrez?

— Medicamente, spuse el. Nefolositoare pentru tine, dar uşurează durerea creaturilor fantastice care sunt expuse la atât de mult fier.

— Trebuie să iau ceva de la ele?

— Nu te preocupa de asta, spuse trolul.

— Uite ce-i. Nu încerc să fiu dificilă, dar nu am trăit în New York până acum. Adică am venit aici pentru diferite lucruri şi am mers prin Village, dar nu găsesc locurile astea fără să arunc o privire pe hartă.

Trolul râse.

— Sigur că nu. Dacă ai avea păr, ţi-aş face trei noduri, câte unul pentru fiecare livrare, dar de vreme ce nu ai, dă-mi mâna.

Ea întinse mâna, cu palma în sus, pregătită să o tragă înapoi dacă trolul ar fi scos ceva ascuţit.

Căutând într-unul din buzunarele hainei sale, trolul scoase un mosor de aţă verde.

— Mâna stângă, spuse el.

Val întinse cealaltă mână şi privi cum el îi înfăşoară cu aţă degetul mare, pe cel din mijloc şi apoi inelarul, legând câte un nod pe fiecare.

— Ce ar trebui să facă asta? întrebă ea.

Dădu din cap, uitându-se la degete. Se aşteptase la ceva care să strălucească şi să sclipească, nu la lucruri lumeşti. Aţa era numai aţă. Vru să întrebe din nou, dar se gândi că ar fi nepoliticos, așa că întrebă altceva.

— De ce sunt creaturile fantastice afectate de fier?

— Nu-l avem în sânge, ca voi. Mai mult de-atât nu ştiu. Un

rege al Curţii Malefice a fost otrăvit de curând cu numai câteva fărâme. Îl chema Nephamael şi purta un aliaj de fier pe frunte, lăsând arsurile să-i facă cicatrici adânci, până când pielea îi devenise atât de tare, că nu mai putea să ardă. Dar asta nu i-a întărit gâtul. A murit înecându-se cu fier.

— Ce sunt curţile astea? întrebă Val.

— Când sunt destul de multe zâne şi alte creaturi fantastice într-o zonă, adesea acestea se organizează în grupuri. Ai putea să le numeşti bande, dar poporul le numeşte adesea curţi. Ocupă un teritoriu, luptând adesea cu alte curţi din apropiere. Există curţi luminoase, pe care le numim curţi benefice, şi curţi malefice sau curţi întunecate. Ai putea la o primă privire să consideri că cele luminoase sunt bune, iar cele întunecate – rele, dar te-ai înşela destul de mult, deşi nu în totalitate.

Val se înfiora.

— O să fac singură livrările? Mai vine şi altcineva cu mine?

Ochii lui aurii străluciră în lumina focului.

— Altcineva? Luis e singurul curier uman pe care l-am avut vreodată. Te gândeşti la cineva anume?

Val dădu din cap, neştiind ce să spună.

— Nu contează. Te-aş ruga să îndeplineşti singură sarcinile şi să nu vorbeşti despre ele cu nimeni altcineva.

— Bine, zise Val.

— Te afli sub protecţia mea, spuse el, dându-i sticla. Cu toate astea, sunt unele lucruri pe care trebuie să le ştii despre zâne. Nu pierde vremea cu ele şi nu lua nimic din ce-ţi oferă, în special mâncare.

Val se gândi la piatra vrăjită pe care i-o dăduse bătrânului să o mănânce şi dădu din cap vinovată.

— Pune tătăneasa asta în pantof. Te va proteja şi îţi va da viteză în călătorie. Şi uite şi nişte lipicioasă ca să te protejeze de fascinaţie. Poţi să o bagi în buzunar.

Val luă plantele, scoase gheata stângă din picior şi îndesă tătăneasa. O simţea acolo, lipită de şosetă, ciudat de confortabilă.

Când ieşi în stradă simţi o smucitură de la aţa înfăşurată în jurul degetului mare. Vrăjitorie! O făcu să zâmbească, în ciuda a tot ce se întâmpla, în timp ce pornea în direcţia respectivă.

Era încă seara devreme când ajunse în Washington Square Park. Se oprise pe drum şi cheltuise banii furaţi pe un sendviş

cu şuncă. Deşi îi era foame, se simţea prea rău ca să poată mânca, aşa că aruncă mai mult de jumătate. Reuşise chiar să se spele pe faţă într-o fântână rece ca gheaţa, unde apa avea gust de rugină şi de monede.

Cele trei sticle cu cine ştie ce conţineau se ciocneau în rucsac, mai grele decât ar fi părut dacă ea nu ar fi fost aşa de obosită. Îşi dorea să o desfacă pe una dintre ele şi să-i guste conţinutul pentru a aduce înapoi puterea şi neînfricarea nopţii de dinainte, dar era suficient de prudentă din cauza extenuării pe care o resimţea ca să nu facă asta.

Mergând prin parc, pe lângă studenţi de la *NYU*[9] cu eşarfe strălucitoare, pe lângă oameni care se grăbeau să ajungă la cina sau care-şi plimbau câinii micuţi, îmbrăcaţi, îşi dădu seama că habar nu avea ce căuta. Aţa o trase spre un grup de studenţi îmbrăcaţi cu haine scumpe de rolleri, care se căţărau pe unul dintre gardurile interioare. Un băiat cu părul moale, cu blugi cu talia joasă, cu apărători de genunchi pe care erau imprimate cranii şi cu adidaşi în carouri era mai gălăgios decât ceilalţi, aşezat în vârful ringului şi răcnind la cele trei fete care se sprijineau de trunchiul gros al unui copac. Erau toate desculţe şi aveau părul de culoarea mierii.

Aţa o duse la cele trei fete, iar apoi se deşiră.

— Hm, bună, zise Val. Cred că am ceva ce vă aparţine.

— Simt vraja asupra ta, groasă şi dulce, spuse una dintre ele.

Avea ochii cenuşii ca plumbul.

— Dacă nu eşti atentă, o fată ca tine ar putea să fie purtată sub deal. Am lăsa o bucată de lemn în urmă şi toţi ar plânge-o, pentru că ar fi prea proşti ca să-şi dea seama de diferenţă.

— Nu te purta aşa cu ea, spuse alta, răsucindu-şi o şuviţă de păr în jurul degetului. Nu poate să se abţină să fie oarbă şi mută.

— Iată, spuse Val, împingând sticla în mâinile celei care nu vorbise. Luaţi-vă medicamentele, ca nişte fetiţe cuminţi.

— Ooo, are limbă, spuse fata cu ochi cenuşii.

Cea de-a treia fată zâmbi numai şi se uită spre băiatul de pe gard. Una din celelalte îi urmări privirea.

— E drăguţ, spuse ea.

Val de-abia putea să deosebească fetele între ele. Toate aveau braţe lungi, ca trestia, ce păreau să se mişte odată cu

---

9 New York University.

cea mai mica adiere de vânt. Cu hainele lor subţiri şi picioarele goale, ar fi trebuit să le fie frig, dar Val observă că nu era aşa.

— Vrei să dansezi cu noi? întrebă o zână.

— El vrea să danseze cu noi.

Zâna cu ochi cenuşii rânji larg la roller.

— Vino să dansezi cu noi, mesagerule, spuse cea de-a treia, vorbind pentru prima dată.

Vocea ei era ca orăcăitul unei broaşte şi, când vorbi, Val observă că avea limba neagră.

— Nu, spuse Val, gândindu-se la avertismentele trolului şi la lipicioasa din buzunar. Trebuie să plec.

— E-n regulă, spuse zâna cu ochi cenuşii, scurmând pământul cu piciorul ei gol. O să ne mai vizitezi când nu o să fii atât de ocupată cu vrăjile. Cel puţin sper. Eşti aproape la fel de drăguţă ca el.

— Nu sunt deloc drăguţă, spuse Val.

— Cum vrei, zise fata.

○

Nu era sigură ce se aştepta să găsească în timp ce trecea pe lângă case de închiriat sigilate şi bodegi cu ferestre sparte, Clădirea spre care o smuci aţa de pe deget era şi ea sigilată, iar Val fu surprinsă să vadă o grădină înflorită pe acoperiş. Lujeri lungi de plante atârnau într-o parte, iar un fel de copăcei răsăreau din ceea ce era probabil un sol subţire. Vegetaţia aceea ciudată era închisă într-o cuşcă de aluminiu ce acoperea clădirea. Val se îndreptă spre intrarea plină de iederă. La primul etaj, ferestrele lipseau în totalitate, lăsând goluri în cărămidă, şi aproape că vedea camerele din interior.

În timp ce păşea pe treptele crăpate, aţa se desfăcu de pe deget şi căzu pe iarba de lângă ea.

Val scoase sticla din rucsac şi o aşeză jos, gândindu-se la indicaţiile trolului.

Ceva foşni prin iarba, iar Val scânci şi făcu un pas înapoi, dându-şi brusc seama cât de ciudat de tăcut devenise totul. Maşinile treceau, iar zgomotele oraşului se auzeau încă, dar se estompaseră cumva. Un şobolan maroniu, cu ochii negri mărgelaţi ca nişte pietre şlefuite şi cu un nas roz, mişcător, scoase capul din iarbă. Val râse uşurată.

— Hei, tu, spuse ea lăsându-se în jos. Am auzit că poţi să muşti şi din aramă. E într-adevăr ceva!

Şobolanul se întoarse şi fugi prin iarbă, în timp ce Val privea. Un individ se mişcă din umbre, ridică rozătorul şi-l aşează pe umăr.

— Cine... spuse Val şi se opri.

Individul păşi în lumină, o creatură aproape la fel de înaltă ca trolul, mai vânjoasă, cu coarne care îi ieşeau din cap şi se curbau pe spate, ca acelea de berbec, şi o barbă deasă castanie, care devenea verde spre vârfuri. Era îmbrăcat cu o haină din petice.

— Hai înăuntru să te încălzeşti, spuse el, ridicând sticla de bere astupată. Am să-ţi pun nişte întrebări.

Val dădu din cap consimţind, dar privirea i se strecură spre stradă, întrebându-se dacă ar putea să fugă într-acolo. Mâna creaturii i se aşeză grea pe umăr, hotărând răspunsul la întrebare. O conduse spre spatele clădirii şi pe o uşă care atârna numai de balamalele de sus.

În clădire se aflau tot felul de manechine dezarticulate, îngrămădite deprimant de-a lungul pereţilor, o piramidă de capete într-un colţ şi un zid de braţe de diferite nuanţe în altul. O grămadă de peruci se afla în mijlocul podelei asemenea unui animal care se odihneşte.

O creatură micuţă cu aripi de molie bâzâia prin aer, ţinând un ac şi aşezând trunchiul unui bărbat pentru a coase o vestă de el.

Val se uită în jur, înfricoşată, căutând orice putea să funcţioneze ca o armă. Nu-i plăcea ideea de a arunca un picior de plastic în creatură, dar, dacă era nevoită, era gata să o facă, în ciuda faptului că nu se aştepta să-i provoace prea mari probleme cu asta. Dar când degetele i se încleştară pe ceea ce credea a fi braţul unui manechin, mâna acestuia îi rămase în a ei.

— Ce sunt toate astea? întrebă, sperând că acea creatură de basm nu va observa.

— Fac umpluturi, spuse creatura încornorată, aşezându-se pe o ladă care se aplecă de la greutatea lui. Eu şi Needlenix suntem cei mai buni de pe coasta asta.

Creatura cu aripi de molie bâzâi. Val încercă să pună mâna la loc pe raftul din spatele ei, dar fără a se uita nu reuşi să găsească un loc pentru ea. Se hotărî să o bage în buzunarul de la spate, sub haină.

— Regina Curţii Benefice, Silarial însăşi, se foloseşte de munca noastră.

— Uau, spuse Val, pentru că era evident că el voia să impresioneze.

Apoi, în liniştea care urmă, se văzu obligată să întrebe:

— Umplutură?

Creatura zâmbi şi Val văzu că avea dinţii îngălbeniţi şi destul de ascuţiţi.

— E ceea ce lăsăm în urmă când furăm pe cineva. Buştenii, beţele sau ce mai ai sunt bune, dar manechinele astea sunt net superioare. Mai convingătoare chiar şi pentru acei oameni rari clarvăzători sau care au în ei un pic de magie. Desigur, presupun că pentru tine asta nu e cine ştie ce consolare.

— Cred că da, zise Val.

Se gândi la fetele din parc, care spuseseră „Am lăsa o bucată de lemn în urmă”. La asta se referiseră?

— Desigur, uneori lăsăm pe unul dintre noi să pretindă ca e copilul uman, dar prosteala asta nu mă interesează.

Se uită la ea.

— Putem să fim cruzi cu cei care ne ies în cale. Stricăm recoltele, secăm laptele din sânul mamei şi facem membrele să fie slăbite la cel mai mic efort. Dar uneori m-am gândit că suntem mai răi cu cei care ne-au câştigat favorurile. Acum, spune-mi, zise el ridicându-se şi întinzându-se după sticla cu poţiune. În lumina focului, Val văzu că ochii lui erau perfect negri, ca ai şobolanului. Asta e otravă?

— Nu ştiu ce este, spuse Val. Nu eu am făcut-o.

— Au fost câteva morţi printre noi.

— Am auzit despre asta.

El mormăi.

— Toţi foloseau soluţia lui Ravus pentru a opri răul de fier. Unii au primit poţiunea de la un curier ca tine în apropierea morţii.

Val se gândi la bărbatul cu prafurile din ziua precedentă. „Spune-le prietenilor tăi să aibă grija pe cine servesc.”

— Crezi că Ravus…

Lăsă numele să-i stea pe limba un moment.

— Crezi că Ravus e cel care otrăveşte?

— Nu ştiu ce cred, spuse bărbatul cu coarne. Ei bine, du-te, curierule. Te voi găsi din nou dacă voi avea nevoie de tine.

Val plecă repede.

○

Trecând pe lângă un cinematograf vechi, Val fu atrasă de mirosul de floricele şi de promisiunea căldurii. Simţea banii în buzunarul hainei, mai mult decât suficienţi pentru a intra, şi totuşi ideea de a vedea un film i se părea de neimaginat, de parcă ar fi trebuit să treacă o barieră dimensională imposibilă între viaţa aceasta şi cea trecută pentru a sta în faţa unui ecran.

Când era mai mică, Val şi mama ei mergeau la film în fiecare duminică. Se duceau mai întâi la cel pe care voia Val să-l vadă, apoi la cel pe care-l alegea mama ei. De obicei era vorba de un film cu zombi mai întâi, apoi unul la care se vărsau lacrimi. Stăteau în cinematograful întunecat şi-şi şopteau una alteia: „Pun pariu că el e cel care a făcut-o. O să moară. Cum poate să fie cineva atât de prost?"

Se apropie de afişe. Majoritatea filmelor care rulau erau filme de artă, de care nu auzise, dar unul numit *Jucat* îi surprinse privirea. Afişul arăta un tip atractiv care poza ca valetul de la cărţi, cu o inimă roşie tatuată pe umărul gol. Ţinea în mână o pagină de *cups*[10].

Val se gândi la Tom care împărţea cărţile de tarot în funcţie de model, pe masa din bucătăria ei.

— Asta îţi iese în cale, spusese el, întorcând o carte cu imaginea unei femei legate la ochi, ce ţinea câte o sabie în fiecare mână. *Doi de sabie*[11].

— Nimeni nu poate să-ţi spună viitorul, nu cu ceva ce cumperi de la Barnes and Noble.

Mama ei venise spre ei şi îi zâmbise lui Tom.

— Îmi faci şi mie cărţile? întrebase ea.

Tom îi zâmbise şi el şi începuseră să vorbească despre fantome, cristale şi rahaturi metafizice. Val îşi turnase un pahar de suc, se cocoţase pe un scăunel şi se uitase cum Tom îi citea viitorul mamei sale, în care el urma să aibă un rol.

Val urcă treptele, cumpără un bilet pentru spectacolul de la miezul nopţii şi intră în cafenea. Era goală. Un şir de mese mici, metalice, cu tăblii de marmură înconjurau două canapele de piele negre. Val se aşeză pe o canapea şi se uită în sus la

---

10 Joc inventat de Arthur şi Wald Amberstone.

11 Carte de tarot.

singurul candelabru care strălucea în centrul camerei, atârnând de o frescă ce înfăţişa cerul. Rămase acolo, uitându-se cum sclipea, câteva momente, şi bucurându-se de luxul căldurii, înainte de a fi nevoită să meargă la baie. Mai era o jumătate de oră până începea filmul şi voia să se spele.

Făcând cocoloş şerveţele de hârtie, Val îşi făcu o baie cât de cât decentă, frecându-şi chiloţii cu săpun înainte de a-i lua pe ea din nou, umezi, şi făcând gargară cu apă. Apoi, aşezându-se într-una dintre cabine, îşi sprijini capul de metalul pictat şi închise ochii, aerul cald de la conducte revărsându-se asupra ei. „Doar o clipă, îşi zise ea. O să mă ridic într-o clipă."

○

O femeie cu ochi negri şi slabă la faţă se aplecă deasupra ei.

— Mă scuzaţi...

Val sări în picioare şi femeia de serviciu se dădu înapoi cu un scâncet, ţinând mopul în faţa ei.

Ruşinată şi împiedicându-se, Val înşfăcă rucsacul şi se grăbi spre ieşire. Împinse uşile metalice şi aprozii îmbrăcaţi în costum porniră spre ea.

Dezorientată, Val văzu că era încă întuneric. Ratase filmul? Adormise numai un moment?

— Cât e ceasul? întrebă ea un cuplu care încerca să oprească un taxi.

Femeia se uită nervoasă la ceas, de parcă Val avea de gând să i-l smulgă de la încheietură.

— Aproape 3.00.

— Mulţumesc, murmură Val.

Deşi dormise mai puţin de patru ore, aşezată pe toaletă, acum, că mergea din nou, îşi dădu seama că se simte mai bine. Ameţeala dispăruse aproape şi mirosul de mâncare asiatică de la un restaurant deschis toată noaptea, la distanţă de câteva străzi, îi făcu stomacul să ghiorăie de foame.

Începu să meargă în direcţia de unde venea mirosul. Un SUV negru cu geamuri mate opri lângă ea, cu ferestrele lăsate în jos. Pe locurile din faţă erau doi tipi.

— Hei, spuse tipul de pe locul pasagerului, ştii unde e discoteca bulgară? Credeam că e dincolo de canal, dar acum ne-am rătăcit de tot.

Avea şuviţe blonde în părul dat cu grijă cu gel.

Val clătină din cap că nu.

— Probabil că a închis până acum, oricum.

Şoferul se aplecă pe fereastră. Avea părul şi pielea negre şi ochii mari şi apoşi.

— Vrem numai să petrecem. Îţi place să petreci?

— Nu, spuse Val. Merg numai să cumpăr nişte mâncare.

Arătă spre exteriorul în stil japonez al restaurantului, bucuroasă că nu era departe, dar dureros de conştientă de străzile goale dintre ea şi acesta.

— Mi-ar prinde bine nişte orez, spuse blondul.

SUV-ul înainta în ritmul mersului ei.

— Haide, suntem numai nişte tipi normali, nu suntem ciudaţi sau altceva.

— Uite ce-i, spuse Val. Nu vreau să petrec, bine? Lăsaţi-mă în pace!

— Bine, bine.

Blondul se uită la prietenul lui care ridică din umeri.

— Putem măcar să te ducem cu maşina? Nu eşti în siguranţă dacă mergi singură pe-aici.

— Mulţumesc, dar sunt bine.

Val se întrebă dacă ar putea să fugă de ei, dacă ar trebui să fugă şi să-i depăşească. Dar continuă să meargă, ca şi cum n-ar fi fost speriată, ca şi cum ei ar fi fost numai doi tipi drăguţi, îngrijoraţi, care încercau să o convingă să se urce la ei în maşină.

Avea tătăneasă în pantof, lipicioasă în buzunar şi o mână de plastic sub cămaşă, la spate, dar nu era sigură cum o vor ajuta lucrurile astea.

Uşile se deblocară în timp ce maşina se apropia de un stop, iar Val luă o decizie. Întorcându-se spre fereastra deschisa, zâmbi şi spuse:

— Ce va face să credeţi că nu sunt periculoasă?

— Sunt sigur că eşti periculoasă, spuse şoferul, tot numai un zâmbet şi insinuare.

— Dacă ţi-aş spune că tocmai am tăiat mâna unei tipe? puse Val.

— Ce? Blondul se uită la ea încurcat.

— Nu, serios. Vezi?

Val aruncă mâna manechinului pe fereastră. Obiectul ateriză în poala şoferului.

Maşina se clatină, iar blondul scânci.

Val porni în graba pe stradă, spre restaurant.

— Ciudata naibii! strigă blondul în timp maşina demară, cu cauciucurile scârţâind.

Inima lui Val bătea să-i sară din piept când intră în căldura protectoare a restaurantului Dojo. Stând la o masă cu un oftat de uşurare, comanda un bol mare de supă aburindă, tăiței reci, plini de glazură de alune şi friptură de pui cu ghimbir, pe care o mâncă cu degetele. Când termină, se gândi că o să adoarmă din nou, chiar la masă.

Dar mai avea o livrare de făcut.

○

Strada părea pustie, iar trotuarele erau pline de gunoi – sticle sparte, prezervative uscate, o pereche de ciorapi rupţi. Totuşi, mirosul de roua pe pavaj, pe rugina de pe gard şi pe iarba rară, ca şi străzile goale, făceau ca Williamsburg să pară departe de Manhattan.

Val se strecură pe sub un gard din zale. Terenul era gol, dar Val văzu un şanţ între cimentul crăpat şi colinele mici. Păşi în el şi se îndreptă spre locul unde nişte roci negre marcau spaţiul dintre plajă şi râu.

Era ceva acolo. La început, Val crezu că e o grămada de alge marine sau o pungă de plastic aruncată, dar pe măsură ce se apropia îşi dădu seama că era o femeie cu parul verde, care zăcea cu faţa în jos pe pietre, pe jumătate înăuntru, pe jumătate afară din apă. Grăbindu-se într-acolo, Val văzu muşte bâzâind în jurul trupului femeii şi coada legănându-i-se odată cu valurile, solzii strălucindu-i ca argintul în luminile străzii.

Era cadavrul unei sirene.

Capitolul 7

„Mă întorc spre ele, în ele cred –
Fratele Plumb şi Sora Oţel."

SIEGFRIED SASSOON,
Bătrânul vânător şi alte poeme

Prima dată când Val văzuse ceva mort fusese la mall, lângă casa tatălui ei, când avea doisprezece ani. Aruncase un penny într-o fântână lângă zona cu mâncare şi-şi dorise o pereche de adidaşi. Câteva minute mai târziu se răzgândise şi alergase înapoi încercând să-şi găsească moneda şi să-şi pună din nou dorinţa. Dar ceea ce văzuse plutind pe apa liniştită fusese corpul fără vlagă al unei vrăbii. Se întinsese şi-l ridicase, iar din ciocul micuţ cursese apă ca dintr-o ceaşcă. Mirosea îngrozitor, cum miroase carnea lăsată în frigider să se dezgheţe şi uitată acolo. O privise un moment, înainte de a-şi da seama că era moartă.

În timp ce Val alerga pe străzi şi pe Manhattan Bridge, scoţând aburi când respira, se gândi la mica pasăre înecata. Acum văzuse două fiinţe moarte.

Uşa magică de sub pod se deschise în acelaşi mod în care se deschisese ultima data, dar când păşea pe palierul întunecat văzu că nu era singură. Cineva înainta pe trepte şi numai când lumânarea pe care o legăna acesta făcu să-i sclipească cerceii din buză şi din nas şi să-i strălucească albul ochilor, Val îşi dădu seama că era Luis. Arăta la fel de uimit ca ea şi, în lumina aceea nesigură, obosit.

— Luis? întrebă Val.

— Speram că ai plecat de mult. Vocea lui Luis era moale şi lipsită de remuşcări. Speram că ai fugit la mama şi la tata în suburbie. Asta-i tot ce ştiţi voi, fetele de pe pod şi din tuneluri – să fugiţi când lucrurile devin dure. Veniţi în oraşul cel mare şi rău şi apoi fugiţi acasă.

— Du-te naibii! zise Val. Nu ştii nimic despre mine.

— Ei bine, nici tu nu ai habar nimic despre mine. Crezi că

sunt o jigodie cu tine, dar nu ţi-am făcut decât favoruri.

— Care-i problema ta? M-ai urât din momentul în care am apărut!

— Orice prieten de-al lui Lolli o să stârnească porcăria, şi exact asta ai făcut. Şi iată-mă interogat de un trol furios din cauza voastră, proastelor. Care crezi că-i problema mea?

Furia o făcu pe Val sa se înroşească la faţă, chiar şi în frigul de pe scară.

— Uite ce cred: singurul lucru special în legătură cu tine e faptul că poţi să vezi. Vorbeşti rahaturi despre zâne, dar îţi place faptul că eşti cel care le poate vedea. De asta eşti dezgustător de gelos pe oricine vorbeşte cu una.

Luis o privi atât de uimit de parca Val tocmai i-ar fi tras o palmă.

Cuvintele se revărsau din gura lui Val înainte ca ea să-şi dea seama ce era pe cale să spună.

— Şi mai cred şi altceva. Poate că şobolanii sunt capabili sa-şi facă drum rozând prin aramă sau orice, dar singurul motiv pentru care supravieţuiesc e faptul că sunt infinit de mulţi. Asta e aşa de special în legătură cu şobolanii – şi-o trag tot timpul şi fac milioane de şobolani mici.

— Opreşte-te, zise Luis, ridicând mâna ca pentru a alunga cuvintele ei.

Vocea lui deveni joasă, furia părând să dispară asemenea unui balon dezumflat.

— Bine, da. Pentru Ravus şi restul poporului de creaturi fantastice, asta sunt oamenii – chestii patetice care se înmulţesc nebuneşte şi mor atât de repede că nu poţi să-i deosebeşti. Uite ce-i, mi-am petrecut ceva vreme răspunzând la întrebări după ce am băut un fel de porcărie ameţitoare care m-a făcut să spun adevărul. Totul pentru că tu şi Lolli aţi intrat aici. Sunt obosit şi sunt nervos. Îşi frecă faţa cu mâna.

— Nu eşti prima rătăcită pe care a adus-o Lolli, ştii? Nu înţelegi cu ce te joci.

Pe Val o enervă schimbarea bruscă de ton a lui Luis.

— Ce vrei să spui?

— A mai fost o fată acum câteva luni – o altă rătăcită pe care Lolli a hotărât s-o aducă în tuneluri. S-a întâmplat când lui Lolli i-a venit pentru prima dată ideea că poţiunile ar putea fi injectate. Lolli şi fata, Nancy, au vrut să ia o doză, dar nu aveau

bani. Apoi Lolli a început să vorbească despre altceva pe care ar fi putut să-l injecteze şi au folosit una dintre substanţele pe care le livra Dave. Dintr-odată, au început să vorbească despre lucruri pe care le vedeau şi care nu erau acolo, şi, mai rău, Dave a început să vadă şi el. Nancy a fost lovită de un tren şi a rânjit în faţa lui până când a lovit-o.

Val îşi luă ochii de la lumânarea licăritoare şi scrută întunericul.

— Pare că a fost un accident.

— Sigur că a fost un rahat de accident! Dar lui Lolli i-a plăcut chestia asta, chiar după ce s-a întâmplat. L-a convins şi pe Dave s-o facă.

— Ştia ce e? întrebă Val. Ştia despre zâne? Despre Ravus?

— Ştia. I-am spus lui Dave despre Ravus pentru că Dave e fratele meu, chiar dacă e un idiot. El i-a spus lui Lolli pentru că ar face orice să o impresioneze, iar Lolli i-a spus lui Nancy pentru că nu poate să-şi ţină gura aia nenorocită.

Val auzea râsul lui Lolli în minte.

„Care-i marea problemă dacă spune altora?”

Luis oftă.

— Uită-te la asta.

Arătă spre pupila palidă a ochiului său stâng.

— Dezgustător, nu? Într-o zi, când aveam opt ani, mama m-a dus la Fulton Fish Market. A cumpărat nişte crabi moi – târguindu-se cu tipul cu peştele, pentru că-i plăcea să se tocmească – şi eu l-am văzut pe tipul ăsta aducând un braţ de piei de focă însângerate. Tipul mă vede şi rânjeşte larg. Avea dinţii ca de rechin mici, ascuţiţi şi prea depărtaţi.

Val se apucă de balustradă, vopseaua căzându-i pe sub unghii ca o ninsoare.

„Mă vezi?” mă întreabă şi, pentru că sunt un copil tâmp, dau din cap. Mama e chiar lângă mine, dar nu observa nimic. „Mă vezi cu amândoi ochii?” vrea el să ştie. Sunt agitat acum şi ăsta e singurul motiv pentru care nu-i spun adevărul. Arăt spre ochiul drept. El lasă pieile jos şi acestea fac un zgomot oribil, ud, căzând toate odată pur şi simplu.

Ceara se scurse pe o parte a lumânării şi pe degetul mare al lui Luis, dar acesta nu tresări, nici nu schimbă modul în care o ţinea. Mai multă ceară urmă, formând o urma continua pe scări.

— Tipul mă prinde de braţ şi-şi împinge degetul mare în ochiul meu. Faţa nu i se schimba deloc în timp ce face asta. Doare atât de rău, încât ţip, şi atunci mama se întoarce în sfârşit şi mă vede. Şi ştii ce decid ea şi tipul cu crabii moi? că mi-am zgâriat nenorocitul de ochi cumva. Că m-am lovit de ceva. Că m-am orbit singur.

Lui Val i se ridicase părul pe mâini şi simţi un fior pe şira spinării, un fior care-i spunea cât era de îngrozită. Se gândi la pieile de focă din povestea lui, la trupul sirenei, pe care-l văzuse la râu, şi nu ajunse la nicio concluzie în afară de faptul că nu exista scăpare de lucrurile astea oribile.

— De ce-mi spui toate astea?

— Pentru că e groaznic să fii eu, zise Luis. Un pas greşit şi hotărâse că nu am nevoie de celalalt ochi. Asta-i problema. Dave şi Lolli nu înţeleg. Îşi fac de cap cu drogul ăsta şi fură de la Ravus, când eu ar trebui să plătesc o datorie. Apoi te aduc pe tine aici, adăugă el, aproape în şoaptă.

Luis se opri, însă Val îi văzu panica din ochi.

— Stârneşti porcăria asta. Starea lui Lolli se înrăutăţeşte, în loc să se îmbunătățească.

Trolul apăru pe palier şi se uită în jos la Val. Vocea lui era gravă şi profundă ca o tobă.

— Nu-mi dau seama pentru ce te-ai întors. Ai nevoie de ceva?

— Ultima livrare, zise ea. Era o... sirenă? E moartă.

Trolul tăcu şi se uită. Val înghiţi.

— Arata de parcă ar fi fost moartă de ceva vreme.

Ravus porni în jos pe trepte, haina lui umflându-se de la curent.

— Arată-mi!

Trăsăturile i se schimbară pe măsură ce se apropia, verdele pielii sale estompându-se şi trăsăturile transformându-se până când ajunse sa arate ca un om, ca un băiat stângaci, un pic mai mare decât Luis, un băiat cu ochi ciudaţi, aurii, şi păr negru, zburlit.

— Nu ţi-ai schimbat... zise Val.

— Aşa e cu vrăjile, îi tăie vorba Ravus. Întotdeauna exista o urmă din ceea ce ai fost înainte. Picioarele întoarse, o coada, o spinare cocârjată. Un indiciu legat de adevărata ta natură.

— Eu o să plec, zise Luis.

— Eu şi Luis am avut o conversaţie interesantă despre tine şi

despre modul în care ne-am întâlnit, zise trolul. Era dezorientat să auzi vocea aceea profundă, venită de la un tânăr.

— Mda, spuse Luis schiţând un zâmbet. El a conversat, eu m-am târât în genunchi.

Aceasta îl făcu pe Ravus să zâmbească şi el, dar chiar şi ca om incisivii lui arătau un pic cam prea lungi.

— Cred că moartea asta te priveşte şi pe tine, Luis. Încearcă să-ţi alungi somnul şi hai să vedem ce putem să aflăm.

○

Singurele zgomote din port veneau de la valurile care se loveau de pietrele de la marginea ţărmului când sosiră Ravus, Val şi Luis. Cadavrul era încă acolo, cu părul revărsându-se asemenea algelor şi cu coliere de scoici, perle şi steluţe-de-mare prinse în jurul gâtului ca nişte funii de spânzurătoare, feţe albe care arătau ca reflecţia lunii pe apă. Peşti mititei săgetau în jurul ei, înotând în interiorul şi în afara buzelor ei desfăcute.

Ravus îngenunche şi-şi trecu degetele lungi pe sub capul ei. Gura i se deschise şi mai mult, dezvăluind dinţi subţiri, translucizi, care arătau de parcă ar fi fost făcuţi din cartilagii. Ravus îşi apropie atât de mult faţa de a sirenei încât părea că vrea sa o sărute. În schimb, o adulmecă de două ori înainte de a o aşeza înapoi, cu grijă, în apă.

Se uită la Luis cu ochi înceţoşaţi, apoi îşi dădu jos redingota a o aşeză pe pământ. Se întoarse spre Val.

— Dacă o iei de coadă, putem să o aşezăm pe haină. Trebuie să o duc în camera mea de lucru.

— A fost otrăvită? întreba Luis. Ştii ce a omorât-o?

— Am o teorie, zise Ravus.

Îşi dădu părul pe spate cu mâna udă, apoi înaintă spre East River.

— O să ajut şi eu, spuse Luis, înaintând.

Ravus dădu din cap.

— Nu poţi. Tot fierul ăsta pe care insişti să-l porţi ar putea să-i ardă pielea. Nu vreau ca dovezile să fie contaminate mai mult decât e necesar.

— Fierul mă protejează, spuse Luis, atingându-şi inelul din buză. Sunt măcar mai în siguranţă.

Ravus zâmbi.

— Cel puţin te va proteja de o sarcină dezgustătoare.

Val înaintă cu greu în apă şi ridică coada alunecoasă, al cărei capăt era zdrenţuit ca hainele rupte. Solzii sclipiră ca argintul viu, în timp ce îi cădeau lui Val pe mână. Crabii începuseră deja să se hrănească din trupul sirenei.

— Ce dramă neînsemnată se joacă, spuse o voce care venea dinspre coline.

— Greyan!

Ravus se uită spre umbre.

Val recunoscu creatura care înainta, creatorul de manechine cu barbă verzuie. Dar în spatele lui erau alţii pe care nu-i cunoştea, creaturi vrăjite cu braţe lungi şi mâini înnegrite, cu ochii ca de pasăre, feţe de pisică, aripi zdrenţuite, subţiri ca fumul şi strălucitoare ca luminile de neon de la firma unui bar îndepărtat.

— O altă moarte, spuse unul dintre ei, stârnind un murmur.

— Ce livrezi de data asta? întrebă Greyan.

Cineva râse stingherit.

— Am venit să descopăr ce pot, spuse Ravus.

Îi făcu semn lui Val. Duseră împreună trupul pe haină. Lui Val i se făcu rău când îşi dădu seama că mirosul de peşte venea dinspre carnea din mâinile ei.

Greyan făcu un pas înainte, coarnele lui arătând albe în luminile de pe stradă.

— Şi uite ce s-a descoperit!

— Ce vrei să spui? întrebă Ravus.

Sub înfăţişarea umană arăta înalt şi slab şi, faţă de dimensiunile lui Greyan, îngrozitor de depăşit.

— Negi faptul că eşti un ucigaş?

— Opreşte-te, spuse un altul, o voce din umbre, ataşată unui corp lung şi fusiform. Îl cunoaştem. A făcut poţiuni inofensive pentru noi toţi.

— Chiar îl cunoaştem?

Greyan se apropie şi trase din pliurile hainei lui rupte de pick două seceri scurte, curbate, cu lame de bronz închise la culoare. Le încrucişă pe piept, ca un faraon înmormântat.

— A fost exilat din cauza unei crime.

— Fii îngăduitor, spuse o creatură micuţă. O să ne judeci pe toţi după motivul exilului?

— Ştii că nu pot să neg acuzaţia de crimă, spuse Ravus. Aşa cum eu ştiu că e dovadă de laşitate să ridici sabia la cineva care

a jurat să nu mai mânuiască o lamă vreodată.

— Vorbe de filfizon. Te crezi încă la curte, spuse Greyan. Dar limba ta înţeleaptă n-o să te ajute.

Una dintre creaturi zâmbi superior la Val. Avea ochii ca un papagal şi gura plină de dinţi ascuţiţi. Val se întinse şi ridică o ţeavă de pe pietre. Era atât de rece, că îi arse degetele.

Ravus întinse mâinile spre Greyan.

— Nu vreau să mă lupt cu tine.

— Atunci eşti terminat, îndreptă o seceră spre Ravus.

Trolul evită lovitura şi smulse o sabie de la o altă creatură, pumnul încleştându-i-se pe metalul ascuţit. Din palmă i se scurse sânge roşu. Gura i se strâmbă de ceva ce părea a fi plăcere, iar vraja de transformare dispăru de parcă ar fi fost uitată.

— Aveţi nevoie de ceea ce fac eu! striga Ravus.

Furia îi contorsiona faţa, făcându-i trăsăturile îngrozitoare, forţându-i dinţii să muşte, să se înfigă în buza de sus. Linse sângele, iar ochii îi erau plini de încântare, dar şi de furie. Strânse mai mult lama sabiei, chiar dacă îi muşca mai adânc în piele.

— O dau gratis, dar dacă aş fi cel care otrăveşte, dacă eu aş vrea să omor pe unul dintre cei o sută pe care îi ajut, tot ar trebui să trăiţi la mila mea.

— Nu o să trăiesc din mila nimănui!

Greyan lovi cu secerile spre Ravus.

Ravus flutură mânerul sabiei, blocând lovitura. Cei doi îşi dădură târcoale, făcând schimb de lovituri. Arma lui Ravus era dezechilibrată, fiind ţinută invers şi alunecoasă de la sânge. Greyan lovea repede cu secerile lui scurte de bronz, dar de fiecare dată Ravus para loviturile.

— De-ajuns! strigă Greyan.

O creatură cu o coadă lungă şi încolăcită înaintă repede, apucându-l pe Ravus de un braţ. O alta păşi înainte, ţinând în mână un cuţit argintiu în forma unei frunze.

Exact atunci Greyan încercă să-i mai aplice lui Ravus o lovitură, iar Val se mişcă înainte fără ca măcar să-şi dea seama că se mişcă. Instinctul puse stăpânire pe ea. Toate antrenamentele de la lacrosse şi jocurile video se combinară cumva, şi Val îl lovi pe Greyan cu ţeava. Aceasta îl atinse cu o şfichiuială uşoară, superficială, dezechilibrându-l un moment.

Apoi monstrul se mişcă spre ea, ţinând secerile în jos. Val abia avu timp să ridice ţeava şi să-şi încordeze puterile înainte cu secerile să lovească, făcând o scânteie metalică. Se răsuci într-o parte şi Greyan se uită la ea uimit, înainte de a-i trânti lamele de bronz în picior.

Lui Val i se făcu frig de tot şi zgomotele din fundal se estompară. Piciorul nici măcar nu o duru cu adevărat, deşi sângele îi îmbiba deja pantalonii rupţi.

În viaţa cealaltă, cea în care fusese o sportivă şi nu credea în zâne, ea şi Tom se jucaseră jocuri video şi se prostiseră în subsolul casei lui după ore. Jocul ei favorit era *Suflete răzbunătoare*. Personajul ei, Akara, avea un iatagan curbat, o putere care îi permitea să taie capetele a trei duşmani o data şi multe puncte de sănătate. Le puteai vedea în susul ecranului, globuri albastre care deveneau roşii, făcând un fel de pocnet atunci când era rănită Akara. Asta era tot ce se întâmpla, Akara nu încetinea când era rănită, nu se împiedica, nu ţipa şi nu leşina.

Val făcu toate aceste lucruri.

○

Cineva o prinse prea strâns de braţ. Simţea unghii în piele. Durea. Totul durea. Val deschise ochii.

Un tânăr stătea deasupra ei şi la început nu-l recunoscu. Se trase înapoi din faţa lui. Apoi văzu părul negru ca cerneala, buzele umflate şi ochii aurii. Luis se afla în spate.

— Val, spuse Luis. E Ravus. Ravus!

— Nu mă atinge, zise Val vrând ca durerea să se oprească.

Un zâmbet amar îi apăru lui Ravus pe buze, iar braţele lui o eliberară pe Val din strânsoare.

— Ai fi putut să mori, spuse Ravus liniştit.

Val luă aceasta drept un semn încurajator că nu era cu adevărat pe moarte.

○

Se trezi la căldură şi somnoroasă. Un moment crezu că e înapoi în patul ei, acasă. Se întrebă dacă dormise prea mult, întârziind la şcoală. Apoi se gândi că poate fusese bolnavă, dar când deschise ochii văzu lumânarea licăritoare şi acoperişul întunecat de deasupra ei. Era înfăşurată într-un cocon de pături care miroseau a lavandă şi aşezată pe o grămadă de perne şi pleduri. Deasupra ei, vuietul constant al traficului suna aproape

ca ploaia.

Val se ridică pe coate. Ravus se afla în spatele mesei lui de lucru, tăind dintr-o bucată de substanţă de culoare închisă. Se uită pe moment la el, se uită la degetele lui lungi care legănau cuţitul, apoi scoase un picior din paturi. Era gol şi bandajat la coapsă, înfăşurat cu frunze şi ciudat de amorţit.

El se uită spre ea.

— Te-ai trezit!

Ea roşi, ruşinată pentru că el probabil îi dăduse jos pantalonii, şi ăștia erau murdari.

— Unde e Luis?

S-a întors în tunel. Îţi pregătesc ceva de băut. Crezi că poţi să bei?

Val dădu din cap.

— E vreun fel de poţiune?

El pufai.

— E doar o cană de cacao.

— O, spuse Val, simţindu-se prost.

Se uită din nou la el.

— Mâna ta nu e bandajată.

Ravus o ridică, palma nu avea nicio cicatrice.

— Trolii se vindecă repede. Sunt greu de ucis, Val.

Val se uită la mâna lui, la masa cu ingrediente şi clătină din cap.

— Cum funcţionează vrăjile? Cum transformi lucrurile obişnuite în lucruri magice?

El se uită aspru la ea, apoi continuă să taie la bucata maronie.

— Asta crezi că fac?

— N-am dreptate?

— Nu fac ca lucrurile să fie magice, zise el. Aş putea, probabil, dar nu în orice cantitate sau nu oricum. Numai un lord sau o lady din Ţinutul Zânelor ar putea. Lucrurile astea...

Îşi trecu mâna peste masa de lucru, peste grămăjoare tari de gumă de mestecat, peste diferitele hârtii şi cutii, peste mucurile de ţigară pătate de ruj.

— Sunt deja magice. Oamenii le-au făcut astfel.

Luă o hârtie de împachetat guma, de culoare argintie.

— O oglindă care nu se sparge niciodată.

Ridica un şerveţel cu urmă de ruj pe el.

— Un sărut care nu se sfârşeşte niciodată.
— O ţigară.
— Respiraţia unui om.
— Dar săruturile şi oglinzile nu sunt nici ele magice.
Trolul râse.
— Deci nu crezi că un sărut e eficient în a transforma o bestie sau pentru a trezi morţii?
— Şi mă înşel?
— Nu, spuse el, caracteristic de ambiguu. Ai chiar dreptate. Dar, din fericire, poţiunea asta nu are rolul de a face niciunul dintre lucrurile acestea.
Ea zâmbi. Se gândi la modul în care îi observase privirile, oftaturile şi grimasele. Se gândi la ce ar putea însemna toate astea şi începu să-şi facă griji.
— De ce arăţi mereu cum arăţi? întreba ea. Ai putea să-ţi iei orice înfăţişare.
Ravus lăsă jos mojarul cu o încruntătură şi merse în jurul mesei. Val simţi o furnicătură, ca un început de groază.
Era foarte conştientă că se afla în ceea ce reprezenta patul lui, dar nu voia să se ridice fără pantaloni pe ea.
— A, vrei să spui cu vraja de transformare. Să fac în aşa fel încât să arăt mai puţin înfricoşător? Mai puţin hidos?
— Nu eşti... începu Val, dar el ridică mâna, iar ea se opri.
— Mama era foarte frumoasă. Am, fără îndoială, o concepţie mai largă despre frumuseţe decât tine.
Val nu spuse nimic, dând din cap. Din punctul ei de vedere, frumuseţea fusese întotdeauna un lucru pentru care trebuia să dai în schimb ceva vital.
— Avea ţurţuri în păr, continuă el. Se făcea atât de frig, încât îngheţa, strângându-i cosiţele în bijuterii cristaline, care zornăiau când se mişca. Să o fi văzut-o în lumina lumânărilor. Gheaţa arăta de parcă ar fi fost făcută din foc. Bine că nu putea rezista în lumina soarelui, ar fi aprins cerul.
— De ce nu putea sta în lumina soarelui?
— Nimeni din poporul meu nu poate. Ne transformăm în piatră la soare – şi rămânem aşa până la căderea serii.
— Doare?
El clătină din cap, dar nu răspunse.
— În ciuda frumuseţii ei, mama nu s-a arătat niciodată aşa cum era ea tatălui meu. El era muritor, ca tine, şi în preajma lui

îşi purta vraja. O, era frumoasă şi transformată, dar era o frumuseţe înăbuşită. A trebuit să o purtăm şi noi, fraţii şi surorile mele.

— Tatăl tău era muritor?

— Da. Dus într-o suflare de zână. Aşa obişnuia să spună mama.

— Deci eşti...?

— Trol. Sângele de creatură fantastică se transmite.

— El ştia ce e ea?

— Se prefăcea că nu ştie ce suntem niciunul dintre noi, dar probabil că ghicise. Cel puţin cred că bănuia că nu suntem oameni. Avea o moară unde se tăia şi usca lemnul de la sute de acri de copaci pe care-i deţinea. Frasini, plopi, mesteceni, stejari, trestii, ienuperi, pini, tise. Tata mai avea o familie în oraş, dar mama se prefăcea că nu ştie nimic despre asta. Era multă prefăcătorie între ei. Mama avea grijă de lemne. Erau frumos stivuite şi nu se scorojeau, nici nu putrezeau niciodată. Noi, creaturile fantastice, nu facem niciodată nimic moderat. Când iubim, suntem numai iubire. Aşa era şi mama. În schimb, i-a cerul să bată clopotul din vârful dealului ca să o anunţe când vine. Într-o zi, tata a uitat să bată clopotul.

Trolul se ridică, luă laptele care fierbea şi-l turnă într-o ceaşcă de porţelan. Mirosul de scorţişoară şi ciocolată pluti spre Val.

— Ne-a văzut pe toţi aşa cum eram.

Ravus se aşeză lângă ea, haina lui lungă atingându-i podeaua

— A plecat şi nu s-a mai întors niciodată.

Val luă ceaşca şi sorbi cu grijă. Băutura era fierbinte şi-i arse cerul gurii.

— Ce s-a întâmplat apoi?

Majoritatea s-ar mulţumi ca povestea să se termine aici. S-a întâmplat că întreaga dragoste a mamei s-a transformat în ură. Nici măcar copiii ei n-au mai fost nimic pentru ea după asta, nu făceau decât să-i aducă aminte de el.

Val se gândi la mama ei şi la faptul că nu se întrebase niciodată dacă o iubeşte. Sigur că-şi iubise mama – dar acum o ura. Nu i se părea corect ca un sentiment să se transforme atât de uşor în opusul lui.

— Răzbunarea ei a fost groaznică.

Ravus se uită la mâinile sale şi Val îşi aminti cum

sângeraseră când ţinuse sabia de lamă. Se întrebă dacă furia lui fusese atât de mare încât nu observase durerea. Se întrebă dacă iubea în modul în care o făcuse mama lui.

— Şi mama era foarte frumoasă, zise Val.

Vru să vorbească din nou, dar băutura caldă îi cuprinse trupul şi o purtă din nou în somn.

○

Val se trezi auzind voci. Femeia cu copite era acolo, vorbindu-i uşor lui Ravus.

— Un câine vagabond aş înţelege, zise ea. Dar asta? Eşti prea blând.

— Nu, Mabry, zise Ravus. Nu sunt.

Se uită spre Val.

— Cred că vrea să moară.

— Poate o ajuţi tu, zise Mabry. Ştii cum să ajuţi oamenii să moară.

— Ai venit aici şi cu alt scop decât să arunci cu noroi în mine? întrebă el.

— Ar fi suficient, dar a mai murit cineva, zise Mabry. Din neamul sirenelor, în East River. I-a găsit un om corpul, dar crabii îl cam mâncaseră, aşa că mă îndoiesc că va fi agitaţie.

— Ştiu, zise Ravus.

— Ştii prea mult. Ai ştiut despre toate. Despre toţi care au murit, spuse Mabry. Tu eşti ucigaşul?

— Nu, răspunse Ravus. Toţi cei ucişi sunt exilaţi de la Curtea Benefică. Cu siguranţă a observat cineva asta.

— Toţi otrăviţi, zise Mabry. Asta s-a observat.

Ravus dădu din cap.

— Pe buzele sirenei se simţea miros de otravă de şobolani.

Val îşi înăbuşi un icnet, înfofolindu-şi faţa în pături.

— Toţi te consideră pe tine vinovat, spuse Mabry. E prea mare coincidenţa ca toţi cei ucişi să fie clienţii tăi şi să moară la câteva ore după ce au primit poţiunea prin unul dintre curierii tai umani.

— După ce a căzut zeciuiala la Curtea Întunecată, zeci de zâne solitare malefice au plecat din ţinuturile lui Nicnevin. Nu înţeleg de ce ar crede cineva că eu sunt criminalul.

— Ţinuturile lordului Roiben acum.

— Atât timp cât i le lasă Silarial.

Ravus strâmbă din nas, iar Val îl studie cu atenţie. Era

îmbrăcat cu redingota, dar una destul de nouă. Dintr-odată, Val avu certitudinea că Ravus era mult mai tânăr decât presupusese ea. Nu ştia cum îmbătrâneau zânele, dar se gândi că încerca prea tare să fie sofisticat în faţa lui Mabry.

— Nu-mi pasă cine e lord sau lady la Curtea Întunecată, spuse el. Să se omoare toţi între ei ca să nu mai fim nevoiţi să ne luptăm cu ei.

Mabry se uită urât la el.

— Nu mă îndoiesc că asta doreşti.

— O să-i trimit un mesaj lui lady Silarial. Ştiu că nu se prea ocupă de poporul de lângă oraşe, dar nici măcar ea nu poate să rămână indiferentă la uciderea exilaţilor din Curtea Luminoasă. Suntem încă în ţinuturile ei.

— Nu, zise Mabry repede, cu o voce indiferentă. Cred că asta nu ar fi înţelept. Implicarea aristocraţiei ar înrăutăţi lucrurile.

Ravus ofta şi se uită spre locul în care se afla Val.

— Îmi e greu să-mi imaginez asta.

— Mai aşteaptă încă puţin înainte de a trimite mesaje, spuse Mabry.

El oftă.

— Drăguţ din partea ta că m-ai avertizat, indiferent ce crezi despre mine.

— Avertizare? Am venit numai să mă bucur, spuse ea şi plecă din cameră, tropăind pe trepte în jos.

Ravus se întoarse spre Val.

— Poţi să nu te mai prefaci că dormi acum.

Val se ridică încruntându-se.

— Crezi ca e rea, spuse Ravus, întorcându-se cu spatele la ea.

Val îşi dori să-i poată vedea expresia feţei; vocea îi era greu de interpretat.

— Dar e vina mea că e prinsă în oraşul ăsta plin de fier şi mai are şi alte motive, poate chiar mai bune, ca să mă urască.

— Ce motive?

Ravus îşi flutură mâna pe deasupra unei lumânări şi formă din fum chipul unui tânăr, prea încântător ca să fie uman.

— Tamson, zise Ravus.

Un păr galben ca aurul i se revărsa neglijent pe umeri, iar pe chip îi înflorise un zâmbet.

Val trase aer în piept. Nu văzuse niciodată vrăjile folosite

astfel.

Trupul lui Tamson se formă din neant; tânărul purta o armura ce arăta de parcă ar fi fost făcută din scoarţă de copac, tare şi pătată de muşchi de copac. Sabia de sticlă îi era legată la centură şi pe el părea lichidă, ca apa care trebuie să ia o formă ciudată.

— A fost primul şi cel mai bun prieten al meu de la Curtea Luminoasă. Nu-i păsa că nu pot să stau în soare. Mă vizita în întuneric şi-mi spunea poveşti amuzante despre ceea ce se întâmplase de-a lungul zilei.

Ravus se încruntă.

— Mă întreb dacă eram o companie plăcută, adăugă el.

— Deci sabia de sticlă a fost a lui?

— E prea ascuţită pentru mine, spuse Ravus.

Lângă Tamson apăru o altă figură; pe aceasta Val o cunoştea, deşi îi luă un moment să o identifice. Părul castaniu al femeii-zână avea şuviţe verzi, asemenea unui covor de frunze, iar de sub rochia sa roşie se vedeau picioarele de capra. Cânta o baladă, cu vocea ei plină de promisiuni. Trolul gesticulă spre ea.

— Mabry, iubita lui Tamson.

— Era şi prietena ta?

— Cred că încerca, dar îi era prea greu să se uite la mine.

Tamson cel din vrajă îşi puse mâna pe braţul lui Mabry, iar ea se întoarse spre el, abandonând cântecul pentru o îmbrăţişare. Peste umărul ei, imaginea de fum a lui Tamson se uită la Ravus, cu ochii arzând ca nişte cărbuni.

— Vorbea neîncetat despre ea.

Gura lui Ravus se strâmbă într-un zâmbet.

Tamson din vrajă vorbi.

— Părul ei e de culoarea grâului în mijlocul verii, pielea de culoarea zăpezii, buzele roşii ca rodiile.

Val se întrebă dacă Ravus credea că descrierile acestea erau corecte. Se muşcă de obraz pe interior.

— Voia să o impresioneze, zise Ravus. M-a rugat să-i fiu partener de duel pentru a-şi etala calităţile în faţa ei. Sunt înalt şi presupun că arăt înfiorător. Regina de la Curtea Luminoasă iubeşte luptele mai mult decât orice alt sport. Organiza turniruri la care fiecare îşi putea demonstra calităţile. Eram nou la curte şi nu-mi prea plăcea să concurez. Pe mine mă

încânta munca mea, alchimia. Era o noapte fierbinte; îmi amintesc asta. Mă gândeam la Islanda, la pădurile răcoroase ale tinereţii mele. Mabry şi Tamson tot şuşoteau. L-am auzit spunând „Te-am văzut cu el". Aş vrea să ştiu ce anume văzuse Tamson, deşi bănuiesc ce putea fi.

Ravus se întoarse spre ferestrele acoperite.

— Zânele şi alte creaturi fantastice nu fac nimic pe jumătate. Putem fi foarte capricioşi. Fiecare emoţie e ca o licoare pe care trebuie să o bem până la capăt, dar uneori cred că iubim la fel de mult acrul cum iubim dulcele. Nu era niciun motiv la Curtea Luminoasă pentru care, dacă Mabry se distra cu Tamson iar el era îndrăgostit de ea, ea să nu mai aibă voie să se distreze cu altul. Armura lui Tamson era făcută din scoarţă de copac, vrăjită să fie mai tare ca fierul.

Se opri, închise ochii şi reluă povestirea.

— Era un spadasin mai bun decât mine, dar era distras şi eu am lovit primul. Sabia a trecut prin scoarţa de parcă ar fi fost hârtie.

Val văzu lovitura în fumul vrăjit al lumânării. Armura sfărâmată acolo unde pătrunsese sabia, privirea surprinsă a lui Tamson, ţipătul lui Mabry străpungând aerul, înalt şi ascuţit de parcă şi-ar fi dat seama ce s-a întâmplat cu un moment înaintea tuturor. Chiar şi sunetul vrăjit al acestuia se împrăştie prin camera prăfuită.

— Când lupt, lupt ca un trol – furia pune stăpânire pe mine, Poate că altcineva ar fi controlat lovitura; eu n-am putut. Ţineam încă mânerul sabiei, de parcă mi-ar fi fost sudat de mână, şi-mi era imposibil să-i dau drumul. Lama arăta de parcă ar fi fost pictată în roşu. De ce şi-ar fi desfăcut vraja de pe propria armură?

Ravus se uită la ea şi un moment Val se gândi că poate aşteaptă un răspuns. Privirea îi alunecă de la ea şi trolul se uită în gol, iar vraja se destrămă.

— Şi totuşi trebuie că a făcut-o. Nimeni altcineva nu avea vreun motiv să-i dorească răul.

Vocea lui Ravus era joasă şi aspră.

— Ştiam că suferă – se vedea pe faţa lui. Mă gândeam ca o să treacă aşa cum trec toate... şi, în mod egoist, eram bucuros că Mabry îl dezamăgise. Îmi lipsise tovărăşia lui. Mă gândeam că va fi al meu din nou. Probabil că a văzut vulgaritatea asta în

mine – altfel de ce m-ar fi ales ca instrument al morţii sale?

Val nu ştia ce să spună. Compunea propoziţii în cap: „Nu a fost vina ta. Toată lumea gândeşte lucruri groaznice, egoiste. Probabil că a fost un accident.” Niciuna dintre ele nu părea să însemne ceva. Erau numai cuvinte menite să umple liniştea. Când reîncepu să vorbească, Val îşi dădu seama ce tăcere lungă se lăsase între ei.

— Moartea e de prost gust în Ţinutul Fantastic.

Trolul râse melancolic.

— Când le-am spus că plec în exil aici după moartea lui Tamson, le-a convenit. Nu m-au învinovăţit atât de mult pentru moartea lui, cât m-au considerat pătat de ea. Silarial, regina Curţii Luminoase, i-a ordonat lui Mabry să mă însoţească ca să-l putem plânge împreună. Duhoarea morţii se prinsese şi de ea şi-i neliniştea pe ceilalţi. Prin urmare a fost nevoită să mă însoţească pe mine, ucigaşul iubitului ei, şi trebuie să stea aici până mi se împlineşte termenul exilului sau mor.

— E îngrozitor, zise Val, iar liniştea lui o făcu să-şi dea seama cât de prosteşti şi inadecvate erau cuvintele ei. Adică, e evident îngrozitor, dar mă gândeam la ideea de a o trimite cu tine. E crud.

El pufăi.

— Mi-aş scoate inima din piept numai ca să o aud pe a lui Tamson bătând din nou. Dar pedeapsa şi exilul căzute asupra ei alături de durere trebuie că a fost aproape prea mult pentru ca ea să suporte.

— Cum e aici? Vreau să spun, cum e să fii exilat în oraş?

— Mi se pare greu. Sunt distras constant de presiunea mirosurilor, de zgomot. Peste tot e otravă, iar fierul e atât de aproape, încât mă mănâncă pielea şi-mi arde gâtul. Îmi imaginez numai cum se simte Mabry.

Val întinse o mână spre el, iar el o luă, trecându-şi degetele peste bătăturile ei. Se uită în sus la el, încercând să-şi exprime compătimirea, dar el se uită la mâna ei cu atenţie.

— De unde sunt astea? întrebă el.

— Ce?

— Mâinile tale sunt aspre, pline de bătături.

— De la lacrosse, zise ea.

El dădu din cap, dar ea-şi dădu seama de pe chipul lui că nu înţelesese. Putea să spună orice şi el ar fi dat aşa din cap.

— Ai mâinile unui cavaler, spuse el în cele din urmă, şi-i dădu drumul.

Val îşi frecă pielea, fără să-şi dea seama dacă încerca să şteargă urmele atingerii lui sau să le aducă înapoi.

— Nu eşti în siguranţă dacă tot faci livrări.

Ravus se îndreptă spre un birou şi luă un vas în care un fluture bătea din aripi. Apoi scoase un sul micuţ de hârtie şi începu să scrie cu un scris în miniatură.

— Îţi datorez mai mult decât îţi pot da înapoi, dar pot cel puţin să-ţi anulez promisiunea de a mă servi.

Val se uită spre peretele unde atârna sabia de sticlă, sclipind în întuneric, aproape la fel de închisă la culoare ca peretele din spatele ei. Îşi aminti senzaţia pe care o avusese când ţinuse ţeava în mână, adrenalina şi siguranţa pe care le resimţea pe terenul de lacrosse sau într-o luptă cu pumnii.

— Vreau să continui să fac livrări pentru tine, spuse Val. În schimb, ai putea să mă înveţi să mânuiesc sabia.

Trolul se uită în sus de unde rula pergamentul, ataşându-l de piciorul fluturelui.

Ea aşteptă fără a vorbi. N-o refuzase, încă.

Termină ce avea de făcut şi suflă, aşezând insecta în aer. Aceasta zbură uşor dezechilibrată, poate din cauza bucăţii de hârtie.

— Vrei să omori pe cineva? Pe cine? Pe Greyan? Vrei să mori, poate?

Val dădu din cap ca nu.

— Vreau numai să ştiu. Vreau să o pot mânui.

El clătina din cap afirmativ.

— Cum vrei. E datoria ta să refuzi şi dreptul tău să întrebi.

— Deci o să mă înveţi? întrebă Val.

Ravus dădu din nou din cap.

— Te voi face cât doreşti de teribilă.

— Nu vreau să fiu... Începu ea, dar el ridică mâna.

— Ştiu că eşti foarte curajoasă, spuse el.

— Sau proastă.

— Şi proastă. Curajoasă şi proastă. Ravus zâmbi, dar apoi zâmbetul i se topi. Dar nimic nu te va opri să fii teribilă odată ce vei învăţa cum.

Capitolul 8

„Lapte negru al zorilor, te bem noaptea te bem
dimineaţa şi la amiază te bem, seara bem şi bem.”

PAUL CELAN,
Fuga Morţii

Dave, Lolli şi Luis stăteau pe trotuar, pe o pătură. Întinseseră pe ea câteva dintre lucrurile găsite de Dave. O bucată de carton ieşea de sub pătură, unde fusese pusă pentru a ţine departe răceala cimentului. Dave stătea cu capul în poala lui Lolli, care se juca în părul lui. Degetele ei se opriră şi traseră ceva din părul lui Dave, strângându-l între unghii. Dave deschise ochii; apoi îi închise din nou, într-un fel de extaz. Luis stătea cu o carte deschisă în faţă, citind din ea în lumina slabă.

— Hei, prieteni, zise Val, apropiindu-se sfioasă de parcă faptul că fusese plecată două sau trei zile o făcea să fie din nou o străină.

— Val!

Lolli se strecură de sub Dave, lăsându-l să se răsucească pe coate pentru a nu se lovi cu capul de ciment. Alergă spre Val şi o îmbrăţişă.

— Hei, părul meu! strigă Dave.

Val o îmbrăţişă pe Lolli, simţind mirosul de haine nespălate, transpiraţie şi ţigări şi un sentiment de uşurare se revărsă asupra ei.

— Luis ne-a spus ce s-a întâmplat. Eşti nebună.

Lolli zâmbi ca şi cum asta ar fi fost o laudă importantă.

Privirea lui Val alunecă spre Luis, care ridică ochii din carte cu un zâmbet ce-i făcu faţa sa pară frumoasă. Acesta dădu din cap.

— E nebună. Să se lupte cot la cot cu un căpcăun nenorocit. Lolli cea trăsnită, Sketchy Dave şi Val cea Nebună. Sunteţi toţi nişte ciudaţi.

Val se aplecă formal, înclinând capul în direcţia lor, apoi se aşeză pe pătură.

— Mai degrabă Luis cel Trăsnit, spuse Lolli aruncând în el cu un papuc.

— Luis-Un-Ochi, zise Dave.

Luis zâmbi superior.

— Dave-Cap-de-Gândac.

— Prinţesa Luis, zise Dave. Prinţul-Plin-de-Curaj.

Val râse, gândindu-se la prima dată când Dave o numise astfel.

— Ce zici de Dave cel de Temut?

Luis se aplecă şi-şi prinse fratele de cap; se răsturnară pe pătură:

— Ce zici de Fratele-Mai-Mic? Dave, Fratele-Mai-Mic?

— Hei, zise Lolli. Şi eu? Vreau să fiu o prinţesă ca Luis.

Băieţii izbucniră în râs. Val se întinse pe pătură pe spate; aerul rece o pişcă şi pe sub haină. New Jersey părea departe, iar şcoala un ritual ciudat şi lipsit de sens. Zâmbi mulţumită.

— Luis a spus că cineva crede că otrăvim zâne? întreba Lolli.

Îşi înfăşură o altă pătură în jurul umerilor şi se întinse după un borcan cu ceară de păr.

— Sau că Ravus face asta, spuse Val. Ravus a spus ceva despre încetarea livrărilor. Se gândeşte că s-ar putea sa fie prea periculos pentru noi.

— De parcă i-ar păsa, spuse Luis. Pun pariu că s-a dat în spectacol mulţumindu-ţi ca un curtean, dar tot un şobolan eşti pentru el, Val. Doar un şobolan care a făcut un truc foarte bun.

— Ştiu asta, minţi Val.

— Dacă vrea să nu mai livrăm e pentru că doreşte să-şi salveze pielea.

Era ceva pe faţa lui Luis când spunea astea, poate modul în care privea dincolo de ea, în întuneric, ce o făcea să se întrebe dacă el era convins într-adevăr.

— Probabil că Ravus i-a otrăvit, spuse Dave. Ne pune sa-i facem munca murdară. Nu ştim ce ducem.

Val se întoarse şi se uită la el.

— Nu cred. Cât am stat acolo, femeia aia cu picioare de capră, Mabry, i-a făcut o vizită. El i-a zis ceva, că i-ar scrie reginei de la Curtea Luminoasă. Oricum, de ce i-ar scrie dacă e vinovat?

Dave se ridică trăgându-şi şuviţa de păr dintre degetele lui Lolli.

— O să ne-o pună nouă în spate. Luis tocmai a zis-o – suntem toţi nişte şobolani pentru ei. Când apare o problemă, otrăveşti pur şi simplu şobolanii şi termini.

Val îşi aminti în mod neplăcut că sirena fusese omorâtă cu otravă de şobolani. Otrăveşti şobolanii. Otravă pentru şobolani. Aruncă însă o privire şi îl văzu pe Luis indiferent, tăind cu dinţii o aţă desfăcută de la mănuşa fără degete.

Luis se uită în sus şi o privi pe Val în ochi, dar nu era nimic pe chipul lui, nici vinovăţie, nici inocenţă.

— E ciudat, spuse el. Trageţi pe nari rahatul ăsta şi vă umpleţi braţele cu el şi nu aţi dat până acum de otravă.

— Crezi că eu am făcut-o? întrebă Lolli.

— Tu eşti cel care urăşte zânele, spuse Dave, vorbind în acelaşi timp cu Lolli, astfel încât cuvintele lor se suprapuseră.

— Tu vezi tâmpenii.

Luis îşi ridică mâinile.

— Aşteptaţi naibii un minut. Nu cred că vreunul dintre noi a otrăvit zânele. Dar trebuie să fiu de acord cu Val. Ravus mi-a pus multe întrebări noaptea trecută. M-a făcut să...

Se încruntă spre Lolli.

— Unele întrebări erau legate de modul în care voi două aţi ajuns la el, dar m-a întrebat direct şi dacă eu sunt cel care otrăveşte sau dacă ştiu cine e, dacă m-a mituit cineva să livrez ceva contrafăcut. De ce ar face toate astea dacă el le-ar fi omorât pe zâne?

Val dădu din cap. Îl credea când spunea că fusese interogat amănunţit. Desigur, poate că cineva le înscena totul, dacă nu Ravus, poate altcineva.

— Dacă cineva a făcut o vrajă ca să arate ca noi?

— De ce ar face asta? întrebă Lolli.

Luis dădu din cap.

— Ar trebui să nu mai facem livrări. Oricine ar fi criminalul, sa găsească alţi proşti cărora să le înscenize totul.

— Nu putem să ne oprim, spuse Dave scărpinându-se.

— Nu fi idiot, zise Luis.

— Val poate să aducă nişte Never, nu-i aşa Val? zise Lolli cu o privire şireată printre genele spălăcite.

— Ce vrei să spui? întrebă Val, vocea ei sunând prea defensivă chiar şi pentru propriile urechi.

Se simţea vinovată, dar nu ştia exact de ce. Se uită la degetul

lui Lolli, drept de parcă nu fusese niciodată răsucit din încheietură.

— Trolul îţi e dator, nu-i aşa?

Vocea lui Lolli era joasă, aproape senzuala.

— Cred.

Val îşi aminti mirosul de Nevermore arzând în lingură, şi asta o umplu de dorinţă.

— Dar şi-a plătit datoria. O să-mi arate cum se foloseşte sabia.

— Nu mai spune?! Dave se uită ciudat la ea.

— Ar trebui să ai grija, spuse Luis.

Cumva cuvintele astea o umplură pe Val de o neplăcere care avea puţin de-a face cu pericolul fizic. Nu-i întâlni ochii lui Luis, uitându-se în schimb la o oglindă cu rama crăpată, de pe pătură. Cu numai câteva momente înainte se simţea minunat, dar acum senzaţia de disconfort i se furişase în inimă şi-i rămăsese acolo.

Lolli se ridica brusc.

— Am terminat, spuse ea ciufulindu-i şuviţele lui Dave, care foşniră ca nişte şerpi cu burţi grase. Să lăsăm asta. E timpul să ne jucam de-a pretinsul.

— Nu mai avem mult, spuse Dave, dar se ridicase deja şi aduna lucrurile de pe pătură.

Împreună, cei patru se furişară înapoi prin gura de aerisire, în tunel.

Luis se încruntă când Lolli îşi scoase nisipul chihlimbarin şi trusa.

— Nu e pentru muritori, ştii. Serios.

În întuneric, Dave duse la nas o foiţă de tablă, aprinzând-o pe dedesubt, astfel încât Never să scoată fum. Trase adânc în piept şi se uită plin de solemnitate la Lolli.

— Doar pentru că ceva nu e bine, nu înseamnă că poţi să te abţii să o faci.

Îşi mută privirea spre Luis, iar expresia lui o făcu pe Val să se întrebe la ce se gândea.

— Dă-mi şi mie, spuse Val.

○

Zilele treceau ca o halucinaţie. În timpul zilei, Val făcea livrări înainte de a se duce la Ravus, în pod, unde acesta îi arăta cum să mânuiască sabia, în camerele întunecate. Apoi

noaptea îşi injecta braţele cu Never, iar ea, Dave şi Lolli făceau ce doreau. Uneori dormeau după asta sau beau pentru a alunga senzaţia de gol care-i copleşea după ce se drogau, când lumea se aşeza pe căi mai puţin magice.

Era din ce în ce mai greu sa-şi amintească lucrurile esenţiale ca mâncatul. Never transforma cojile de pâine în mese festive, ticsite cu mâncare, dar indiferent cât mânca de mult, lui Val îi era mereu foame.

○

— Arată-mi cum ţii un băţ, spuse Ravus, la prima lecţie.

Val luă jumătatea de coadă de mătura, ca pe băţul de lacrosse, cu amândouă mâinile, aflate la o distanţă de cam cincizeci de centimetri una de cealaltă. El îi aşeză mâinile mai aproape una de alta şi mai jos.

— Dacă ai ţine aşa o sabie, te-ai tăia cu lama.

— Mda, numai un idiot ar face asta, spuse Val numai pentru a vedea ce va zice el.

Ravus nu reacţionă, îşi ţuguie doar buzele uşor.

— Ştiu că greutatea nu se potriveşte, dar când vei avea o sabie în mână nu va fi aşa.

Luă de sus sabia de sticlă şi i-o dădu să o ţină.

— Simte-i greutatea. Vezi? E echilibrată. Ăsta e cel mai important lucru. Echilibrul.

— Echilibrul, repetă ea, legănând sabia în mână.

— Acesta e butonul, spuse el, indicând fiecare parte. Acestea sunt orificiul de prindere, mânerul şi garda. Când ţii sabia, vârful ei să-l urmărească pe adversar. Acum stai cum stau eu.

Val încercă să-l imite, cu picioarele depărtate şi uşor îndoite, un picior în faţa celuilalt.

— Pe-aproape.

Ravus o aşeză în poziţia potrivită, fără să-i pese unde o atingea. Val se înroşi toată când acesta îi depărta coapsele şi mai mult, dar se jenă şi de faptul că numai ea observa unde erau mâinile lui. Pentru el, corpul ei nu era decât o unealtă, nimic mai mult.

— Acum, spuse el, arată-mi cum respiri.

○

Uneori, Val, Dave, Luis şi Lolli discutau despre lucrurile ciudate pe care le văzuseră sau despre creaturile cu care vorbiseră. Dave le povesti cum mersese până în Brooklyn numai

pentru că acolo să fie urmărit prin parc de o creatură care avea coarne scurte de cerb ce-i creşteau din sprâncene. Ţipase şi alergase, scăpând sticla cu ce-o fi fost ea şi fără să se mai uite înapoi. Luis le povesti cum alergase să caute nişte flori mai deosebite pentru un pierde-vară care locuia în apropiere de Cloisters şi care plănuise să peţească pe cineva. Luis primise pentru deranj o sticla de vin care nu se golea atât timp cât nu te uitai pe gâtul ei. Probabil ca fusese într-adevăr magică, nu numai vrăjită, pentru că avea efect chiar şi pentru Luis.

— Ce altceva îţi mai dau? întrebă Val.

— Noroc, spuse Luis. Şi mijloacele pentru a dezlega farmecele zânelor. Tata nu a făcut niciodată nimic cu puterea lui. Eu o sa fiu altfel.

— Cum dezlegi farmecele? întrebă Val.

— Cu sare. Cu lumină. Cu supă de coajă de ou. Depinde de farmec.

Luis mai luă o gură din sticlă. Atinse cu degetul bara de metal din obraz.

— Dar mai ales cu fier.

○

La următorul antrenament, Val nu învăţă nicio mişcare cu sabia, numai posturi şi jocuri de picioare. Înainte şi înapoi de-a lungul plăcilor prăfuite, ţinând jumătatea de coadă de mătură îndreptată spre Ravus, în timp ce înainta sau se retrăgea. El o corecta când făcea un pas prea mare, când nu era echilibrată, când vârful piciorului nu era drept. Val se muşca de obraz de frustrare şi continua să se mişte, păstrând aceeaşi distanţă între ei, ca şi cum aştepta o luptă ce nu mai începea.

Ravus se întoarse brusc într-o parte, obligând-o să-l urmeze stângaci.

— Viteză, coordonare şi echilibru. Astea sunt lucrurile care te vor face un luptător competent.

Val scrâşni din dinţi şi păşi din nou greşit.

— Nu te mai gândi, spuse el.

— Trebuie să mă gândesc, spuse Val. Ai spus că trebuie să mă concentrez.

— Gândirea te încetineşte. Trebuie să te mişti în timp ce mă mişc eu. Acum, abia dacă mă urmezi.

— Cum pot să ştiu unde te duci înainte ca tu să te duci acolo? E o prostie.

— Nu e diferit de a şti unde s-ar duce orice adversar. De unde ştii unde se va duce mingea pe un teren de lacrosse?

— Singurele lucruri pe care le ştii despre lacrosse sunt cele pe care ţi le-am spus eu, zise Val.

— Aş putea spune acelaşi lucru despre tine şi lupta cu sabia.

Se opri.

— Aşa. Ai reuşit! Ai fost atât de ocupată să mă contrazici, încât nici nu ai observat că ai făcut-o.

Val se încruntă, prea enervată ca să fie încântată, dar prea mândră ca să mai spună ceva.

Lolli, Dave şi Val se plimbau pe străzile din West Village, transformând frunzele căzute în broaşte lucitoare care săreau haotic, fermecându-i pe trecători să le sărute şi provocând, în general, tot felul de probleme pe care puteau să şi le imagineze.

Val se uită de partea cealaltă a străzii, prin perdelele transparente ale unui apartament de la parter, la un candelabru atârnat, cu maimuţe sculptate pe el şi cu picături strălucitoare în formă de lacrimi.

— Vreau să intru, spuse Val.

— Haide, zise Lolli.

Dave merse spre uşă şi sună. Interfonul bâzâi şi o voce deformată spuse ceva pe înţeles.

— Aş vrea un cheeseburger, spuse Dave, râzând tare, un milk shake şi inele de ceapă.

Vocea vorbi din nou, mai tare, dar Val tot nu înţelese ce spunea.

— Uite, zise ea, dându-l pe Dave la o parte.

Apăsă pe buton şi-l ţinu aşa până când un bărbat de vârstă mijlocie veni la uşă. Purta bretele decolorate şi un tricou larg, care-i acoperea burta. Ochelarii îi cădeau pe nas.

— Care-i problema voastră? întrebă el.

Val simţi Never-ul fierbându-i în braţe, explodând ca bulele de şampanie.

— Vreau să intru, spuse ea.

Faţa bărbatului se destinse, iar acesta deschise uşa mai larg. Val îi zâmbi în timp ce intra pe lângă el, în apartament.

Pereţii erau zugrăviţi în galben, iar pe ei erau atârnate picturi cu rame aurite. O femeie era întinsă pe canapea, cu un pahar de vin în mână. Tresări când intră Val, vărsând pe

cămaşă lichidul roşu. O fetiţă stătea pe o pătură la picioarele femeii, uitându-se la televizor, la un program care părea să fie despre ninja care se loveau unul pe altul. Fetiţa se întoarse şi zâmbi.

— E aşa de frumos aici, zise Lolli din uşă. Cine trăieşte aşa?

— Nimeni, zise Dave. Angajează oameni de serviciu – poate şi un decorator – ca să le facă viaţa mai interesantă.

Val intră în bucătărie şi deschise frigiderul. Erau cutii de mâncare, câteva mere trecute şi o cutie de lapte degresat. Muşcă dintr-un măr. Era maroniu şi afânat în interior, dar încă dulce. Nu înţelegea de ce nu mai mâncase până atunci un măr maroniu.

Lolli luă sticla cu vin de pe măsuţa de cafea şi sorbi din ea, lăsând sucul roşu să i se scurgă pe bărbie şi pe obraji.

Mâncând încă din măr, Val merse spre canapeaua unde femeia stătea amorţită. Apartamentul minunat cu mobila stilată şi familia fericită îi amintea de casa tatălui ei. Nu se potrivea aici mai mult decât acolo. Era prea supărată, prea dificilă, prea murdară.

Şi cum putea să-i spună tatălui ei ce se întâmplase între Tom şi mama ei? Era ca şi cum i-ar fi mărturisit tatălui ei că nu e bună la pat sau cam aşa ceva. Dar dacă nu-i spunea, o lăsa pur şi simplu pe noua lui soţie să o caracterizeze ca un material de film documentar, o adolescentă cu probleme fugară, dornică de iubire. „Vezi, ar zice Linda, e exact ca mama ei."

— Nu m-ai plăcut niciodată, îi spuse ea femeii de pe canapea.

— Da, repetă automat femeia de pe canapea. Nu te-am plăcut niciodată.

Dave îl împinse pe bărbat pe un scaun şi se întoarse spre Lolli.

— Am putea să-i facem să plece pur şi simplu, spuse el. Ar fi atât de uşor. Am putea să trăim aici.

Lolli se aşeză lângă fetiţă şi o trase de un cârlionţ de păr negru.

— La ce te uiţi?

Fetiţa dădu din umeri.

— Vrei să vii să te joci cu noi?

— Sigur, spuse fetiţa. Emisiunea asta e plictisitoare.

— Hai să începem cu îmbrăcatul, spuse Lolli, ducând-o pe fetiţă în camera din spate.

Val se întoarse spre bărbat. Acesta arăta docil şi fericit aşezat pe scaun, atent la televizor.

— Unde e cealaltă fată a ta? întrebă Val.

— Nu am decât una, spuse el, uşor uimit.

— Vrei numai să uiţi de cealaltă. Dar ea e încă aici.

— Mai am o fată?

Val se aşeză pe braţul scaunului şi se apropie de el, şoptindu-i.

— E simbolul primei tale căsătorii, ratată. De fiecare dată când vezi cât e de mare îţi aminteşti cât eşti de bătrân. Te face sa te simţi uşor vinovat, ceva de genul: ar trebui poate să ştii ce sport face sau care e numele celor mai bune prietene ale ei. Dar nu vrei să ştii lucrurile astea. Dacă le-ai şti, nu ai putea să uiţi de ea.

— Hei, spuse Dave ridicând o sticlă de coniac aproape plină, lui Luis i-ar plăcea asta.

Lolli se întoarse în cameră purtând o geacă de piele de culoarea untului ars şi un colier de perle. Fetiţa avea zeci de ştrasuri sclipitoare în păr.

— Cel puţin eşti fericită? o întrebă Val pe femeie.

— Nu ştiu, spuse femeia.

— Cum se poate să nu ştii? strigă Val.

Luă un scaun şi-l aruncă în televizor. Ecranul se sparse şi toată lumea tresări.

— Eşti fericită?

— Nu ştiu, spuse femeia.

Val răsturnă o bibliotecă, făcând-o pe fetiţă să ţipe. Se auziră strigăte dincolo de uşă.

Dave începu să râdă.

Lumina candelabrului se reflecta în cristale, trimiţând scântei strălucitoare de-a lungul pereţilor şi tavanelor.

— Să mergem, spuse Val. Ei nu ştiu nimic.

○

Pisicuţa nu se mai oprea din miorlăit, zgâriind-o pe Lolli cu gheruţele ei ascuţite, sărind pe ea cu trupul ei mic şi moale.

— Taci, Polly! mormăi ea, întorcându-se şi trăgându-şi pătura Kiva pe cap.

— Poate că e plictisită, spuse Val ameţită.

— Îi e foame, spuse Luis. Dă-i naibii să mănânce.

Miorlăind, Polly îi sări lui Lolli în spate, jucându-se cu părul

ei.

— Dă-te jos de pe mine! îi spuse Lolli pisicii. Du-te şi omoară nişte şobolani. Eşti destul de mare ca sa fii pe cont propriu.

Un scârţâit de metal hârşâind pe metal şi o lumină slabă semnalară apropierea unui tren. Huruitul înecă ţipetele pisicii.

În ultimul moment, în timp ce platforma se umplea de lumină, Lolli o împinse pe Polly pe şine, chiar în faţa trenului. Val sări în picioare, dar era prea târziu. Pisica nu mai era, iar corpul metalic al trenului tuna pe lângă ei.

— De ce naiba ai făcut asta? strigă Luis.

— Făcea pipi peste tot oricum, spuse Lolli, făcându-se ghem şi închizând ochii.

Val se uită spre Luis, dar acesta privi pur şi simplu în gol.

După ce fu satisfăcut de postura ei de luptă, Ravus o învăţă o mişcare şi o puse să o repete până când începură să o doară toate oasele. Val credea că el o considera proastă, până când îşi dădu seama că el nu ştia cum să înveţe ceva pe cineva. Îi arătă fiecare mişcare până când acestea deveniră automate, la fel de obişnuit, ca muşcatul pieliţelor din jurul degetelor sau ca acul pe care şi-l băga în braţ.

— Expiră, strigă el. Coordonează-ţi expiraţia cu lovitura.

Ea dădu din cap şi încercă să-şi aducă aminte să o facă, încercă să facă totul.

○

Lui Val îi plăcea să caute în tomberoane cu Sketchy Dave, îi plăcea să meargă pe străzi, se bucura când dădeau peste o prada bogată – ca de exemplu un morman de cuverturi căptuşite în argintiu, pe care lucrătorii le foloseau să acopere mobila şi cu care se fereau de frig, sau telefonul vechi cu disc, pentru care cineva a plătit apoi zece dolari. Dar în majoritatea timpului erau prea ameţiţi de la Never ca să mai reuşească să-şi facă vechile runde. Era oricum mai uşor să ia ce-şi doreau. Tot ce trebuiau să facă era să ceară. Un ceas. O cameră. Un inel de aur.

Lucrurile astea se vindeau oricum mai bine decât nişte tâmpenii vechi.

○

Apoi, în cele din urmă, Ravus îi dădu voie să înceapă să pună mişcările cap la cap şi să se antreneze. Braţele mai lungi ale lui Ravus îl făceau să fie continuu în avantaj. Era nemilos, o punea

la pământ, lipind-o de perete, răsturnând masa când ea încerca să o interpună între ei. Instinctul şi anii de sport se combinau cu disperarea pentru a-i permite să mai dea şi ea câte o lovitură.

Când băţul ei lovea coapsa lui, era minunat să-i vezi expresia feţei, furie care se schimba în surpriză, iar apoi în plăcere într-un singur moment.

Dându-se înapoi, începeau din nou, făcând cercuri unul în jurul celuilalt. Ravus fentă şi Val pară, dar în timp ce făcea acest lucru, camera începu să se învârtească. Val se prăbuşi spre perete.

Băţul lui o atinse. Durerea o făcu să icnească.

— Ce-i cu tine? strigă el. De ce nu ai blocat lovitura?

Val se strădui să stea dreaptă, înfigându-şi unghiile în palmă şi muşcându-se de obraz pe interior. Era încă ameţită, dar se gândi că ar putea să simuleze că n-are nimic.

— Nu ştiu... Capul...

Ravus aruncă băţul în perete, despicând lemnul şi zgâriind piatra. Aruncând rămăşiţele băţului, se întoarse spre ea, ochii lui negri arzând ca oţelul într-o fierărie.

— N-ar fi trebuit sa îmi ceri să te învăţ! Nu pot să-mi stăpânesc loviturile. O sa te rănesc până la urmă.

Se dădu dezechilibrată înapoi, uitându-se la resturile băţului.

El trase adânc o gură de aer în piept, ceea ce păru să-l calmeze.

— Probabil că magia din cameră te-a dezechilibrat. O miros adesea pe tine, pe pielea ta, în păr. Poate că eşti prea mult în jurul ei.

Val dădu din cap şi îşi ridică băţul luând poziţia de start.

— Acum sunt bine.

Ravus se uită la ea cu atenţie.

— Farmecele te fac slabă sau ceea ce faci acolo, pe stradă?

— Nu contează, spuse ea. Vreau să lupt.

— Când eram mic, începu el, fără a face vreo mişcare pentru a-şi schimba poziţia, mama m-a învăţat să lupt cu mâinile goale, înainte de a mă lăsa să folosesc vreo armă. Ea şi fraţii mei mă băteau cu mătura, aruncau cu zăpadă şi gheaţă în mine, până când m-am înfuriat şi am atacat. Durerea nu era o scuză, nici boala. Totul trebuia să-mi hrănească furia.

— Nu inventez scuze.

— Nu, nu, spuse Ravus. Nu asta am vrut să spun. Stai jos, Furia nu te face un bun spadasin; te face unul instabil. Trebuia să-mi dau seama că-ţi e rău, dar nu am văzut decât slăbiciune. Acesta e defectul meu, dar nu vreau să fie şi al tău.

— Urăsc faptul că nu sunt bună la asta, spuse Val în timp ce se prăbuşea pe un scaun.

— Eşti bună. Urăşti faptul că nu eşti extraordinară.

Val râse, dar sună cumva fals. Era supărată că lumea nu se aşeza la loc, în nemişcare, şi chiar mai supărată din cauza furiei lui.

— De ce prepari poţiuni dacă te-ai antrenat atât să devii spadasin?

El zâmbi.

— După ce am plecat din ţinuturile mamei, am încercat să las sabia în urmă. Am vrut să fac ceva pe cont propriu.

Ea dădu din cap.

— Deşi unele dintre creaturile fantastice ar fi scandalizate, am învăţat să prepar poţiuni de la un om – o femeie care prepara leacuri, poţiuni şi cataplasme pentru alţi muritori. Ai putea crede că oamenii nu mai fac asta, dar în unele locuri o fac. Era întotdeauna politicoasă cu mine, o politeţe distantă, de parcă se gândea că domoleşte un spirit nesigur. Cred că ştia că nu sunt muritor.

— Dar ce e cu Never? întrebă Val.

— Ce anume?

Val îşi dădu seama că el nu auzise niciodată de praful magic sub denumirea asta. Se întrebă dacă Ravus avea vreo idee despre efectele pe care le avea asupra oamenilor. Val clatină din cap, de parcă încerca să alunge cuvintele.

— Magia zânelor. Cum ai aflat ce face ca poţiunile să fie magice?

— O, asta.

El rânji cu stângăcie.

— Ştiam deja partea magică.

○

În tunele, Val exersa o nouă mişcare, modul în care trebuia să-şi răsucească mâinile de parcă ar fi desfăcut un prosop de bucătărie. Exersă figura numărul opt, întorcând sabia în mână aşa cum fluturau fetele steagurile în pauzele meciurilor. Adversari invizibili dansau în umbrele mişcătoare, întotdeauna

mai rapizi şi mai echilibraţi, cu o coordonare perfectă.

Se gândi la antrenamentul de lacrosse, pasele cu răsucire a băţului şi parările cu schimbarea mâinii. Îşi aminti cum învăţase să lovească mingea cu capătul băţului, aceasta ricoşând din peretele lateral şi ea prinzând apoi mingea pe spate sau între picioare.

Încercă aceste mişcări cu jumătatea ei de coadă de mătura. Numai pentru a vedea dacă puteau fi făcute. Numai pentru a vedea dacă era ceva ce putea învăţa de aici. Izbi o cutie de suc cu capătul băţului ei improvizat, apoi o lovi cu piciorul, trimiţând-o spre adversarii din umbră.

○

Val îşi privea chipul reflectat într-o fereastră. Pielea îi era asemenea argilei, maleabilă la nesfârşit. O putea schimba în ce voia, putea să-şi facă ochii mari ca ai unui personaj din desenele animate japoneze, să-şi întindă pielea încordată de-a lungul obrajilor ascuţiţi ca nişte lame de cuţit.

Fruntea i se încreţi, gura i se subţie, nasul îi deveni lung şi încovoiat. Era atât de uşor să se facă frumoasă – se plictisise de asta – dar era nesfârşit de interesant să se facă grotescă. Erau atât de multe moduri în care se putea face.

○

Val se juca un joc al cărui nume nu şi-l mai amintea, în care era închisă în turnul unui vrăjitor şi alerga pe trepte nesfârşite. Pe drum aduna poţiuni. Unele o făceau mai mică, altele foarte înaltă, astfel încât să poată să intre pe diferite uşi. Undeva era închis un alchimist, foarte sus, atât de sus încât nu vedea nimic din ce se petrecea sub el. Undeva era şi un monstru, dar uneori alchimistul era monstrul, iar monstrul alchimistul. Ea avea o sabie în mâna, dar nu se schimba când se schimba ea, aşa că arma era fie o scobitoare mică în palma ei, fie o chestie uriaşă pe care trebuia să o târască după ea.

Când deschise ochii, Val văzu că era întinsă pe trotuar; coapsele şi spatele o dureau, iar pe obraz era murdară de praf. Oamenii treceau întruna pe lângă. Iar ratase antrenamentul.

— Ce s-a întâmplat cu fata aceea? auzi ea un copil întrebând.

— E obosită numai, răspunse o femeie.

Era adevărat. Val era obosită. Închise ochii şi se întoarse la joc. Trebuia să găsească monstrul.

○

În unele după-amiezi ajungea la pod extenuată din cauza nopţii dinainte, ropotul farmecelor încă gonindu-i prin vene, cu ochii arzându-i de parcă ar fi fost conturaţi cu cenuşă, cu gura uscată de o sete pe care nu putea să o potolească. Încercă să-şi ţină mâinile nemişcate, să le facă să nu mai tremure ca să nu-i dezvăluie slăbiciunea. Când rata o lovitura, încerca să pretindă ca nu se întâmpla din cauza că era ameţită sau ca îi era rău.

— Nu te simţi bine? întrebă Ravus într-o dimineaţă când Val era foarte slăbită.

— Sunt bine, minţi Val.

Îşi simţea venele uscate, pulsându-i de-a lungul braţelor, iar vânătăile de pe mâna erau tari şi o dureau.

Ravus se aşeză pe marginea mesei, gesticulând spre ea cu băţul lui de antrenament, pe care-l ţinea ca pe o baghetă. Val ridică mâna automat, dar dacă el ar fi avut de gând să o lovească, ea ar fi reacţionat mult prea târziu ca să oprească lovitura.

— Eşti foarte palidă. Loviturile tale sunt jalnice…

Lăsă propoziţia neterminată.

— Cred că sunt puţin obosită.

— Chiar şi buzele îţi sunt palide, spuse el, conturându-le în aer cu sabia sa de lemn.

Val vru să deschidă gura şi să-i spună tot, să-i spună despre cum furau Never, despre farmecele pe care le făceau cu el, despre toate sentimentele confuze care păreau să se contrabalanseze în interiorul ei, dar se apropie de el fără un cuvânt, astfel încât el se văzu nevoit să se oprească din gesticulat şi să dea băţul la o parte ca să nu o rănească.

— Mi-e doar frig, spuse ea pierdută.

De câteva zile nu reuşea să scape de senzaţia de frig, dar venise iarna, aşa că poate asta nu era aşa de ciudat.

— Frig, repetă Ravus.

Îi luă braţul şi i-l frecă între mâinile sale, uitându-se la ele de parcă îl trădau.

— E mai bine? întrebă el precaut.

Val îi simţi pielea fierbinte, chiar şi prin materialul cămăşii, iar atingerea lui era în acelaşi timp liniştitoare şi electrizantă. Se sprijini de el fără sa se gândească.

Ochii lui erau pe jumătate închişi; corpurile lor erau lipite, mâinile ei erau într-ale lui. Apoi, dintr-odată, Ravus îngheţă.

— S-a întâmplat… începu ea, dar el se desprinse de ea brusc.

— Ar trebui să pleci, spuse el, oprindu-se în dreptul ferestrei.

Val ştia că nu ar îndrăzni să dea jaluzelele la o parte cât era încă zi.

— Vino când te simţi mai bine. Nu ne face nici unuia dintre noi niciun bine să ne antrenăm când te simţi râu. Dacă ai nevoie de ceva, aş putea…

— Am spus ca mă simt bine, spuse ridicând vocea mai mult decât ar fi vrut.

Se gândi la mama ei. Se aruncase la Tom aşa? îi întorsese el spatele la început?

Ravus era încă întors spre fereastră când ea lua o sticlă plină cu Never şi o puse în rucsac.

○

În noaptea aceea, Lolli şi Dave o felicitară pentru reuşită, strigându-i numele atât de tare, încât oamenii se opreau deasupra, pe grilaj. Luis stătea în umbră, muşcându-şi inelul din limbă şi tăcând.

În acea dimineaţă, Val se prăbuşi pe salteaua murdară, aşa cum făcea în majoritatea dimineţilor, şi căzu într-un somn adânc şi fără vise, de parcă nu ar fi avut niciodată altă viaţă decât pe aceasta.

Capitolul 9

„Cei care îşi înfrânează dorinţa o fac
pentru ca dorinţa lor e destul de slabă
pentru a fi înfrânată."

WILLIAM BLAKE,
Căsătoria Raiului cu Iadul

Val se trezi simţind că cineva îi descheia nasturii de la blugi. Simţea nişte degete pe talie.

— Dă-te jos de pe mine, spuse ea chiar înainte să-şi dea seama că cel aplecat peste ea era Dave.

Se răsuci de lângă el, resturile de Never încă scurgându-se prin ea. Pielea îi era transpirată, chiar dacă dinspre grilajul de deasupra venea un aer rece, iar gura îi era uscată ca nisipul.

— Haide, şopti el, te rog.

Val se uită la degetele sale şi văzu oja albastră, sărită, a lui Lolli. În picioare avea ghetele albe ale lui Lolli şi observă şuviţele lungi de un albastru şters căzându-i pe umeri.

— Nu sunt ea, zise Val, cu vocea tulbure de somn şi confuzie.

— Ai putea să te prefaci, spuse Sketchy Dave. Şi aş putea să fiu oricine ai vrea. Schimbă-mă în oricine.

Val clătină din cap, dându-şi seama că o fermecase să arate ca Lolli, întrebându-se dacă o mai făcuse cu altele, întrebându-se dacă Lolli ştia. Ideea de a se preface că era altcineva i se părea îngrozitoare, dar cu resturile de Never încă viermuind prin ea, fu intrigată de răutatea pură din ideea aceasta. Simţi acelaşi fior care o împinsese în tuneluri, plăcerea ameţitoare de a lua o decizie care era în mod evident şi clar greşită.

Oricine. Se uită la Lolli şi la Luis care dormeau aproape unul de altul, dar fără a se atinge. Val îşi permise să-şi imagineze faţa lui Luis pe a lui Dave. Era uşor; feţele lor nu erau atât de diferite.

Expresia lui Dave se schimbă, devenind plictisită şi enervată ca a lui Luis.

— Ştiam că pe el o să-l alegi, spuse Dave.

Val înclină capul şi fu surprinsă când părul îi acoperi faţa. Uitase cât de ferită o făcea părul să se simtă.

— Nu am ales pe nimeni.

— Dar o s-o faci. Vrei s-o faci.

— Poate.

Mintea lui Val făcu figura de deasupra ei mai cunoscută. Tunsoarea ţeapănă mohawk a lui Tom străluci de la spray-ul de păr când acesta zâmbi, iar obrajii lui făcură gropiţe. Îi simţi chiar parfumul cunoscut de aftershave de paciuli. Se înclină spre el, cuprinsă de impresia că era înapoi acasă şi că nimic din toate astea nu se întâmplase.

Tom de deasupra ei oftă uşurat, iar mâinile i se mişcară sub cămaşa ei.

— Ştiam eu că te simţi singură.

— Nu mă simt singură, spuse Val automat, trăgându-se înapoi.

Nu ştia dacă minte sau nu. Se simţise singură? Se gândi la creaturile fantastice şi la incapacitatea lor de a minţi şi se întrebă ce făceau când nu ştiau care e adevărul.

Când se gândi la creaturi fantastice, pielea lui Tom se făcu verde, părul i se înnegri şi-i căzu pe umeri, până când îl văzu pe Ravus, mângâind-o cu degetele lui lungi şi privind-o cu ochii lui fierbinţi.

Val îngheţă, simţind repulsie faţă de propria fascinaţie. Înclinarea capului lui era cea corectă, expresia era întrebătoare.

— Nu mă vrei, spuse ea, dar nu era sigură dacă vorbea cu imaginea lui Ravus din faţa ei sau cu Dave.

El îşi lipi gura de a ei şi Val simţi dinţii lui înţepându-i buza şi se cutremură de dorinţă şi de groază.

Cum de nu ştiuse că îşi dorea asta, când acum nu-şi mai dorea nimic altceva? Ştia că nu era Ravus cu adevărat, că era obscen sa pretindă că era el, dar îl lăsă să-i dea jos blugii oricum. Inima îi bătea tare în piept, ca şi cum ar fi alergat, ca şi cum era în pericol, dar îşi întinse braţele şi-şi trecu degetele prin părul negru ca petrolul. Trupul lui lung se aşeză peste al ei şi ea îi prinse muşchii spatelui, concentrându-se asupra scobiturii gâtului, a ochilor ca nişte crestături, încercând să ignore mormăielile lui Dave, era aproape suficient.

În după-amiaza următoare, în timp ce Ravus o puse pe Val să

facă diferite mişcări cu sabia de lemn, aceasta se uită la faţa lui îndepărtată şi închisă. Înainte fusese capabilă să se convingă ca nu simţea nimic pentru el, dar acum simţea de parcă ar fi gustat dintr-o hrană care o lăsase să poftească după un banchet care nu avea să se întâmple.

○

Întorcându-se de la pod, Val trecu pe lângă staţia autobuzului Dragon. Trei prostituate tremurau în fustele lor scurte. Una dintre fete, cu o haină de piele falsă, veni spre ea zâmbind, apoi se întoarse de parcă şi-ar fi dat seama că Val nu era băiat.

La blocul următor, trecu strada pentru a evita un bărbat cu barbă îmbrăcat cu o fustă scurtă şi ghete cu şireturile descheiate.

Val merse pe străzi spre intrarea pe peronul tunelului. În timp ce se apropia de parcul de ciment, o văzu pe Lolli certându-se cu o fată care purta o haină de blană, cu un rucsac de cauciuc, cu ţinte. Un moment se simţi ciudat de dezorientată. Fata era cunoscută, dar atât de scoasă din context, încât Val nu o recunoscu.

Lolli se uită în sus. Fata se întoarse şi-i urmă privirea lui Lolli. Gura i se deschise de surpriză. Porni spre Val cu ghetele ei joase, cu un sac de făină în mână. Numai când observă că cineva pictase o faţă pe făină, Val îşi dădu seama că se uita la Ruth.

— Val?

Ruth îşi ridică braţul, ca şi cum ar fi vrut să o mângâie pe Val, dar apoi şi-l retrase.

— Uau, părul tău! Trebuia să-mi spui că vrei să ţi-l tai. Te-aş fi ajutat.

Cum m-ai găsit? întrebă Val amorţită.

— Prietena ta...

Ruth se uită cu scepticism la Lolli.

— Ea a răspuns la telefonul tău.

Val se întinse în mod automat după ghiozdan, chiar dacă ştia că telefonul s-ar putea să nu fie acolo.

— L-am închis.

— Ştiu. Am încercat să te sun de milioane de ori, iar căsuţa ta vocală e plină. Am fost înnebunită.

Val dădu din cap, neştiind ce să spună. Era conştientă de pantalonii plini de mizerie, de unghiile ei murdare ca nişte

seceri şi de duhoarea trupului său, duhoare pe care spălatul prin toalete cu hainele pe ea nu prea o alunga.

— Ascultă, spuse Ruth. Am adus pe cineva cu mine.

Întinse sacul de făină. Acesta era decorat cu ochi conturaţi cu creion negru şi gros şi o gură mică desenată cu ojă albastră de unghii.

— Copilul nostru. Ştii, îi e greu de când una din mamele lui nu mai e şi mi-e greu şi mie să-l cresc singură. La ora de igienă a trebuit să fac singură toate lucrările.

Ruth zâmbi şovăielnic.

— Îmi pare rău că am fost aşa jigodie. Trebuia să-ţi spun de Tom. Am încercat să o fac de milioane de ori. Numai că nu am reuşit...

— Nu mai contează, zise Val. Nu-mi mai pasă de Tom.

— Uite ce-i, spuse Ruth. E frig rău. Putem să intrăm undeva? Am văzut o ceainărie nu prea departe de aici.

Chiar era frig? Val era atât de obişnuită să-i fie frig atunci când nu folosea Never, încât i se părea normal ca degetele să-i fie amorţite şi ca măduva să-i fie parcă făcută din gheaţă.

— Bine, spuse ea.

Lolli avea o expresie încrezută pe faţa. Aprinse o ţigară şi scoase doi aburi albi, gemeni, pe nari.

— O să-i spun lui Dave că te întorci curând. Nu vreau să-şi facă griji pentru noua lui iubită.

— Ce?

Un moment, Val nu-şi dădu seama ce voia Lolli să spună. Faptul că se culcase cu Dave părea atât de ireal, ceva făcut în miez de noapte, beată, sub efectul farmecelor şi al somnului.

— Mi-a spus că aţi făcut-o noaptea trecută.

Lolli părea arogantă, dar Dave nu-i spusese, evident, că Val arata ca Lolli când o făcuseră. Asta o umplu pe Val de uşurare şi de ruşine, în acelaşi timp.

Acum înţelegea Val de ce se afla Ruth aici, de ce Lolli îi luase mobilul şi aranjase scena asta. O pedepsea.

Val se gândi că nici nu merita mai mult.

— Nu-i mare lucru. Am făcut-o o dată şi atât.

Val făcu o pauză.

— Încercă numai să te facă geloasă.

Lolli păru surprinsă şi apoi brusc încurcată.

— Nu am ştiut că-l placi în felul ăsta.

Val dădu din umeri.
— Mă întorc curând.
— Cine e? întrebă Ruth în timp ce se îndreptau spre ceainărie.
— Lolli, spuse Val. E de treabă de obicei. Stau cu ea şi câţiva prieteni de-ai ei.
Ruth dădu din cap.
— Ai putea să vii acasă, ştii. Ai putea să stai la mine.
— Nu cred că mama ta ar fi de acord cu asta.
Val deschise uşa de lemn şi sticlă şi pătrunse în mirosul de lapte cu zahăr. Se aşezară la o masă în spate, legănându-se pe cutiile de lemn de trandafir care aveau rol de scaune. Ruth zdrăngăni cu degetele pe masa de sticlă, ca şi cum nişte nervi i s-ar fi aşezat pe piele.
Veni chelneriţa şi comandară ceai negru cu lapte, unt de nucă de cocos şi covrigei. Chelneriţa se uită la Val un moment lung înainte de a pleca de la masa lor, de parcă ar fi evaluat dacă vor putea sau nu să plătească.
Val trase adânc aer în piept şi rezistă nevoii de a-şi muşca pieliţele din jurul unghiei.
— E aşa ciudat că eşti aici.
— Pari bolnavă, zise Ruth. Eşti prea slabă, iar ochii îţi sunt ca nişte vânătăi mari.
— Eu...
Chelneriţa le aduse comanda, împiedicând-o pe Val să spună ce avea de gând să spună. Profitând de întrerupere, Val băgă paiul gros, albastru în băutură, apoi luă o înghiţitură mare de tapioca lipicioasă şi o gură de ceai. Tot ceea ce făcea Val părea încet, îşi simţea mâinile grele şi i se părea extenuant să mestece din tapioca.
— Ştiu că o să spui că eşti bine, zise Ruth. Spune-mi numai că nu mă urăşti cu adevărat.
Val simţi în ea o ezitare, apoi fu în sfârşit capabilă să explice.
— Nu mai sunt supărată pe tine. Dar mă simt atât de idioată, iar mama... Pur şi simplu nu pot să mă întorc. Cel puţin, nu încă. Nu încerca să mă convingi să o fac.
— Atunci când? întrebă Ruth. Unde stai?
Val dădu numai din cap, băgând o altă bucată de pâine prăjită în gură. Părea să i se topească pe limbă, dispărând înainte ca Val să-şi dea seama că o mâncase. La o altă masă, un

grup de fete pline de sclipici izbucniră în râs. Doi bărbaţi indonezieni se uitau spre ele, enervaţi.

— Şi, cum ai numit copilul? întrebă Val.

— Ce?

— Copilul nostru de făină. Cel pe care l-am lăsat fără ca măcar să plătesc pensie alimentară.

Ruth rânji.

— Sebastian. Îţi place?

Val dădu din cap că da.

— Ei bine, uite ceva care probabil nu o să-ţi placă, spuse Ruth. Nu plec acasă dacă nu vii cu mine.

○

Indiferent ce spuse Val, nu putu să o convingă pe Ruth să plece. În cele din urmă, gândindu-se că vederea locului unde stătea o va convinge, Val o aduse la peronul abandonat. Alături de cineva nou, Val simţi iar duhoarea locului, mirosul de transpiraţie şi de urină, mirosul de Never ars, văzu cu alţi ochi oasele de animale de pe şine, grămezile de haine care nu erau date niciodată la o parte pentru că erau pline de gândaci. Lolli îşi desfăcuse trusa şi agita nişte Never într-o lingură. Dave plutea deja, fumul de la ţigara lui alcătuind forme de personaje de desene animate care se alergau cu ciocane.

— Cred că glumeşti, spuse Luis. Lasă-mă să ghicesc. Altă pisică rătăcită pe care Lolli o s-o arunce pe şine.

— V… Val?

Ruth se uită speriata în jur.

— Ea e Ruth, cea mai bună prietenă a mea, spuse Val, înainte de a-şi da seama cât de copilăresc suna. A venit să mă caute.

— Credeam că noi suntem prietenii tăi cei mai buni.

Dave îi zâmbi pofticios, iar Val regretă că îl lăsase să o atingă, ea îl lăsase să creadă că are vreun fel de putere asupra ei.

— Suntem cu toţii prieteni, spuse Lolli, aruncându-i o privire în timp ce se aşeza pe un picior al lui Luis, gheata ei atingându-i aproape şliţul. Cei mai buni prieteni.

Faţa lui Dave se şifonă.

— Dacă ai fi în vreun fel prietena ei, nu ai târâ-o în rahatul ăsta, îi zise Luis lui Val, dându-se la o parte de lângă Lolli.

— Câţi oameni sunt aici jos? Ieşiţi să vă văd, se auzi o voce răguşită.

Doi poliţişti coborâră pe trepte. Lolli îngheţă cu lingura în mână, deasupra focului încă. Drogul începu să se înnegrească şi să ardă. Dave se apucă să râdă nestăpânit.

Luminile lanternelor tăiară întunericul gării. Lolli îşi scăpă lingura, care devenise prea fierbinte pentru a o ţine, iar razele se uniră pe ea, apoi se mişcară şi o orbiră pe Val. Aceasta îşi acoperi ochii cu mâinile.

— Voi, toţi!

Unul dintre poliţişti era o femeie cu faţa încruntată.

— La perete, cu mâinile pe cap!

O rază îl surprinse pe Luis, iar poliţistul bărbat îl înghionti cu gheata.

— Haideţi. Hai să mergem. Am auzit că ar fi copii aici, jos, dar nu am crezut.

Val se ridică încet şi merse spre perete, cu Ruth în spatele ei. Se simţea atât de vinovată, încât îi venea să vomite.

— Îmi pare rău, şopti ea.

Dave stătea în mijlocul peronului. Tremura.

— E vreo problemă? îi repezi femeia. La perete!

Cu asta, discursul ei se transforma în lătrat. Pe locul unde se aflase ea stătea acum un câine negru, mai mare decât un rotweiller, cu spume la gură.

— Ce naiba?

Celălalt poliţist se întoarse şi scoase arma.

— E câinele vostru? Chemaţi-l înapoi.

— Nu e câinele nostru, spuse Dave cu un zâmbet ciudat.

Câinele se întoarse spre Dave, mârâind şi lătrând. Dave nu făcu decât să râdă.

— Masollino? strigă poliţistul. Masollino?

— Gata cu prosteala, strigă Luis. Ce faci, Dave?

Ruth lăsă braţele în jos.

— Ce se întâmplă?

Câinele înainta spre poliţist, mârâind. Bărbatul îndreptă arma spre el şi câinele se opri. Scheună şi poliţistul ezită.

— Unde e partenera mea?

Lolli chicoti, iar bărbatul îi aruncă o privire, apoi se întoarse spre câine.

Val înainta un pas, Ruth ţinând-o încă de braţ atât de tare că o durea.

— Dave, şopti ea. Hai, să mergem.

— Dave! strigă Luis. Transform-o la loc!

Câinele se tot agita; limba lui era o pată de roşu în întuneric.

Se auziră două pocnituri ascuţite, apoi linişte. Val deschise ochii; nici nu-şi dăduse seama că, din instinct, îi închisese. Ruth ţipă.

Pe podea zăcea femeia poliţist, sângerând. Celălalt ofiţer se uita îngrozit la propria armă. Val îngheţă, prea şocată ca să se mai mişte, cu picioarele ca plumbul. Mintea ei căuta încă o soluţie, o modalitate de a desface ceea ce fusese făcut. „E doar o iluzie, îşi spuse ea. Dave ne face o farsă."

Lolli sări pe şine şi fugi, pietrişul scârţâindu-i sub ghete. Luis îl prinse pe Dave de braţ şi-l trase spre tunele.

— Trebuie să ieşim de-aici! spuse el.

Ofiţerul privi cum Val sărea de pe peron, urmată de Ruth.

Luis şi Dave dispăreau deja în întuneric.

O împuşcătură răsună în spatele lor. Val nu se uită înapoi. Alerga de-a lungul şinelor, strângând-o pe Ruth de mână de parcă ar fi fost copii mici care treceau strada. Ruth o strângea de două ori mai tare, iar Val o auzi cum începe să plângă.

— Poliţiştii nu înţeleg niciodată nimic, spuse Dave în timp ce înaintau prin tuneluri. Au toate normele astea de arestări şi numai de asta le pasă. Ne-au găsit locul şi voiau să-l închidă pur şi simplu ca să nu-l mai folosească nimeni şi unde-i raţiunea în asta? Nu facem rău nimănui dacă stăm aici. E locul nostru. Noi l-am găsit.

— Ce tot spui? zise Luis. La ce te gândeai acolo? Eşti dus cu capul?

— Nu-i vina mea, spuse Dave. Nici a ta. Nu-i vina nimănui.

Val îşi dorea ca Dave să tacă.

— Aşa e, spuse Luis cu vocea tremurândă. Nu-i vina nimănui.

Ieşiră în staţia din Canal Street, sărind pe peron şi luând primul tren care opri. Era aproape gol, dar stătură oricum în picioare, lângă uşă, în timp ce vagonul se legăna.

Ruth nu mai plângea, dar machiajul ei se strânsese în pete întunecate pe obraji, iar nasul îi era roşu. Dave privea în gol, golit parcă de orice emoţie. Val nu putea să-şi imagineze ce simţea el în momentul acela. Nu era nici măcar sigură cum să numească ceea ce ea simţea.

— Putem sa rămânem în parc în seara asta, zise Luis. Eu Dave am făcut asta înainte să găsim tunelul.

— O s-o duc pe Ruth la Penn Station, spuse Val brusc.

Se gândea la femeia poliţist, amintirea morţii ei fiind ca o povară care devenea tot mai grea cu fiecare pas pe care îl făcea ca să se îndepărteze de cadavru. Nu voia ca Ruth să fie târâtă în jos alături de ceilalţi.

Luis dădu din cap.

— Şi te duci cu ea?

Val ezită.

— Nu urc singură în trenul ăla, spuse Ruth cu violenţă.

— Trebuie să-mi iau rămas-bun de la cineva. Nu pot să dispar pur şi simplu.

Coborâră la staţia următoare, urcară într-un tren spre centrul oraşului şi merseră până la Penn Station, apoi merseră să vadă cât e ceasul. Se aşezară apoi într-o zonă de aşteptare, iar Lolli cumpăra cafea şi supă de care nimeni dintre ei nu se atinse.

— Ne întâlnim aici într-o oră, spuse Ruth. Trenul pleacă la cincisprezece minute după. Ai timp să-ţi iei rămas-bun de la tipul ăsta, nu-i aşa?

— Dacă nu mă întorc, trebuie să urci în tren, spuse Val. Promite-mi.

Ruth dădu din cap, palidă la faţă.

— Atât timp cât promiţi să te întorci.

— O să fim lângă Castelul vremii din Central Park, spuse Lolli. Dacă scapi trenul.

— N-o să-l scap, spuse Val, uitându-se la Ruth.

Lolli învârti o lingură într-un pahar de supă, dar n-o ridică la gură.

— Ştiu. Ziceam numai.

Val ieşi afară, în frig, bucuroasă ca pleacă de lângă ei.

Când ajunse la pod, era lumină încă, destul cât să vadă East River, maroniu precum cafeaua lăsată prea mult la copt. O durea capul, iar muşchii braţelor îi zvâcneau şi-şi dădu seama că nu mai luase o doză de Never de seara trecută.

Niciodată mai mult de doua zile la rând. Nu-şi mai amintea e când fusese uitată regula asta, iar noua regulă era în fiecare zi şi uneori mai mult de-atât.

Val bătu în buştean şi pătrunse în interiorul podului, dar în ciuda ameninţării luminii, Ravus nu era acolo. Se gândi să picteze un mesaj cu degetul pe un bileţel rupt de la

cumpărături, dar era aşa de obosită încât hotărî să mai aştepte puţin. Aşezată pe scaun, mirosurile de hârtie veche, piele şi fructe o făcură să lase capul pe spate şi să desfacă uşor perdeaua. Stătu o ora cu gândurile aiurea, dar Ravus nu se întoarse şi ea se simţea şi mai rău. Muşchii care o duruseră ca după antrenament o ardeau acum şi mai tare.

Se uită printre sticlele, poţiunile şi amestecurile lui, fără să-i pese ce deranja şi unde muta lucrurile, dar nu găsi nici măcar o granulă de Never care să-i ia durerea.

○

O familie tocmai îşi termina picnicul pe stânci, când Val îşi târa picioarele spre Central Park. O mamă împacheta sendvişurile rămase, iar o fată deşirată îl împingea pe unul dintre fraţi. Cei doi băieţi erau gemeni, observă Val. Gemenii îi păruseră întotdeauna cam înfiorători, ca şi cum numai unul dintre ei putea să fie cel adevărat. Tatăl îi aruncă lui Val o privire.

Picioarele o dureau, aşa că mergea încet. Trecu pe lângă un lac plin de alge, pe care plutea o barcă goală în lumina tot mai slabă. Un cuplu mai în vârstă se plimba pe mal, braţ la braţ, în timp ce un alergător îmbrăcat în spandex îşi făcu loc printre ei, mp3-playerul lovindu-i-se de bicepşi. Oameni normali cu probleme normale.

Aleea continua pe lângă nişte pereţi pe care erau sculptate fructe de pădure şi păsări, viţă-de-vie atât de complexă că părea vie, trandafiri înfloriţi şi nişte flori mai puţin cunoscute.

Val se opri şi se sprijini de un copac cu rădăcinile în afara şi împletite ca venele de sub pielea ei, cu scoarţa plumburie udă şi plină de sevă îngheţată. Mergea de ceva timp, dar nu se vedea niciun castel.

Trei băieţi cu pantaloni cu talia joasă trecură pe lângă ea, unul dintre ei bătând mingea pe spinarea prietenului lui.

— Unde e Castelul vremii? întreba ea.

Un băiat dădu din cap.

— Nu exista aşa ceva.

— Se referă la Castelul Belvedere, spuse celălalt, arătând eu mâna undeva pe la jumătatea direcţiei înapoi de unde venise ea.

— Peste pod şi prin Ramble.

Val dădu din cap. Peste pod şi prin păduri. O durea tot

corpul, dar continua să înainteze, anticipând înţepătura acului şi uşurarea dulce pe care acesta urma să i-o aducă. Îşi aminti cum stătea Lolli în faţa focului, cu lingura în mâna şi i se tăie răsuflarea la gândul că tot Neverul era acolo încă, în tuneluri, lângă femeia moarta – apoi se urî pentru că asta o îngrijora, pentru că asta îi tăiase răsuflarea.

Ramble era un labirint de alei care se intersectau, ducând spre fundături şi întorcându-se înapoi în ele însele. Unele dintre cărări păreau a fi fost făcute special, altele păreau create de trecători care se plictisiseră să meargă pe drumul bătătorit. Val înaintă cu greu, strivind frunze şi ramuri, cu mâinile în buzunare, ciupindu-se de piele de parcă degetele înfipte în ea ar fi putut să pedepsească trupul, făcându-l să nu o mai doară.

La adăpostul crengilor peticite, doi bărbaţi erau încolăciţi, unul purtând costum şi haină, celalalt blugi şi o geacă.

În vârful dealurilor se afla un castel mare, cenuşiu, cu un turn care se înălţa mult dincolo de vârfurile copacilor. Părea să fie o proprietate mare şi veche, arătând ciudat aşezată pe fundalul luminilor strălucitoare ale oraşului la apus, ceva cu totul nelalocul lui. În timp ce Val se apropia, văzu că în spatele ferestrelor o urmăreau cu ochi negri nişte creaturi împăiate.

— Hei! strigă o voce cunoscută.

Val se întoarse şi o văzu pe Ruth sprijinită de un stâlp. Înainte de a se gândi la ceva ce ar fi putut să spună, îl observa pe Luis întins pe debarcaderul care dădea spre un lac şi spre un teren de baseball, sărutând-o pe Lolli cu săruturi apăsate, umede şi moi.

— Ştiam că nu aveai de gând să vii, spuse Ruth clătinând din cap.

— Ai spus că urci în tren chiar dacă nu vin, zise Val, încercând să pară că era furioasă şi că avea dreptate să fie aşa, dar cuvintele sunară defensiv.

Ruth îşi încrucişă braţele pe piept.

— În fine.

— Unde e Dave? întrebă Val, uitându-se în jur.

Parcul se întuneca şi Val nu-l vedea prin preajmă.

Ruth dădu din umeri şi se întinse după o ceaşcă de la picioarele ei.

— A plecat sa se gândească sau cam aşa ceva. Luis s-a dus după el, dar s-a întors singur. Cred că e îngrozit. La naiba, şi eu

sunt îngrozită – femeia aia s-a transformat în câine şi acum e moartă.

Val nu ştia cum să-i explice lui Ruth pentru ca aceasta să înţeleagă, mai ales pentru că ar fi înrăutăţit lucrurile atât de mult. Era mai bine să creadă ca poliţista se transformase în câine, decât că fusese transformată într-unul.

— Dave nu va fi încântat de asta.

Val arată spre Lolli şi Luis cu bărbia, ignorând cu totul problema magiei.

Ruth făcu o grimasă.

— E dezgustător. Nesimţiţi nenorociţi!

— Nu înţeleg. Mereu a alergat după el şi acum el alege să o facă?

Val nu înţelegea. Luis era o jigodie, dar ţinea la fratele lui. Nu-i stătea în fire să-l lase pe Dave să se plimbe prin Central Park în timp ce el o făcea cu o tipă.

Ruth se încruntă şi întinse ceaşca pe care o ţinea în mână.

— Sunt prietenii tai. Uite, ia nişte ceai. E dezgustător de dulce. Dar măcar e cald.

Val luă o înghiţitură, lăsând lichidul să-i încălzească gâtul, încercând să ignore modul în care îi tremura mâna.

Luis se desprinse de Lolli şi se uită chiorâş la Val.

— Hei, când ai apărut?

— Are vreunul dintre voi Never? izbucni Val.

Nu putea să mai suporte mult durerea. Chiar şi maxilarul o strângea.

Luis dădu din cap că nu şi se uită spre Lolli.

— Nu, zise ea. L-am scăpat. Ai luat ceva de la Ravus?

Val trase adânc aer în piept, încercând să nu se panicheze.

— Nu era acolo.

— L-ai văzut pe Dave când ai venit? întrebă Lolli.

Val făcu semn din cap că nu.

— Să mergem la bârlog, zise Luis. Cred că e destul de întuneric ca să ne putem strecura.

— O să ne găsească Dave? întreba Ruth.

— Sigur, zise Luis. O să ştie unde să caute. Am mai dormit acolo.

Val scrâşni din dinţi de frustrare, dar îi urmă pe ceilalţi care săreau poarta spre o aripă a castelului şi se furişau în jos pe stâncile de dedesubt. Era acolo un platou întunecat deasupra

căruia se afla un alt pietroi destul de mare încât să-i ascundă. Val observă că puseseră deja nişte cartoane.

Luis se aşeză, iar Lolli se aplecă spre el, cu ochii pe jumătate închişi.

— O să mai caut nişte provizii mâine, spuse el, aplecându-se pentru a-şi lipi gura de a ei.

Ruth îşi trecu un braţ în jurul lui Val şi oftă.

— Nu-mi vine să cred.

— Nici mie, spuse Val, pentru că totul îi păru brusc suprarealist, în acelaşi timp aleatoriu şi de necrezut. I se părea mai puţin posibil ca Ruth să doarmă pe o bucată de carton în Central Park, decât faptul că existau zâne.

Luis îşi strecura mâna pe sub fusta lui Lolli, iar Val mai luă o înghiţitură din ceaiul care se răcea, ignorând imaginea unei Lolli dezgolite şi strălucirea inelelor de oţel, încercând sa nu bage în seamă sunetele şi chicotele. Întorcând capul, văzu pe piciorul lui Luis zgârieturi care nu puteau fi decât de la Never.

În timp ce respiraţia lui Ruth devenea liniştită în somn, iar respiraţia lui Lolli şi cea a lui Luis deveneau tot mai puternice, Val îşi muşcă buza şi încercă să alunge durerea sevrajului.

Capitolul 10

„Ei nu iubesc atât otrava, cât au nevoie de ea."

WILLIAM SHAKESPEARE,
Richard al II-lea

Noaptea înainta, dar starea lui Val nu se îmbunătăţi. Crampele musculare se înteţiră în aşa măsură că se ridică şi se furişă din bârlog ca să poată măcar să se răsucească şi să se mişte când o obliga durerea. Merse de-a lungul stâncilor şi apoi înapoi spre Ramble, provocând o rafală de frunze care se împrăştiară de pe crengi. Mai luă o înghiţitură de ceai, dar acesta era rece ca gheaţa.

Val crescuse cu ideea că Central Park era periculos, chiar mai mult decât restul New Yorkului, genul de loc unde perverşii şi ucigaşii pândesc din spatele fiecărui tufiş, pândind câte un alergător inocent. Îşi amintea nenumărate poveşti despre înjunghieri şi jafuri. Dar acum parcul părea liniştit.

Luă un băţ şi exersă atacuri, înfigând vârful băţului în gaura unui ulm gros până când îşi dădu seama că speriase probabil toate veveriţele care locuiau acolo. Mişcările o ameţiră şi simţi o uşoară senzaţie de greaţă, iar când clătină din cap i se păru ca vede lumini mişcătoare pe o cărare din apropiere.

Vântul se porni tocmai atunci, iar aerul era încărcat ca înaintea unei furtuni, dar când se uită din nou, nu văzu nimic. Făcând ochii mici, se aşeză pe jos şi aşteptă să vadă dacă era cineva acolo.

Vântul o biciuia, trăgându-i aproape ghiozdanul jos de pe umăr. De data asta era sigură că auzise pe cineva râzând. Se întoarse, dar nu erau decât fâşiile lungi de iederă care se târau lângă un copac.

Următoarea pală de vânt o lovi, apoi, aruncându-i ceaşca din mână, vărsă ultimele picături de ceai într-o baltă şi rostogoli paharul alb în noroiul umed.

— Termină! strigă Val, dar, în liniştea care urmă, cuvintele ei părură zadarnice, chiar periculoase strigate în aerul nemişcat.

Un fluier o făcu să se întoarcă. Acolo, pe un buştean, se afla o femeie toată din iederă.

— Simt miros de farmece, slab ca praful de zăpadă. Eşti una dintre noi?

— Nu, spuse Val. Nu sunt zână.

Femeia îşi înclină capul uşor.

— Stai puţin. Am nevoie... Începu Val, dar nu ştia cum să termine.

Avea nevoie de o doză; avea nevoie de Never, dar habar n-avea dacă zânele îl numeau în vreun fel.

— Unul dintre pofticioşi? Biată creatură, te-ai rătăcit departe de petreceri.

Femeia din iederă trecu pe lângă Val, spre pod.

— O să-ţi arăt calea.

Val nu ştia ce voia să spună femeia-iederă, dar o urmă, nu numai pentru că Lolli şi Luis îi frângeau inima lui Dave şi ea nu voia să asiste la asta, nu numai pentru că ochii morţi ai femeii poliţist păreau să o urmeze în întuneric, ci pentru că singurul lucru care-i părea important în acel moment era să oprească durerea. Şi unde erau petreceri de-ale zânelor, era o cale de a găsi alinare.

Femeia-iederă o conduse pe Val înapoi pe terasa cu pereţi sculptaţi cu păsări şi ramuri, cu fântâna în centru şi lacul în partea cealaltă. Zâna foşnea de-a lungul pavajului, o coloană mişcătoare de verdeaţă. Ceaţa se ridica dinspre apă, un abur argintiu care plutea în aer un moment înainte de a se tulbura, prea densă şi rapidă pentru a fi naturală. Pe Val o furnică pielea, dar era prea uimită şi prea plină de dureri ca să facă mai mult decât să se împiedice, încercând să se dea înapoi din faţa ceţii.

Aburul o învălui, cald şi greu, aducând cu el un parfum ciudat de putreziciune şi dulceaţă. Prin aer începu să plutească muzică: clinchet de clopoţei, un mormăit, notele ascuţite ale unui flaut. Val păşi clătinându-se, înghiţită şi orbită de rotocoale de ceaţă. Auzi un cor de râsete în apropiere şi se întoarse. Negura se retrăsese în unele locuri, lăsând-o pe Val să vadă o nouă privelişte.

Terasa era acolo încă, dar viţa-de-vie crescuse din piatra în rotocoale sălbatice, înflorind cu flori ciudate şi spini lungi şi subţiri ca nişte ace. Păsările zburau din cuiburile lor sculptate

şi ciuguleau din strugurii mari care atârnau de balustrada scării, certându-se cu albinele de mărimea pumnului pe merele ca de oţel împrăştiate pe pod.

Şi erau şi zâne şi tot felul de creaturi fantastice. Mai multe decât şi-ar fi imaginat Val că trăiesc în oraşul plin de fier şi oţel, zâne cu ochi ciudaţi şi urechi ca nişte cuţite, cu fuste ţesute din urzică sau creţuşcă, cu tricouri şi veste brodate cu trandafiri şi zâne fără nimic pe ele, pielea strălucindu-le în lumina lunii. Val trecu pe lângă o creatură cu picioare care păreau a fi crengi şi faţa sculptată din scoarţă de copac şi un bărbat mic care se uită la ea printr-un binoclu de operă cu lentile din sticlă albastră. Trecu pe lângă un bărbat cu ţepi de-a lungul spatelui încovoiat. Mirosea a santal şi i se părea că-l cunoaşte. Fiecare creatură de basm părea strălucitoare ca flăcările şi sălbatică precum vântul. Ochii le ardeau teribil în lumina lunii, iar lui Val i se făcu frică.

Pe malul lacului mai erau pânze ţesute cu aur şi pline de tot felul de delicateţuri. Curmale şi gutui erau aşezate pe platouri din frunze uscate, alături de carafe cu safir şi vinuri ca *peridotul*[12]. Prăjituri şi ghinde coapte erau îngrămădite lângă frigărui de porumbel şi ceşti cu siropuri vâscoase. Lângă ele, într-o grămadă, se aflau merele albe ale lui Ravus, interiorul lor roşu fiind vizibil prin pielea lor ca de hârtie, promiţându-i lui Val alinarea durerii.

Îşi uită frica.

Luă unul şi muşcă din carnea caldă, dulce. Îi alunecă pe gât ca o bucată însângerată de carne. Luptând împotriva senzaţiei de greaţă, mai muşcă o dată şi înc-o dată, sucul scurgându-i-se pe bărbie în timp ce pielea fructului ceda sub dinţii ei ascuţiţi. Nu era ca Never, dar era suficient să-i amorţească membrele şi să-i oprească tremuratul.

Uşurată, Val se aşeză lângă lac în timp ce o creatură din muşchi şi licheni ieşi la suprafaţă pentru o clipă cu un peşte plumburiu care i se zbătea în gură, apoi se scufundă din nou. Prea obosită ca să se mişte şi prea uşurată ca să facă altceva decât să stea, Val se mulţumi să privească mulţimea. Spre surpriza ei, observă că nu era singurul om. O fată, prea tânără ca să fi terminat şcoala generală, îşi odihnea capul în poala

12 Silicat natural de magneziu de culoare verzuie-măslinie, galbenă sau incoloră, cu luciu sticlos.

unei zâne cu buze negre, care împletea clopoţei mici şi trifoi în codiţele copilei. Un bărbat cu păr cenuşiu şi haină de costum îngenunche lângă o fată verde cu păr de muşchi, din care picura apă. Doi tineri mâncau felii subţiri de mere albe de pe marginea unei lame, lingând cuţitul pentru a lua tot sucul.

Aceştia erau pofticioşii? Sclavi umani, dispuşi să facă orice pentru un pic de Never, neştiind măcar ce e şi-l înfigeau în braţ sau îl ardeau să-l inhaleze fumul. „Never", îşi zise Val. Niciodată Never. Fără Never. Never Never *Neverneverland*[13]. Nu avea nevoie să facă umbrele să danseze. Nu avea nevoie să tot aleagă calea greşită, desfătându-se de faptul că măcar ea era cea care-şi alegea dezastrul. Oricât de greşite erau deciziile ei, nu alungau alte probleme.

Pe scări veni o alta creatură. Era ceva în neregulă cu pielea ei; arata marmorată şi în unele locuri avea băşici care bolboroseau. O ureche şi o parte din gât erau sculptate grosolan din lut. Mai multe zâne se dădură înapoi când aceasta paşi pe terasă.

— Boala fierului, spuse cineva.

Val se întoarse şi o văzu pe una dintre zânele cu părul ca mierea, din Washington Square Park. Era tot cu picioarele goale, deși purta la gleznă o brăţară de fructe de ilice.

Val se cutremură.

— Arată de parcă a fost arsă.

— Se spune că asta o să se întâmple cu noi toţi dacă nu stăm în parc sau nu ne întoarcem de unde am venit.

— Aţi fost exilaţi aici?

Zâna dădu din cap că da.

— Unul dintre iubiţii mei a fost şi iubitul unui mare lord. A făcut în aşa fel încât să pară că am furat un cupon de stofa. Era vrăjit, genul care îţi arată poveşti – lucru preţios – iar pedeapsa a fost în acelaşi timp elegantă şi severă. Eu şi surorile mele suntem exilate până când ne vom putea dovedi nevinovăţia. Dar tu?

Val se aplecase, imaginându-şi materialul minunat, şi fu prinsă cu garda jos de întrebarea zânei.

— Cred că se poate spune că am fost exilată.

Apoi, uitându-se în jur, întrebă: E întotdeauna la fel aici? Toţi exilaţii vin aici în fiecare noapte?

---

13 Ţinutul lui Niciodată.

Zâna cu părul ca mierea râse.
— O, da. Dacă tot trebuie să ajungi în Lumea de Fier, măcar poţi să vii aici. E aproape ca şi cum ai fi la curte. Şi, desigur se bârfeşte.
Val zâmbi.
— Ce fel de bârfe?
Se întorsese la rolul de companion. Era ceva automat la ea să pună întrebări la care persoana alături de care se afla voia să răspundă, şi o uşurare să asculte. Cuvintele zânei îi înecau propriile gânduri neliniştite.
Fata rânji.
— Ei bine, cea mai buna bârfă e că regina de la Curtea Luminoasă, regina benefică, Silarial, se află aici, în Oraşul de fier. Se spune că vrea să se ocupe de problema otrăvirilor. Se pare că Mabry, una dintre zânele exilate, ştie ceva. Toată lumea a auzit ca s-au întâlnit.
Val îşi înfipse unghiile în carne. Oare Mabry îl acuzase pe Ravus? Se gândi la casa abandonată a lui Ravus şi se încruntă.
— O, uite, şopti zâna. Iat-o! Uite cum se dau înapoi toţi, prefăcându-se că nu mor de nerăbdare să îi pună întrebări care să le confirme zvonurile.
Val se ridica.
— O s-o întreb eu.
Înainte ca zâna cu păr de miere sa aibă vreo reacţie, Val îşi făcu loc prin mulţime. Mabry purta o rochie de seară de un crem foarte pal, părul ei castaniu cu verde fiind aranjat într-un coc prins cu o clamă făcută dintr-o scoică. Îi părea foarte cunoscută lui Val, dar nu putu să-şi amintească de unde.
— E o clamă drăguţă, spuse ea, de vreme ce se uitase insistent la ea.
Mabry o scoase din păr, lăsând şuviţele să i se reverse pe spate şi îi zâmbi larg lui Val.
— Te cunosc. Eşti servitoarea de care Ravus s-a ataşat foarte tare. Ia podoaba asta, dacă vrei. Poate o să-ţi crească părul.
Val îşi trecu degetele peste suprafaţa rece a scoicii, dar era sigură că un cadou oferit cu o asemenea aluzie răutăcioasă nu merita vreo mulţumire. Mabry întinse un deget şi-i atinse gura lui Val.
— Văd că ai simţit gustul a ceea ce a băut gura ta.
Val tresări.

— De unde ai ştiut?
— E obiceiul meu să ştiu lucruri, spuse Mabry, întorcându-se şi plecând înainte ca Val să apuce să o întrebe orice altceva.
Val încercă să o urmeze pe Mabry, dar un bărbat cu părul din buruieni lungi şi cu un zâmbet răutăcios pe chip se interpuse între ele.
— Draga mea, lasă-mă să-ţi devorez frumuseţea!
— Cred că glumeşti, spuse Val, încercând să se strecoare pe lângă el.
— Deloc, spuse el şi, dintr-odată şi în mod ciudat, Val simţi dorinţa în stomac.
Faţa i se înroşi.
— Pot să-ţi fac chiar şi visele să-ţi devină dorinţe.
O mână o prinse de gât şi o voce profundă, aspră, îi vorbi pe un ton jos, aproape de ureche:
— Iar acum, la ce-ţi e bun antrenamentul?
— Ravus? întreba Val, deşi îi cunoştea vocea.
Cealaltă zână se îndepărtă, dar Ravus continuă să o ţină de gât.
— E periculos aici, ar trebui sa fii mai atentă. Acum aş vrea măcar sa încerci să te eliberezi.
— Nu m-ai învăţat niciodată, începu ea, dar apoi se opri, ruşinată de modul în care vocea ei sunase ca un scâncet. O învăţa acum. La urma urmei, îi dădea timp să se gândească la posibile mişcări. Nu era ca şi cum ar fi înecat-o. Îi dădea timp sa câştige.
Val se relaxă, apăsându-şi spatele de pieptul lui şi frecându-se de el. Uimit, el îşi slăbi strânsoarea, iar ea se eliberă. El o prinse de braţ, dar ea se învârti şi-şi lipi gura de a lui.
Buzele lui erau aspre, crăpate. Val îi simţi înţepătura colţilor pe buza de jos. El icni şi închise ochii, gura deschizându-i-se sub a ei. Mirosul lui – de piatră rece, umedă – îi făcea capul sa se învârtească. Un sărut se continua cu altul şi era perfect, era aşa cum trebuia, era real.
El se retrase brusc, întorcând capul în aşa fel încât să nu se uite la ea.
— Eficient, spuse el.
— M-am gândit că poate ai vrut să te sărut. Uneori mi s-a părut că pot să văd asta.
Inima îi bătea cu putere în piept, iar obrajii îi frigeau, dar era

mulţumită că părea calmă.
— Nu am vrut ca tu… spuse Ravus. Nu am vrut să văd.
Lui Val îi venea să râdă.
— Pari atât de şocat! Nu te-a sărutat nimeni până acum?
Val voia să o facă din nou, dar nu îndrăznea.
Vocea lui era calmă.
— Rar.
— Ţi-a plăcut?
— Atunci sau acum?
Val trase aer în piept, apoi oftă.
— Ambele. Oricare.
— Mi-a plăcut, spuse el moale.
Atunci îşi aminti că el nu putea să mintă.
Val îl mângâie pe obraz.
— Sărută-mă şi tu.
Ravus îi prinse degetele şi i le strânse atât de tare că o dureau.
— De-ajuns, spuse el. Oricare ar fi jocul pe care-l faci, pune-i capăt acum.
Ea îşi trase mâna din strânsoarea lui, dezmeticindu-se brusc, şi făcu câţiva paşi înapoi.
— Îmi pare rău… am crezut…
De fapt, nu putea să-şi amintească la ce se gândise, ce o făcuse să considere că ar fi o idee bună.
— Vino, spuse el, fără să se uite la ea. O să te duc înapoi în tuneluri.
— Nu, zise Val.
El se opri.
— Nu ar fi înţelept să rămâi aici, indiferent care ţi-ar fi…
Val clătină din cap.
— Nu la asta mă refer. Cineva ne-a găsit adăpostul. Nu mai am unde să mă întorc.
Trecuse ceva timp de când avusese la ce să se întoarcă, ceva la care să se întoarcă, undeva.
El întinse mâinile, ca pentru a exprima ceva inexprimabil.
— Ştim amândoi că sunt un monstru.
— Nu eşti…
— E degradant să acoperi carnea putrezită cu miere. Ştiu ce sunt. Ce ai vrea de la un monstru?
— Totul, spuse Val solemn. Îmi pare rău că te-am sărutat –

am fost egoistă şi asta te-a supărat – dar nu-mi poţi cere să mă prefac că nu am vrut.

Ravus o privea circumspect.

— Nu sunt foarte bună la explicat lucruri, adăugă ea. Dar cred că ai ochi frumoşi. Îmi place aurul din ei. Îmi place ca sunt diferiţi de ai mei – îi văd tot timpul pe ai mei şi m-am săturat de ei.

El pufăi amuzat, dar nu se mişcă.

Ea se întinse şi-i atinse verdele pal al obrazului.

— Îmi plac toate lucrurile care te fac monstruos.

Degetele lui lungi se jucau în părul ei ca puful de piersică, ghearele încovoiate atingându-i cu grijă pielea.

— Îmi e teamă că distrug tot ce ating.

— Mie nu-mi e teamă, spuse Val.

Gura lui Ravus se contractă.

O voce de femeie străpunse aerul, ascuţită precum clinchetul unui clopot.

— La urma urmei, tu ai trimis după Silarial.

Val se răsuci. Mabry stătea în curte, cu şuviţele de păr în vânt. În jurul lor, peste tot, creaturile se holbau. La urma urmei, era şansa unei bârfe.

Mâna lui Ravus rămăsese pe spatele lui Val, iar aceasta îi simţea unghiile pe şira spinării. Vocea lui era lipsită de emoţie când i se adresă lui Mabry.

— Voia lui lady Silarial poate să fie cumplită, dar nu am de ales decât să mă las purtat de ea. Ştiu că a venit să discute cu tine – poate când va vedea cât ai fost de nefericită şi cât de îndatoritoare eşti, te va lua înapoi la curte.

Gura lui Mabry se strâmbă într-un zâmbet diform:

— Cu toţii trebuie să ne punem la dispoziţia voinţei sale. Dar acum vreau să-ţi întorc binele pe care mi l-ai făcut.

Val căută în buzunar pentru a-i înapoia lui Mabry clama, ţepii acesteia înghiontind-o în timp ce-o trăgea afară. De muchia clamei atârnau perle învelite în alge şi mici fărâmiţe din stele-de-mare. Uitându-se la ea, Val văzu dintr-odată sirena, colierul răsucindu-i-se în funii de perle şi scoici, ochii morţi holbându-se continuu în sus, la Val, în timp ce părul îi plutea la suprafaţa apei, fără clamă.

Ţinând clama cu degete amorţite, Val îşi dădu seama că aceasta aparţinuse unui cadavru.

— Mabry mi-a dat asta, spuse Val.

Ravus se uita la ea cu blândeţe, fără a-i acorda vreo semnificaţie.

— E de la sirenă, zise Val. Ea a luat asta de la sirenă.

Mabry pufai.

— Atunci, cum se face ca e în mâna ta?

— Ea mi-a...

Mabry se întoarse spre Ravus, întrerupând-o pe Val.

— Ştii că fură de la tine – ia din poţiunile tale aşa cum un spiriduş bea spuma de la o sticla de lapte.

Mabry o prinse pe Val de braţ, ridicându-i mâneca pentru cu Ravus să vadă urmele negre de la încheietură, urme care arătau de parcă cineva îşi stinsese ţigara pe carnea ei.

— Şi uite ce face – îşi umple venele cu poţiunea noastră. Acum, spune-mi, Ravus, cine e cel care otrăveşte? O să suferi pentru greşelile ei?

Val îşi întinse mâna spre Ravus. Acesta se dădu înapoi.

— Ce-ai făcut? întrebă el, cu buzele strânse.

— Da, mi-am injectat poţiuni, zise Val.

Nu mai avea rost sa nege acum.

— De ce ai făcut asta? întrebă el. Credeam că e inofensiv, numai ceva care să ia durerea zânelor.

— Never... provoacă... Îi face pe oameni... să fie ca zânele.

Nu asta era, nu tocmai, dar pe faţa lui se citea deja „Nu i-a păsat că sunt monstruos pentru că şi tu eşti un monstru."

— Aveam o părere mai bună despre tine, zise Ravus. Aveam cea mai bună părere despre tine.

— Îmi pare rău, zise Val. Te rog, lasă-mă să-ţi explic.

— Oamenii! spuse el, cuvântul fiind încărcat de repulsie. Nişte mincinoşi cu toţii! Acum înţeleg ura mamei.

— Am minţit despre asta, dar nu mint în legătura cu clama. Nu tot ce spun e minciună.

Ravus o prinse pe Val de umăr, cu degete atât de grele încât simţi că e ţinută de un bolovan.

— Acum ştiu ce ai iubit la mine. Poţiunile.

— Nu! zise Val.

— Când se uită în sus, spre faţa lui Ravus, nu mai văzu nimic cunoscut, nici urmă de blândeţe. Degetul lui încleştat îi apăsa pe gât.

— Cred că e timpul să pleci.

Val ezită.

— Lasă-mă numai...

— Pleacă! strigă el, împingând-o şi încleştându-şi degetele într-un pumn atât de strâns că ghearele i se înfipseră în carne.

Val se împiedică înapoi, gâtul înţepând-o.

Ravus se întoarse spre Mabry.

— Spune că simţi că te-ai răzbunat pe mine. Spune-mi asta măcar.

— Deloc, răspunse Mabry cu un zâmbet acru. Ţi-am făcut un bine.

○

Val plecă pe cărarea pe care venise, prin zidul de ceaţă, prin pădure şi spre castel, cu ochii înceţoşaţi şi inima îndurerată. Acolo, privind licărirea îndepărtată a luminilor oraşului, Val se gândi brusc la mama ei. Aşa se simţise după ce plecaseră Tom şi Val? îşi dorise să schimbe totul, dar nu mai avea cum?

Târându-se de-a lungul rocilor, Val văzu capătul roşu al ţigării de cuişoare a lui Ruth înainte de a vedea restul taberei lor. Ruth se ridică atunci când Val se apropie.

— Credeam că m-ai părăsit din nou.

Val se uită spre Lolli şi Luis ghemuiţi unul lângă altul. Luis arăta diferit, cu ochii vineţi şi palid la faţa.

— Am fost să mă plimb numai.

Ruth trase un fum prelung, capătul ţigării ei sclipind.

— Mda, ei bine, prietenul tău, Dave, tocmai a plecat şi el la plimbare.

Val se gândi la banchet şi se întrebă dacă şi Dave fusese acolo, un alt pofticios, plimbându-se ameţit printre stăpâni capricioşi.

— Eu... eu... Val se aşeză copleşită şi-şi acoperi faţa cu mâinile. Am dat-o-n bară. Am dat-o-n bară serios.

— Ce vrei să spui?

Ruth se aşeză lângă Val şi-şi puse braţul în jurul umerilor ei.

— E prea greu de explicat. Există zâne, zâne ca în *Final Fantasy*, şi au fost otrăvite, iar chestia asta pe care am luat-o... e un fel de drog, dar e şi vrăjit.

Val simţi lacrimi rostogolindu-i-se pe faţă şi le şterse.

— Ştii, spuse Ruth, oamenii nu plâng când sunt trişti. Toată lumea crede asta, dar nu-i adevărat. Oamenii plâng când sunt frustraţi sau copleşiţi.

Clama sirenei se afla încă în mâna lui Val, îşi dădu seama de asta, dar o strânsese atât de tare că se spărsese. Numai coji subţiri de scoică, nimic mai mult. Nu era niciun motiv să creadă că dovedea ceva.

— Uite ce-i, recunosc că sună un pic nebunesc, zise Ruth. Dar ce dacă? Şi dacă ceea ce spui e întru totul halucinaţie, tot trebuie să rezolvăm cu halucinaţia asta, nu-i aşa? O problemă imaginară are nevoie de o soluţie imaginară.

Val îşi lăsă capul să cadă pe umărul lui Ruth, simţindu-se relaxată cum nu mai fusese de mult, cum nu mai fusese încă dinainte de toată povestea cu Tom şi cu mama ei. Uitase cât de mult îi plăcea să discute cu Ruth.

— Bun, deci începi cu începutul.

— Când am venit în oraş, eram pe pilot automat, spuse Val. Aveam bilete la meci, aşa că m-am dus. Ştiu că pare nebunesc. Chiar şi când am făcut-o, mă gândeam că e o nebunie, de parcă aş fi fost unul dintre oamenii ăia care-şi omoară şeful şi apoi se aşază la calculator pentru a-şi termina raportul. Când m-am întâlnit cu Lolli şi Dave, nu am vrut decât să mă pierd, să nu fiu nimic, să fiu neantul. Sună greşit şi prostesc, ştiu.

— Foarte poetic, zâmbi Ruth. Cam barbar.

Val îşi dădu ochii peste cap, dar zâmbi.

— M-au prezentat unor creaturi… fantastice… şi asta-i partea în care nimic nu mai are sens.

— Creaturi fantastice? Cum ar veni elfi, spiriduşi, troli? Ca cei de pe pantalonaşii de la *Hot Topic*[14], desenaţi de *Brian Froud*[15]?

— Uite ce-i, eu…

Ruth ridică mâna.

— Verificam numai. Bine, creaturi fantastice. Zi-mi mai departe.

— Au probleme cu fierul, aşa că e chestia asta pe care Lolli o numeşte Nevermore. Never. Le ajută să nu se îmbolnăvească prea tare. Oamenii pot să o ia… şi îi face capabili să creeze iluzii sau să-i determine pe ceilalţi să facă anumite lucruri. Făceam livrări pentru Ravus – el e cel care fabrică Neverul – şi

---

14 Lanţ de magazine de îmbrăcăminte.

15 Ilustrator şi realizator de cărţi pentru copii care a contribuit la modificarea imaginii despre zâne, introducând ideea ca acestea au forme şi personalităţi variate.

luam şi pentru noi.

Ruth dădu din cap.

— Bun, deci Ravus e o creatură fantastică?

— Ceva de genul ăsta, spuse Val.

Văzu dorinţa de a râde în ochii lui Ruth, şi se bucură că nu i se materializează pe buze.

— Câteva creaturi fantastice au murit otrăvite şi l-au învinovăţit pe Ravus. Cred că această clamă a fost a uneia dintre zânele moarte, iar Mabry o avea, şi pur şi simplu nu ştiu ce înseamnă asta. Totul e aşa de nebunesc. Dave a transformat poliţista aia în câine intenţionat, iar Mabry i-a spus lui Ravus că furăm de la el aşa că el crede că am de-a face cu crimele, şi nu am luat Never de două zile şi mă doare tot corpul.

Era adevărat, simţea din nou durere în tot corpul, o durere surdă dar care ameninţa să se intensifice; păsuirea temporară a unui fruct vrăjit nu era de-ajuns pentru a-i împiedica venele să ceară mai mult.

Ruth strânse umerii lui Val într-o îmbrăţişare laterală.

— Fir-ar... E nebunesc. Ce putem să facem?

— Putem să descoperim ce se întâmplă, zise Val. Am toate indiciile astea; numai că nu ştiu cum să le potrivesc.

Val se uită la rămăşiţele clamei şi se gândi iar la sirenă. Ravus spusese ca sirena fusese ucisă cu otravă pentru şobolani, dar otrava pentru şobolani era o substanţă periculoasă, aşa că era greu de imaginat că o creatură fantastică ar fi umblat cu ea, mai ales dacă nu se pricepea la alchimie, ca Ravus. Şi de ce-ar fi vrut cineva să omoare nişte zâne inofensive?

Un om ar fi putut să o facă. Era aşteptat un curier uman, nu dădea deloc de bănuit.

Val îşi aminti prima livrare la care luase parte şi sticla de Never pe care Dave o destupase, spărgând sigiliul de ceară. Nu trebuia ca Mabry să fie îngrijorată? Cu toate otrăvirile, nu era ca şi cum ai lua o aspirină care fusese desigilată? Oricine ar fi făcut asta, numai dacă ştia cine e cel care otrăveşte sau dacă el însuşi era acela.

Iar Mabry ştia că Val lua poţiunea. Îi spusese cineva.

— Dar de ce? spuse Val cu voce tare.

— De ce ce? întrebă Ruth.

Val se ridică şi se îndreptă spre stâncă.

— Mă gândesc. Care-i rezultatul otrăvirilor? Ravus are

probleme.

— Şi? întrebă Ruth.

— Mabry vrea să se răzbune pe el, zise Val. Sigur: răzbunare pentru moartea iubitului ei. Răzbunare pentru exil.

Atunci, Mabry era. Mabry şi un complice uman. Era Dave, evident, de vreme ce nu se ascundea să ia Never de la Mabry, dar ce motiv avea el să omoare zâne?

Putea să fie Luis. Le ura pe creaturile fantastice pentru ce-i făcuseră la ochi. Purta tot metalul ăla ca să se protejeze. Şi folosea Never, după cum o dovedeau urmele de sub genunchi, chiar dacă nega. Dar de ce, dacă nu putea să vadă vraja? Şi de ce nu-i pasa că Dave plecase? De ce să aleagă să o facă acum cu Lolli, dacă ea îl dorise de mai mult timp decât ştia Val? Nu-i păsa deloc. Era ca şi cum ştia unde se află fratele lui.

Val se opri la acest gând.

— Asta trebuie să facem, zise Val. Trebuie să mergem acasă la Mabry cât e încă la banchet şi să găsim dovada că ea se află în spatele otrăvirilor.

Dovadă care-l va convinge pe Ravus că Val era nevinovată şi care-i va convinge pe ceilalţi că Ravus nu era cel care-i otrăvea. Dovadă care-l va salva pentru ca el s-o poată ierta.

— Bine, zise Ruth, luându-şi rucsacul în spate. Sa mergem să-i ajutăm pe prietenii tăi imaginari.

Capitolul 11

„Loveşte un geam, şi nu va rezista nicio clipă;
nu-l lovi, şi va rezista mii de ani.”

G. K. CHESTERTON,
Orthodoxie

Val şi Ruth ajunseră în Riverside Park, în orele răcoroase ale zorilor. Cerul era întunecat, iar străzile tăcute. Inima lui Val bătea repede, ca a unui iepure, adrenalina şi crampele musculare făcând-o să nu observe aerul rece şi ora înaintată. Ruth tremura şi-şi înfăşură haina de blană mai strâns, în timp ce vântul bătea dinspre apă. Obrajii îi erau murdari de machiaj şi de lacrimi, dar, când îi zâmbi lui Val, arăta ca vechea Ruth cea încrezătoare.

Parcul era aproape gol, doar câţiva bărbaţi stăteau rezemaţi de un zid, iar unul dintre ei fuma ceva care mirosea a marijuana. Val se uită spre şirul de blocuri de vizavi de parc, dar niciunul nu arata aşa cum îşi aducea ea aminte. Alese fântâna astupată unde stătuse în urmă cu câteva zile, dar când se uită peste drum, uşa din faţa ei nu avea aceeaşi culoare, iar la ferestre se afla un grilaj de metal.

— Ei bine? întrebă Ruth.

Val juca de pe un picior pe altul.

— Nu sunt sigură.

— Ce faci dacă o găsim?

Uitându-se în sus, Val văzu un gargui, într-un alt loc decât şi-l amintea, dar monstrul de piatră fu de-ajuns să o convingă că se uita la casa lui Mabry. Poate că nu-şi mai amintea bine.

— Vezi dacă vine cineva, spuse Val trecând strada.

Inima îi bătea tare în piept. Nu avea idee în ce intra. Ruth se grăbi după ea.

— Minunat! Sunt cea care stă de pază. Altceva ce o să scriu în CV-urile pentru facultate. Ce fac dacă văd pe cineva?

Val se uită înapoi.

— Nu prea ştiu.

Uitându-se lung la clădire, Val se prinse de unul dintre inelele jgheabului şi se ridică pe perete. Era ca şi cum ai urca într-un copac, ca şi cum ai urca pe o frânghie la ora de sport.

— Ce faci? strigă Ruth, cu o voce ascuţită.

— De ce crezi că am nevoie de cineva care să stea de pază? Acum taci.

Val urcă mai sus, împingând cu picioarele cărămida clădirii, săpând cu degetele în nodurile de metal în timp ce jgheabul gemea şi se îndoia sub greutatea ei. În timp ce se întindea spre pervaz, mâna îi nimeri în gura unui gargui, cu faţa lui de terrier hrănit cu pui înclinată într-o parte, cu ochii mari de surpriză sau încântare. Îşi retrase mâna cu câteva clipe înainte ca dinţii de piatră să se închidă. Pierzându-şi echilibrul, lovi aerul un moment, sprijinindu-se cu toată greutatea pe jgheab şi într-o mâna. Aluminiul se îndoi, rupându-se din suporturi.

Val îşi împinse piciorul în cărămidă şi se trase în sus, sărind şi căţărându-se ca să ajungă la pervaz. Auzi un scârţâit ascuţit de dedesubt când se prinse de margine. Un moment atârnă pur şi simplu, fiindu-i frică să se mişte. Apoi se trase în sus de-a lungul tencuielii şi împinse fereastra. Aceasta era înţepenită şi, pentru o clipă, Val se temu că era încuiată sau lipită, dar împinse mai tare şi ea cedă. Căţărându-se înăuntru printre perdelele împletite, Val se văzu în dormitorul lui Mabry. Podeaua era din marmură lucitoare, iar patul era un baldachin curbat din ramuri de salcie, acoperit de mătăsuri şi satinuri şifonate. O parte a patului era curată, dar cealaltă era plină de mizerie şi rugi.

Val ieşi în hol. Erau mai multe uşi care se deschideau spre camere goale şi o scară din lemn de abanos. Merse în josul ei, spre salon, singurele zgomote pe care le auzea fiind scârţâitul podelelor şi apa care susura în fântână.

Salonul era aşa cum şi-l amintea, dar mobila era aşezată diferit, iar una dintre uşi părea mai mare. Val ieşi din apartament, în holul principal, unde merse şi descuie uşa de la intrare. Ruth se uită la ea un moment de pe trotuar, apoi intră în fugă.

— Ai înnebunit? izbucni Ruth. Tocmai am intrat prin efracţie într-o casă superelegantă.

— E protejată de vrajă. Aşa trebuie sa pară.

Pentru prima dată, Val se uită la cele două uşi care,

presupunea ea, duceau spre alte apartamente. Una era opusă uşii lui Mabry, cealaltă la capătul holului. Date fiind suprafaţa camerelor, scara din apartamentul lui Mabry şi mărimea clădirii din afară, nu părea posibil ca uşile să ducă undeva. Val clătină din cap ca să şi-l limpezească. Nu conta. Ceea ce conta era să găsească dovada care o implica pe Mabry, ceva care să dovedească faptul că ea le otrăvise pe celelalte zâne, să i-o dovedească nu numai lui Ravus, ci şi lui Greyan şi celorlalţi care credeau că Ravus se afla în spatele crimelor.

— Măcar e cald aici, spuse Ruth plimbându-se pe podeaua lucitoare de marmura.

Vocea îi răsună în camerele aproape goale.

— Dacă e să fim hoţi, mă duc să văd ce e de furat în frigider.

— Încercăm să găsim dovada că ea e cea care otrăveşte. Este doar un gând înainte ca tu să începi să bagi în gură lucruri, la întâmplare.

Ruth dădu din umeri şi trecu pe lângă Val.

Într-un colţ al camerei se afla o vitrină. Val se uită prin sticlă. În interior se aflau o bucată de scoarţă împletită cu păr stacojiu, o balerină de porţelan cu braţele în şolduri şi pantofi roşii ca trandafirii, gâtul spart al unei sticle şi o floare ofilită şi maronie. Val îşi amintea diferite comori ciudate de la vizita anterioară. O făcea să-şi dea seama cât îi era de imposibilă sarcina. Cum ar recunoaşte dovada, chiar dacă ar vedea-o. Ravus ar putea să recunoască obiectele astea – să ştie la ce folosesc şi poate chiar şi parţial povestea lor –, dar ea nu putea să facă nimic cu ele.

Era greu să şi-o imagineze pe Mabry sentimentală, dar probabil că fusese odată, înainte ca moartea lui Tamson să o facă să urască.

— Hei! strigă Ruth din camera cealaltă. Uită-te la asta.

Val îi urmări vocea. Era în cameră de muzică, lângă harfa, aşezată pe un fotoliu îmbrăcat în piele ciudata, roz. Corpul instrumentului părea făcut din lemn aurit, sculptat cu rotocoale de acant şi fiecare coardă avea o nuanţă diferita. Majoritatea erau maronii, aurii sau negre, dar erau şi câteva roşii, iar una era de un verde ca al frunzelor.

Ruth îngenunche lângă ea.

— Nu... zise Val, dar degetele lui Ruth atinseră o coarda maronie.

Imediat, o tânguială umplu camera.

— Am fost odată doamnă la curtea lui Nicnevin, intonă o voce înlăcrimată, cu un accent ciudat. Eram favorita ei, confidenta ei, şi-mi plăcea să-i chinui pe ceilalţi. Nicnevin avea o jucărie specială, un cavaler de la Curtea Benefică de care era foarte ataşată. Lacrimile lui de ură îi făceau mai mare plăcere decât strigătele de iubire ale altuia. Am fost chemată în faţa reginei – m-a întrebat dacă unelteam cu el. Nu o făceam. Apoi a ridicat o pereche de mănuşi şi mi-a cerut să mă uit la broderia manşetelor. Era un model ţesut cu fire din părul meu. Mai erau şi alte dovezi – imagini cu noi împreună, un bilet în care îmi jura devotament, nimic adevărat. Am căzut la pământ, implorând-o pe Nicnevin, îngrozită. În timp ce mă conduceau spre moarte, am văzut-o pe una dintre celelalte doamne, Mabry, zâmbind, cu ochii sclipitori ca acele, degetele întinzându-i-se să-mi smulgă un fir de păr de pe cap. Acum trebuie să-mi spun povestea pe veci.

— Nicnevin? întrebă Ruth. Cine e?

— Cred că e fosta regină de la Curtea Malefică, spuse Val. Îşi trecu degetele peste câteva corzi deodată. O simfonie de voci se înălţă, fiecare spunându-şi povestea tristă, fiecare menţionând-o pe Mabry.

— Sunt toate fire de par. Părul victimelor lui Mabry.

— E o chestie înspăimântătoare, spuse Ruth.

— Şşşt, zise Val.

Una dintre voci părea cunoscută, dar nu reuşea să-şi dea seama unde o mai auzise. Trase de o coardă aurie.

— Am fost odată curtean în serviciul reginei Silarial, spuse o voce de bărbat. Trăiam pentru sport, pentru ghicitori, dueluri şi dans. Apoi m-am îndrăgostit şi toate lucrurile astea au încetat să mai conteze. Singura mea bucurie era Mabry. Doream ceva numai dacă o încânta. Fericirea ei mă încălzea. Apoi, într-o după-amiază groaznică, în timp ce adunam flori să le facem ghirlande, am văzut că plecase. Am urmat-o şi am auzit-o vorbind cu o creatură de la Curtea Malefică. Păreau că se cunosc bine, iar vocea îi era moale în timp ce-i spunea informaţiile pe care le adunase pentru Regina Malefică. Ar fi trebuit să fiu furios, dar îmi era prea teamă pentru ea. Dacă află Silarial, pedeapsa ar fi fost îngrozitoare. I-am promis lui Mabry că nu voi spune nimănui şi am rugat-o să plece imediat.

Mi-a spus că aşa va face şi a plâns pentru că m-a înşelat. Doua zile mai târziu trebuia să mă duelez în turneu cu un prieten. Când mi-am îmbrăcat armura, părea ciudată, mai ușoară, dar nu i-am dat atenţie. Mabry mi-a spus că şi-a cusut în ea din propriul păr. Când a lovit prietenul meu, armura s-a fărâmiţat şi sabia mi s-a înfipt în trup. I-am simţit părul mătăsos pe faţă şi am ştiut că am fost trădat. Acum trebuie să-mi spun povestea pe veci.

Val se trânti jos, holbându-se la harfă. Mabry era spion pentru Curtea Malefică. Ea însăşi îl omorâse pe Tamson. Ravus nu fusese decât instrumentul ei.

— Cine era? întreba Ruth. Îl cunoşteai?

Val dădu din cap că nu.

— Ravus, însă, da. El a fost cel pe care l-a ucis în duel.

Ruth îşi muşcă buza de jos.

— E atât de complicat. Cum o să aflăm adevărul?

— Am aflat deja ceva, zise Val.

Se ridică şi merse în camera cealaltă. Era bucătăria. Nu exista, însă, nicio plită, niciun frigider, numai o chiuvetă într-o întindere de gresie lustruită. Val deschise unul dintre sertare, dar era plin numai cu borcane goale.

Val se gândi la Ravus deghizat, cu ochii lui aurii – punctul slab al deghizării. Era ceva neliniştitor în legătură cu aceste camere perfecte, lipsite de praf, de un fir de păr sau pic de mizerie, în care numai paşii răsunau şi susurul apei. Dar dacă era vorba de vrajă, habar nu avea ce se afla în spatele ei.

Ruth intră în cameră, iar Val observă pudra alba care i se cernea din ghiozdan.

— Ce-i asta? întreba Val.

— Ce?

Ruth se uita înapoi, pe podea, şi-şi dădu jos ghiozdanul. Râse.

— Se pare că am rupt pânza şi am făcut o gaură în copilul nostru.

— La naiba. E mai rău ca poteca aia de firimituri de pâine. Mabry o să ştie că am fost aici.

Ruth se lasă în jos şi începu să măture pudra cu mâinile. În loc să formeze o grămadă, aceasta se ridică în aer, în nori albi.

În timp ce Val se uita la podea, îi veni o idee.

— Aşteaptă. Hei, cred că va trebui să comit o pruncucidere.

Ruth dădu din umeri şi scoase sacul.

— Cred că putem să facem oricând altul.

Val sfâşie hârtia şi începu să împrăştie faina pe podea.

— Trebuie să fie ceva aici, ceva ce nu putem vedea.

Ruth luă o mână de făină şi o aruncă spre uşă. Val aruncă şi ea un pumn. În curând aerul se umplu de făină. Părul le era plin, iar când respirau limba li se îmbrăca în făină. Se aşeză prin tot apartamentul, făcând ca bazinul cu peşte să arate ca o pipă spartă care aruncă apă cu găleata şi bălteşte pe podea, dezvăluind tavanul aspru din piatră, ţiglele ciobite de pe ziduri şi urme de şobolan pe podea.

— Uite.

Ruth merse spre unul dintre pereţi, pudra făcând-o să para fantomatică. Făina se lipise de aproape tot zidul, dar o bucată mare era goală.

Val aruncă mai multă făină în gol, dar în loc să lovească peretele, aceasta păru să treacă prin el.

— Am găsit-o.

Val rânji şi ridică pumnul.

— Activaţi puterile gemene vrăjite.

Ruth rânji şi ea, lovindu-şi pumnul de al lui Val.

— Suntem două nebune.

— Vorbeşte în numele tău, zise Val şi pătrunse prin gol.

Acolo, în camera umbrită de care atârnau perdele de catifea, se afla Luis. Stătea pe un covor cu model de rodit şi era învelit într-o pătură de lână, dar, în ciuda acestui fapt, tremura. Avea sânge pe scalp şi câteva dintre şuviţe îi fuseseră tăiate.

La început, Val se uită la el numai.

— Luis? reuşi ea în cele din urmă.

El privi în sus, încruntându-se ca şi cum era lumină puternică.

— Val?

Se împletici când voi să se ridice în capul oaselor.

— Unde-i Dave? E bine?

— Nu ştiu, spuse ea absentă.

Mintea i-o luase la goană.

— Ce faci aici?

— Nu vezi că sunt legat de podea? zise Luis.

Îşi întoarse încheieturile, iar Val văzu că în jurul lor fuseseră înfăşurate strâns şuviţele tăiate din părul lui.

— Podea? repetă Val în mod prostesc. Dar covorul?

Luis râse.
— Bănuiesc că pentru tine locul ăsta arată frumos.
Val se uită la canapelele joase, la rafturile pline de cărţi de poveşti, la grandoarea estompată a covorului şi la zugrăveala de pe pereţi.
— E una dintre cele mai minunate camere în care am fost vreodată.
— Pereţii sunt crăpaţi şi prin tavan curge apă, ceea ce înseamnă că tot colţul e negru de noroi. Nu există mobilă şi cu siguranţă nu e niciun covor – numai podeaua, cu nişte cuie vechi ieşind din ea.
Val se uită în jur, la lumina moale care venea de la o lampă de cositor, cu o umbră franjurată.
— Atunci ce e ceea ce văd?
— Vrajă, ce altceva?
Ruth îşi băgă capul în cameră.
— Ce se întâm… Luis?
— Stai aşa, cum ştim că eşti chiar tu, Luis? întrebă Val.
— Cine altcineva să fiu?
Ruth se apropie de ei.
— Tocmai te-am lăsat în parc şi dormeai.
Luis îşi lăsă capul să cadă pe spate.
— Mda, păi ultima dată când am văzut-o pe Ruth, eram cu Lolli şi Dave în parc. Am ales un loc unde să dormim, lângă Castelul vremii. Lolli era sprijinită de mine, dormind, când Dave s-a ridicat şi a plecat. Ştiam că e supărat. La naiba, şi eu înnebuneam. M-am gândit că poate vrea să fie singur. Dar apoi, nu s-a mai întors şi nu am ştiut ce să cred, Am plecat să-l caut. L-am văzut întorcându-se prin Ramble. Şi nu era singur. La început am crezut că era vreun tip – nu ştiu, care-l lovea – dar apoi am văzut că tipul avea pene în loc de păr. Am pornit spre ei şi atunci degete micuţe mi-au acoperit gura şi ochiul cel bun, mi-au prins braţele şi picioarele. Îi auzeam chicotind în timp ce mă ridicau în aer şi fratele meu îmi zicea: „Nu te teme. E doar pentru puţin timp.” Nu am ştiut ce să cred. Cu siguranţă nu m-am gândit că o să ajung aici.
— Ai văzut-o pe Mabry? întrebă Val. Ţi-a spus ceva?
— Nu multe. Era preocupată de ceva care se întâmpla jos. O vizitase cineva şi era nervoasă din cauza asta.
— Trebuie să-ţi spunem ceva, zise Val.

Luis tăcu, cu gura strânsă ca o linie subţire.

— Ce? întrebă el, iar vocea lui fu atât de slabă, că pe Val o duru inima.

— Am crezut că Dave lipseşte. A plecat. Cineva se preface a fi tu.

— Deci ai venit aici în căutarea lui Dave?

— Am venit aici să căutăm dovezi. Cred că Mabry e în spatele tuturor crimelor.

Luis se încruntă.

— Stai aşa, atunci unde e fratele meu? Are probleme?

Val clătină din cap.

— Nu prea cred. Cel care se preface că e Luis pare să-şi petreacă tot timpul făcându-şi de cap cu Lolli. Nu cred că asta se află pe ordinea de zi a fiinţelor supranaturale, dar cu siguranţă e pe cea a lui Dave.

Luis clipi, dar nu zise nimic.

— Ar trebui să ne grăbim, spuse Ruth, mângâind-o pe Val pe cap, degetele ei strecurându-se printre ţepi. Doar pentru că javra asta nu poate să te lege cu propriul păr, nu înseamnă că trebuie să rămânem.

— Corect.

Val se aplecă asupra lui Luis, uitându-se la şuviţele care îl legau de podea. Încercă să le rupă sau să le slăbească, dar erau tari ca din oţel.

— Mabry le-a tăiat cu foarfeca, spuse Luis. Mi-a luat şi pielea de pe cap.

— Crezi că foarfeca va tăia şuviţele? întrebă Ruth.

Val dădu din cap.

— Trebuie să aibă o modalitate să-şi taie propriile vrăji. Unde crezi că ar putea fi?

— Nu ştiu, spuse Luis. S-ar putea să nici nu arate ca o foarfecă.

Val se ridică şi merse în salon, oprindu-se la fântâna unde făina se dizolvase, apoi se îndreptă spre vitrină.

— Ai găsit ceva? întrebă Val.

Ruth trase un sertar şi varsă conţinutul pe podea.

— Nimic.

Val se uită în vitrină şi văzu din nou balerina, observând cercurile pe care braţele ei le formau şi culoarea sângerie a pantofilor ei cu toc. Băgând mâna în interior, Val o ridică,

împingând degetele prin golurile braţelor. Picioarele figurinei se închiseră şi se deschiseră, ca o foarfecă.

— Ia harfa! spuse Val. Eu îl iau pe Luis.

○

Nu se luminase încă de ziuă când cei trei se întoarseră prin Ramble, pe cărările adăpostite de crengi, spre locul în care îi lăsaseră pe Lolli şi pe cel care-şi luase înfăţişarea lui Luis. Corzile harfei se legănau în timp ce mergeau, dar Ruth o înăbuşea, strângând-o mai tare la piept. Când se apropiară, văzură că celălalt Luis era treaz.

Vocea lui Lolli era înaltă şi tremurătoare.

— E aşa de frig şi tu arzi.

Luis cel deghizat se uită la ei. Avea ochii vineţi şi gura neagră. Pielea îi era palidă ca hârtia şi avea o sclipire de transpiraţie care-o făcea sa pară de plastic. Cu degete tremurătoare, îşi duse o ţigară la gură. Fumul nu-i părăsi trupul.

— Dave, spuse adevăratul Luis.

Vocea îi era liniştită, calmă, cum fusese a lui Val când îşi văzuse mama cu Tom. Era o voce atât de plină de emoţie, încât părea total lipsită de simţire.

Lolli se uită la Luis, iar apoi la geamănul lui.

— Ce... ce se întâmplă?

— Nu ai putut să-ţi dai seama de diferenţă, nu-i aşa? o întrebă Luis cel deghizat pe Lolli.

Faţa i se schimbă, trăsăturile transformându-i-se subtil în ale lui Dave. Gura şi ochii înnegriţi ramaseră, la fel şi strălucirea pielii.

Lolli icni.

El râse ca un maniac, cu vocea răguşită.

— Nici nu ţi-ai dat seama de diferenţă, dar nu ai vrut niciodată să-mi dai o şansă.

— Nenorocit împuţit!

Lolli îl plesni pe Dave. Îl pocni din nou, loviturile cazând în ploaie peste mâinile pe care Dave le ridicase pentru a se apăra. Luis îi prinse braţele lui Lolli, dar Dave râse din nou.

— Crezi că mă cunoşti? Sunt Sketchy Dave? Dave cel Laş? Dave Idiotul? Dave care are nevoie de protecţia fratelui lui? Nu am nevoie de nimic.

Se uită în ochii lui Luis.

— Eşti aşa deştept, nu? Aşa deştept că nu ţi-ai dat seama că o să se întâmple asta. Cine-i imbecilul, hm? Ai vreun cuvânt isteţ pentru cât eşti de prost?

— Ce ai făcut? întrebă Luis.

— A făcut o înţelegere cu Mabry, zise Val. Nu-i aşa?

Dave afișă o grimasă grotescă, pe post de zâmbet. Când vorbi, Val văzu numai negru în spatele dinţilor lui, de parcă s-ar fi uitat într-un tunel întunecat.

— Da, am făcut o înţelegere. Nu am nevoie de vedere ca să ştiu când am ceva ce vrea cineva.

Îşi şterse fruntea, ochii devenindu-i tot mai largi.

— Am vrut...

Se prăbuşi, trupul tremurându-i. Luis se aşeză în genunchi lângă Dave şi se întinse să-i tragă şuviţele de pe faţa, apoi îşi retrase mâna brusc:

— E mult prea fierbinte. Parcă i-a luat foc pielea.

— Never, spuse Val. A folosit Never mult mai mult de o dată pe zi. A trebuit să-l ia în tot acest timp ca să-şi păstreze forma.

— În filme, îi pun pe cei care au febră mare într-o cadă cu gheaţa, zise Ruth.

— Şi ce se întâmplă în filme când iei o supradoză de droguri vrăjite? i-o întoarse Lolli.

— Ţine-l, spuse Val. Lacul ar trebui să fie destul de rece.

Luis îşi strecură braţul pe sub umerii fratelui său.

— Ai grijă. E foarte cald.

— Ia mânuşile mele.

Ruth scoase o pereche din buzunarul hainei şi i le dădu lui Val.

Punându-şi-le repede, îl prinse pe Dave de glezne. Când îi atinse pielea simţi ca atunci când punea mâna pe mânerul unui ibric cu apă fiartă. Îl ridică. Era aşa de uşor, de parcă ar fi fost gol. Împreună, ea şi Luis coborâră grăbiţi treptele şi aleile din Ramble, spre malul apei. Căldura trupului lui Dave îi pârlea pielea prin mănuşi şi acesta se răsucea şi se contorsiona de parcă lupta cu o forţa nevăzută. Val strânse din dinţi şi mai făcu câţiva paşi.

Luis pătrunse în apă, iar Val îl urmă, răceala de la pulpe contrastând teribil cu fierbinţeala de la mâini.

— Bun, jos, spuse Luis.

Îl lăsară pe Dave în apă, trupul lui scoţând aburi în timp ce

atingea lacul. Val îi dădu drumul şi porni spre mal, dar Luis continuă să-l ţină pe fratele său cu capul deasupra apei, ca un preot care săvârşeşte un botez teribil.

— Ajută? striga Ruth.

Luis dădu din cap că da, frecând faţa plutitoare a fratelui său. Val văzu că mâna lui Luis era de un roz deschis, dar nu era sigură dacă era ars sau îi era numai frig.

— E mai bine, dar trebuie să-l ducem la spital.

Lolli intră în apă, uitându-se în jos, la Dave.

— Idiot nemernic! strigă ea. Cum ai putut să fii atât de prost?

Păru brusc pierdută. De ce ar face asta pentru mine?

— N-ai de ce să te simţi vinovată, zise Val. Dacă aş fi în locul tău, cred ca aş simţi ca vreau să-l omor.

— Nu ştiu ce să simt, spuse Lolli.

— Val, spuse Luis, trebuie să-l rugăm pe Ravus să ne ajute.

— Ravus? întrebă Ruth.

— I-a mai salvat viaţa, zise Luis.

Val se gândi la chipul lui Ravus, cu ochii întunecaţi de furie. Se gândi la lucrurile pe care le ştia despre Mabry şi la lucrurile pe care numai le bănuia în legătură cu modul în care Dave o plătise pentru ajutorul ei.

— Nu ştiu dacă va vrea să o facă acum.

— Îl duc pe Dave la spital, spuse Lolli.

— Du-te cu ea, da? o rugă Val pe Ruth. Te rog.

— Eu?

Ruth se uită neîncrezătoare.

— Nici măcar nu-l cunosc.

Val se apropie de ea.

— Dar eu te cunosc pe tine.

Ruth îşi dădu ochii peste cap.

— Bine, dar îmi rămâi datoare. Îmi datorezi cam o lună de servitudine mută.

— Îţi datorez cam un an de servitudine mută, spuse Val, şi pătrunse în apă pentru a-l ajuta pe Luis să-şi ridice fratele.

Porniră încet pe stradă. Primul taxi pe care îl chemară opri, apoi, văzând trupul lui Dave, plecă înainte ca Lolli să pună mâna pe uşă. Următorul opri, părând indiferent în timp ce cele două fete urcară, iar Luis îşi aşeză fratele contorsionat în braţele lor.

— Ţine, spuse Ruth, întinzând harfa.

— O să avem noi grija de el, promise Lolli.

— O să vin cât pot de repede.

Luis ezită să închidă uşa.

Taxiul începu să se mişte, iar Val văzu faţa palidă a lui Ruth uitându-se pe fereastra din spate, buzele ei rostind ceva ce Val nu putu să înţeleagă, în timp ce maşina se îndepărta tot mai mult.

Capitolul 12

„Iar buzele ei roşii peste ale mele
Ardeau ca focul rubiniu
Din lampa atârnată a unei racle,
Ori ca rănile sângerânde ale unei rodii
Sau inima unui lotus îmbibat
În sângele vărsat al vinului trandafiriu.”

OSCAR WILDE,
În camera aurie: armonie

O trăsură trasă de cai se oprise sub arcul făcut de suportul podului. Era departe de parc sau de locul unde o trăsură trebuia să fie, iar calul părea neliniştit în lumina slabă a zorilor. Nu exista niciun vizitiu.

— Crezi că cineva a plecat cu trăsura la supermarket? întrebă Val.

— Ăsta nu e cal, spuse Luis, trăgând-o pe Val.

Ochii îi erau injectaţi, buzele crăpate de frig.

— Fii fericită că nu poţi sa vezi ceea ce e cu adevărat.

Arăta ca orice alt cal din oraş, cu un spate mare, arcuit şi copite mari. Val strânse din ochi şi se uită, până când imaginea se înceţoşă, dar tot nu-şi dădu seama ce vedea Luis şi se hotărî să nu întrebe.

— Haide!

Lipindu-se de peretele opus, se strecură pe sub trecătoare, cu Luis imediat în spatele ei. Bătu în buştean, dar în timp ce se strecurau pe uşă, Val auzi ceva lovind pe scările podului.

Era prea târziu pentru ei ca să facă altceva decât să se uite miraţi la Greyan. Acesta avea mâinile pline de sânge, sânge care îi picura din vârfurile degetelor şi se închega pe scările pline de praf, prea strălucitor pentru a părea real. Îşi ţinea cuţitele de aur într-o singură mână. Şi ele străluceau de sânge.

— S-a făcut, spuse căpcăunul. Arăta obosit. Pui de oameni, daţi-mi voie să vă învăţ să nu vă mai amestecaţi în treburile creaturilor fantastice.

— Unde-i Ravus? întrebă Val. Ce s-a întâmplat?

— Vrei să lupţi din nou cu mine, muritoareo? Loialitatea ta e lăudabilă, dar nu e bine îndreptată. Păstrează-ţi curajul pentru un duşman mai demn.

O împinse şi coborî treptele.

— Nu îmi doresc să mai împart moarte astăzi.

Totul se îngustă în acel moment, la acel cuvânt. Moarte. Sigur că nu, îşi spuse Val, sprijinindu-se de zidul de piatră. Un moment se gândi că nu va putea urca restul treptelor. Nu putea suporta. Luis urcă încet, spre palier, şi apoi înapoi. Îşi duse degetul la buze.

— Ea e acolo.

Val începu să meargă prea repede, iar mâna lui Luis i se agăţă de braţ.

— Linişte, şuieră el.

Val dădu din cap, neîndrăznind să întrebe de Ravus. Urcară împreună treptele, fiecare pas provocând o pală de praf, scârţâitul ramei de fier, legănarea corzilor harfei, lucruri pe care Val spera că le va ascunde zgomotul traficului de deasupra. În timp ce se apropiau de palier, auzi vocea lui Mabry, plină de nelinişte.

— Unde o ţii? Ştiu că trebuie să ai nişte otravă undeva. Haide, fă-mi un ultim serviciu.

Val aşteptă să audă răspunsul lui, dar acesta nu vorbi.

Luis arăta feroce.

— Erai atât de dornic să-mi faci pe plac, continuă Mabry cu amărăciune.

Ceva căzu în cameră, iar lui Val i se păru că aude sunetul ascuţit de sticlă spartă.

Val se strecură înainte, desfăcând foile de plastic. Biroul lui Ravus era răvăşit, cărţile şi hârtiile erau aruncate prin cameră. Fotoliul era tăiat pe spate şi din el curgeau pene şi spumă. Câteva lumânări licăreau de pe podea, unele înconjurate de ceară. Piatra zidurilor era brăzdată de tăieturi adânci. Ravus zăcea întins pe podea, cu o mână pe piept, în timp ce sângele îi ţâşnea printre degete. Podeaua era vopsită în dungi umede, întunecate, de parcă Ravus s-ar fi târât de-a lungul ei. Mabry era aplecată deasupra unui dulap, scotocind cu o mână prin el, iar cu cealaltă ţinând o farfurie care conţinea rămăşiţele roşii din ceva.

Val se strecură mai aproape, fără a ţine cont de avertismentul lui Luis. Cu unghiile înfipte în piele, nu vedea decât trupul lui Ravus.

— Ştii cât timp am aşteptat ca tu să mori? întrebă Mabry, cu vocea aproape înnebunită acum. O să fiu în sfârşit eliberată din exil! Voi fi liberă să mă întorc la Curtea Luminoasă şi la treburile mele. Dar acum, toată plăcerea pe care credeam că o voi avea când vei muri îmi este furată. Trebuie să pară că cineva a omorât toate zânele alea, aşa că ai fost măcar bun la ceva. Nimănui nu-i plac finalurile deschise.

Mabry alese un flacon din sertar şi luă o gură de aer.

— Asta va trebui să fie suficient – noua mea doamnă este nerăbdătoare şi vrea ca lucrurile sa fie rezolvate până la jumătatea iernii. Nu e ironic că după tot timpul acesta, după toată loialitatea ta, eu am fost aleasă să fiu agentul ei la Curtea Malefică? Nu m-aş fi gândit că regina de la Curtea Benefica ar vrea şi ea un agent dublu. Poate o să-mi placă să lucrez pentru Silarial. La urma urmei, s-a dovedit a fi o stăpână la fel de nemiloasă ca şi doamna mea dragă.

Val desfăcu folia de plastic şi se strecură în cameră. Capul lui Ravus era întors spre peretele de care atârna sabia lui Tamson, privind cu ochii lui aurii în gol. În piept avea o gaură adâncă pe care mâna lui o acoperea pe jumătate, de parcă promitea ceva în moarte. Camera mirosea a ceva ciudat, dulce, care o îneca pe Val.

Jur pe ce am mai scump.

Val tremura în timp ce se ridica, nemaipăsându-i de Mabry, de politică sau planuri, sau de altceva în afară de Ravus.

Nu se putea uita decât la sângele care-i păta acestuia marginile buzelor şi-i colora dinţii în roz. Pielea îi era mult prea palidă, verdele ei fiind singura culoare rămasă.

Mabry se întoarse, pe farfuria din mâna ei aflându-se, în mod evident, bucata de carne care-i lipsea lui Ravus din piept. Inima lui. Val simţi că ameţeala ameninţă să o copleşească. Vru să strige, dar gâtul i se închise.

— Luis, zise Mabry, fratelui tău îi va părea rău să audă că te-ai plictisit aşa repede de ospitalitatea mea.

Val se întoarse pe jumătate. Luis se afla în spatele ei, un muşchi al maxilarului tremurându-i.

— Şi harfa mea.

Vocea lui Mabry avea în ea un fel de plăcere de a tachina, care intra în contradicţie cu mediul, cu mobila ruptă şi cu sângele.

— Ravus, uite ce-au adus servitorii tăi! Puţină muzică.

— De ce vorbeşti cu el? strigă Val. Nu vezi că e mort?

La auzul vocii ei, Ravus întoarse capul uşor.

— Val... gemu el.

Val sări înapoi, departe de trupul lui. Nu era posibil ca el să vorbească. Speranţa se lupta cu oroarea şi simţi că îi vine să vomite.

— Haide, Luis, spuse Mabry, fă-o sa cânte. Sunt sigur că se va odihni mai uşor dacă va şti.

Luis zdrăngăni una dintre corzi şi vocea lui Tamson răsună prin camera, repovestindu-şi istoria. În momentul în care spuse cuvântul „trădat", sabia de sticla căzu de pe perete, crăpându-se în adâncime, ca gheaţa pe un lac.

— Tamson, spuse Ravus moale.

Capul i se ridică, cu ochii plini de ură, dar braţul îi era prea alunecos de la sânge ca să îl susţină. Căzu la loc cu un geamăt.

Buzele lui Mabry se curbară în timp ce se îndreptă spre Ravus.

— O, să-ţi fi văzut faţa când ţi-ai înfipt sabia în el. Părul tău va fi următoarea coarda din harfa mea, tânguindu-te şi spunând povestea patetică pe veci.

— Lasă-l în pace, spuse Val, ridicând piciorul rupt al unei mese.

Mabry ridică farfuria.

— Surprinzător, nu, că trolii pot trai o vreme fără inimă? Mai are poate o oră dacă nu-l grăbesc eu, dar o să-i arunc inima la pământ dacă nu te dai din calea mea.

Val înţepeni, scăpând lemnul.

— Foarte bine, spuse Mabry. O să-l las în mâinile voastre abile.

Tropăiră pe trepte în jos.

Val căzu în genunchi lângă Ravus. Un deget lung cu gheară se întinse să-i atingă faţa. Buzele îi erau stacojii.

— Mi-am dorit să vii. Nu ar fi trebuit, dar mi-am dorit.

— Spune-mi ce să-ţi aduc, zise Val. Ce ierburi să combin.

El dădu din cap.

— Nu pot să vindec asta.

— Atunci o să merg să-ţi aduc inima, zise Val, tare.

Sări în picioare, trecând prin folia de plastic şi pe scări în jos. Lovi peretele şi împinse uşa, ajungând în stradă. Aerul rece îi înţepă faţa fierbinte, dar atât Mabry cât şi trăsura plecaseră.

Totul se învârtise nebuneşte, ameţitor, scăpase de sub control, iar ea nu putea să mai schimbe nimic. Nu exista nicio posibilitate. Niciun plan.

Singurul lucru asupra căruia avea ceva putere era ea însăşi. Putea să plece de aici, să fugă iar şi iar până i se făcea atât de frig şi amorţea aşa tare că nu mai simţea nimic. Cel puţin ar fi ea cea care ia decizia; ar avea controlul. Nu ar fi nevoită să-l vadă pe Ravus murind.

Acolo, aşezată pe trotuar, cu ochii uscaţi, o înecau suspinele. Era ca atunci când îţi e rău şi nu mai ai nimic în stomac. Îşi înfipse unghiile în încheietura mâinii, durerea concentrându-i mintea până când reuşi să se adune şi să se întoarcă sus.

Luis era îngenuncheat lângă Ravus şi aveau mâinile împreunate.

— O fâşie de amarant, spuse trolul răguşit, în timp ce la buze i se forma o băşică roşie. Somnul unui copil, mirosul verii, împleteşte-le într-o coroană pentru fratele tău şi pune-i-o pe cap cu propriile mâini.

— Nu ştiu de unde să iau lucrurile astea, spuse Luis cu vocea spartă.

Val se îndreptă spre ei, apoi spre perete şi jaluzelele prăfuite.

— Iartă-mă, spuse ea.

Ravus se întoarse spre ea, dar ea nu-i putea aştepta răspunsul. Smuci de cârpe, sfâşiind perdelele, iar în camera se revărsă lumina. Firicele de praf dansau prin aer.

— Ce faci? strigă Luis.

Val îl ignoră, alergând spre următoarea fereastră.

Ravus se ridica într-un cot. Deschise gura să vorbească, dar pielea îi devenise deja gri, iar gura îi îngheţa, uşor întredeschisă, tăcută. Deveni piatră, o statuie făcută de mâna vreunui sculptor ciudat, iar sângele murdar se transformă în pietriş.

Luis alergă spre locul de unde ea sfâşia mai multe perdele.

— Eşti nebună?

— Avem nevoie de timp să o oprim pe Mabry, strigă Val. Nu va muri cât timp e piatră. Nu va muri până la apus.

Luis dădu încet din cap.

— Am crezut că… nu m-am gândit la lumina soarelui.

— Ravus poate să împletească el însuşi coroana pentru Dave când se va trezi. Asta l-ai întrebat, nu-i aşa?

Val ridică sabia lui Tamson, care strălucea atât de tare în lumina soarelui, că nu putu să se uite direct la ea. Ţinu mânerul între palme.

— O s-o găsim pe Mabry şi-i vom salva pe amândoi.

Luis se dădu un pas înapoi din faţa ei.

— Credeam că săbiile vrăjite ar trebui să nu se spargă.

Val se aşeză pe podea cu picioarele încrucişate, lăsând sabia pe genunchi. Crăpătura era vizibilă sub sticla, dar când îşi trecu degetele pe suprafaţa ei, era fină.

— Mabry a zis că ar fi agent la Curtea Malefică.

— Agent dublu.

Luis învârti bila de pe inelul din buză cu degetul mare şi arătătorul, în timp ce se gândea.

— Şi căuta otravă.

— Zânele din parc spuneau că Silarial a venit să o vadă pe Mabry. Credeau că Mabry are o dovadă. Poate au făcut o înţelegere?

— O înţelegere ca ea să otrăvească pe cineva?

— Bun, zise Val. Dacă Silarial ştia că Mabry e răspunzătoare de otrăvirile din rândul exilaţilor de la Curtea Luminoasă, atunci cu siguranţa Mabry ar fi la mâna ei. Ar trebui să facă tot ce-i cere Silarial ca să-şi salveze pielea. Chiar să se întoarcă la propria curte şi să omoare pe cineva.

— Fratele meu le-a otrăvit, nu-i aşa? întrebă Luis.

— Ce?

— Asta a făcut Dave pentru Mabry. Le-a otrăvit pe toate zânele alea ca să pară că Ravus se afla în spatele morţii lor. Ceea ce ea a făcut pentru Dave a fost să mă lege în casa ei. Asta ai vrut să se înţeleagă când ai spus că Silarial e răspunzătoare. Vrei să spui ca ea a organizat totul, dar altcineva a fost cu otrăvitul.

— Nu am vrut să spun asta. Nu ştiam.

Luis nu spuse nimic.

— Mă mir că-ţi pasă, zise Val, frustrarea şi frica făcând-o sa-i clănţăne dinţii. Nu mă gândeam că ai considera aşa gravă uciderea zânelor.

— Ai crezut că eu sunt ucigaşul, nu-i aşa?
Luis îşi întoarse faţa.
— Sigur că am crezut.
Val ştia că e crudă, dar vorbele îi curgeau de pe buze ca nişte fiinţe vii, de parcă ar fi fost nişte păianjeni, viermi şi gândaci, dornici să-i iasă din gură.
— Toată vorbăria ta despre cât de periculoase sunt zânele, iar apoi, o, uite, sunt omorâte cu otrava pentru şobolani. Dacă ai fi bănuit că Dave e cel care le otrăveşte, ce ai fi făcut? L-ai fi oprit.
— Sigur că aş fi făcut-o, strigă Luis.
— E, lasă-mă, tu urăşti zânele.
— Îmi e frică de ele, strigă Luis, apoi trase adânc aer în piept. Tata putea să vadă şi asta l-a înnebunit. Mama a murit. Fratele meu e catatonic. Eu sunt un vagabond cu un singur ochi la şaptesprezece ani. Ţinutul creaturilor fantastice trebuie să fie o continuă petrecere.
— Atunci, desfă şampania, spuse Val, apropiindu-se atât de tare de el încât îi putea simţi căldura trupului.
Făcu semn cu mâna în jurul camerei.
— A mai murit unul dintre ei.
— Nu asta am vrut să spun.
Luis se întoarse cu spatele la ea, lumina spălându-i culoarea de pe faţă. Se îndreptă spre trupul lui Ravus, întinse o mână să atingă piatra, apoi se retrase ca şi cum era cât pe ce să fie ars.
— Numai că nu ştiu ce putem să facem.
— Pe cine crezi că vrea Silarial ca Mabry să otrăvească? Trebuie să fie cineva de la Curtea Malefică.
— E ceea ce Ravus numea Curtea Nopţii.
Val merse spre harta de pe peretele camerei lui Ravus. Acolo, în afara New Yorkului, departe de acele care marcau toate otrăvirile, se aflau doua însemnări cu negru, una în partea de nord a New Yorkului, cealaltă în New Jersey. O atinse pe cea din Jersey.
— Aici.
— Dar cine? Asta ne depăşeşte.
— Nu e un nou rege acolo? întrebă Val. Mabry a spus ceva de mijlocul iernii. Ar putea să fie el cel pe care trebuie să-l omoare?
— Poate.

— Chiar dacă nu e aşa – nu contează. Nu trebuie să ştim decât unde e.

— Dar Curţile nu sunt locuri în care au voie oamenii, mai ales Curtea Malefică. Majoritatea zânelor nici nu merg acolo.

— Trebuie să mergem – trebuie să luăm inima lui Ravus. O sa moară dacă nu o facem.

— Ce o să facem? Ne ducem acolo şi o cerem?

— Cam aşa, zise Val.

Când se ridică, văzu un flacon mic de Never lângă bucăţi de asfodel şi trandafir. Îl ridică.

— Pentru ce e asta? întrebă Luis, deşi probabil că ştia foarte bine.

Gândurile ei rătăciră spre Dave, dar nici chiar pielea lui palidă şi gura înnegrită nu-i potoleau foamea de Never. Ar putea să aibă nevoie de el. Avea nevoie de el acum. Un praf şi toată durerea ar dispărea.

Dar îl îndesă în ghiozdan şi scoase biletele de tren de întoarcere pe care le cumpărase câteva săptămâni mai devreme şi i le arătă lui Luis. Hârtia era aşa de uzată de la statul în ghiozdan, încât părea la fel de moale ca o cârpă, dar când Luis îl luă pe al lui, biletul îi tăie uşor carnea. Un moment, pielea ei păru aşa de surprinsă că uită să sângereze.

Capitolul 13

„Imediat după monştri, mor eroii.”

ROBERTO CALASSO,
Căsătoria lui Cadmus cu Harmony

Val stătu cocoţată pe scaunul ei câteva momente, apoi păşi agitată pe coridor. De fiecare dată când trecea controlorul pe lângă ea, îl întreba care e următoarea oprire, dacă erau în întârziere, dacă puteau sa meargă mai repede. Acesta îi spuse că nu puteau. Uitându-se la sabia înfăşurată într-o pătură murdară şi legată cu şireturi, plecă grăbit.

Val fusese nevoită când urcase la bord să arate mânerul pentru a dovedi că era numai decorativă. Era numai sticlă, la urma urmei. Explicase că făcea o livrare.

Luis vorbea blând la celularul lui Val, cu capul întors spre fereastră. Sunase la toate spitalele pe care le ştia înainte de a se gândi să o sune pe Ruth, iar acum că o prinsese, trupul i se relaxase, iar degetele nu i se mai înfigeau în pânza ghiozdanului lui Val.

Închise telefonul.

— Nu mai ai decât puţină baterie.

Val dădu din cap.

— Ce a spus?

— Dave e în stare critică. Lolli s-a cărat. Nu a putut să facă faţă la spital, urăşte mirosul sau cam aşa ceva. Îi fac probleme lui Ruth pentru că nu vrea să spună ce a luat Dave şi, desigur, nu o lasă înăuntru să-l vadă pentru că nu e rudă.

Val mângâia cu degetul marginea ruptă a scaunului de plastic, nările dilatându-i-se în timp ce respira greu. Şi mai multă furie se aduna pe ceea ce simţea că e prea multă furie ca să poată îndura.

— Poate tu...

— Nu aş putea să fac nimic.

Luis se uită pe fereastră.

— Nu va supravieţui, nu-i aşa?

— Ba da, spuse Val hotărât.

Putea să-l salveze pe Ravus. Ravus îl putea salva pe Dave. Ca nişte dominouri negre aşezate în şiruri întortocheate, şi cel mai important era ca ea să nu se împiedice.

Uitându-se la propriile mâini, crăpate şi murdare, era greu de imaginat că erau mâini care ar salva pe cineva.

Îşi aduse aminte de Neverul din geantă. Promitea să-i cânte prin vene, să o facă mai iute, puternică, mai bună decât era. Nu va fi proastă. Nu va ajunge ca Dave. Nu mai mult de un praf. Avea nevoie de el acum, ca să reziste, ca să o înfrunte pe Mabry, să lase toată furia şi durerea să fie înghiţite de ceva mai mare decât ea.

Luis se aşeză în partea cealaltă a scaunului, întinzându-se cât putea de mult, cu ochii închişi şi braţele încrucişate pe piept, cu capul pe ghiozdanul ei şi sprijinit de pervazul metalic al ferestrei. El nu ar şti dacă ea s-ar strecura la baie.

Val se ridică, dar ceva îi atrase atenţia. Cârpa alunecase, dezvăluind puţin din sabia de sticlă, eterică în lumina soarelui. O făcu să se gândească la ţurţurii din părul mamei lui Ravus.

Echilibru. Ca o sabie bună. Echilibru perfect.

Nu putea sa aibă încredere în ea însăşi când Neverul lucra prin ea, făcând-o când formidabilă sau distrasă, când visătoare sau arzătoare. Dezechilibru. Nu ştia cât timp se mai putea abţine să nu ia, dar putea să amâne un moment. Şi poate încă un moment. Val îşi muşcă limba şi continuă să se plimbe.

Val şi Luis coborâră în gara Long Branch, grăbindu-se spre platforma de ciment imediat ce se deschiseră uşile. Câteva taxiuri stăteau degeaba prin jur, cu acoperişurile încununate de câte o pălărie galbenă.

— Ce facem acum? întrebă Luis. Unde naiba suntem?

— Mergem la mine acasă, zise Val.

Ţinând sabia de mâner, sprijini lama înfăşurată de umăr şi începu să meargă.

— Trebuie să împrumutăm o maşină.

○

Casa de cărămidă arăta mai mica decât îşi amintea Val. Iarba era veştejită şi acoperită de frunze, copacii erau negri şi goi. Maşina roşie a mamei sale se afla în faţa casei, parcată pe stradă, chiar dacă ea ar fi trebuit să fie la lucru. Şerveţele îngrămădite şi ceşti goale de cafea murdăreau bordul. Val se

încruntă. Nu-i stătea mamei ei în fire să facă mizerie.

Val deschise uşa, simţindu-se de parcă mergea printr-un peisaj de vis. Totul era în acelaşi timp familiar şi ciudat. Uşa de la intrare era descuiată, televizorul oprit în sufragerie. Deşi era trecut de amiază, casa era întunecată.

Era enervant să fie în acelaşi loc unde îl văzuse pe Tom atârnând peste mama ei, dar şi mai ciudat era cât de mică părea camera. Cumva crescuse în mintea ei până când se făcuse atât de mare că nu-şi putea imagina să o treacă pentru a ajunge în dormitor.

Val îşi dădu sabia jos de pe umăr şi lăsă ghiozdanul pe canapea.

— Mamă? strigă ea încet.

Nu răspunse nimeni.

— Caută cheile şi gata, zise Luis. E mai uşor sa obţii iertarea decât permisiunea.

Val se întoarse pe jumătate ca să îi dea replica, dar auzi paşi pe trepte şi se opri.

— Val! spuse mama ei, alergând pe trepte, numai pentru a se opri pe palierul de mai jos.

Avea ochii roşii, faţa nemachiată şi părul nepieptănat. Val simţi totul dintr-odată: vina că o supărase pe mama ei atât de tare, satisfacţia răzbunării pentru că mama ei suferea şi extenuare profundă. Ar fi vrut ca nefericirea amândurora să se oprească, dar nu ştia cum să facă sa se întâmple asta.

Mama lui Val coborî încet ultimele trepte şi o îmbrăţişă strâns. Val se sprijini de umărul ei, simţind mirosul de săpun şi parfum uşor. Cu ochii arzând de o emoţie bruscă, se retrase.

— Am fost aşa de îngrijorată! Mă tot gândeam că vei intra, ca acum, dar nu se întâmpla. Zile întregi nu s-a întâmplat.

Vocea mamei tremură şi cedă.

— Sunt aici acum, spuse Val.

— O, scumpa mea.

Mama lui Val se întinse ezitant şi-i atinse cu degetele capul.

— Eşti aşa de slabă. Şi părul tău…

Val se dădu înapoi.

— Lasă-l, mamă. Îmi place părul meu.

Mama ei râmase mască.

— Nu asta am vrut să spun. Întotdeauna arăţi frumoasă, Valerie. Doar că eşti aşa diferită.

— Sunt diferită, spuse Val.
— Val, o avertiză Luis. Cheile.
Val se încruntă la el şi respiră adânc.
— Am nevoie de maşină.
— Ai fost plecată săptămâni întregi...
Mama lui Val se uită la Luis pentru prima dată.
— Nu se poate sa pleci din nou.
— Mă întorc mâine.
— Nu!
Vocea mamei lui Val avea în ea o notă de panică.
— Valerie, îmi pare rău. Îmi pare rău pentru tot. Nici nu-ţi dai seama cât am fost de îngrijorată pentru tine, câte mi-am imaginat. Tot aşteptam telefonul care mi-ar fi spus că poliţia te-a găsit moartă într-o baltă. Nu poţi să mă faci să trec din nou prin asta.
— Trebuie să fac ceva, spuse Val. Şi nu am prea mult timp. Uite ce-i, nu înţeleg ce-a fost cu tine şi cu Tom. Nu ştiu la ce te-ai gândit sau cum s-a întâmplat, dar...
— Trebuie să crezi că eu...
— Dar nu-mi mai pasă.
— Atunci de ce... Începu mama lui Val.
— Asta nu are legătură cu tine şi nu pot sa vin acasă până nu se termină. Te rog.
Mama ei oftă.
— Ai picat la testul auto.
— Ştii să conduci? întrebă Luis.
— Am permis, îi spuse Val mamei, apoi se uită la Luis. Conduc bine. Numai că nu pot sa fac parcarea laterală.
Mama lui Val merse în bucătărie şi se întoarse cu o cheie şi o alarmă atârnând de un breloc cu piatră cu litera R pe ea.
— Sunt datoare să am încredere în tine, Valerie, aşa că iată. Să nu mă faci să regret.
— Nu o voi face.
Mama lui Val puse cheile în mâna acesteia.
— Promiţi ca te întorci mâine? Promite-mi.
Val se gândi la modul în care îi arseseră buzele când nu-şi ţinuse promisiunea de a se întoarce la Ravus la timp. Dădu din cap. Luis deschise uşa de la intrare. Val se întoarse spre el, fără să se uite la mama ei.
— Eşti tot mama mea, îi striga Val.

Coborând treptele, simţi mângâierea soarelui pe faţă şi-şi spuse că mai erau lucruri bune pe lume.

Val conduse maşina pe străzile cunoscute, amintindu-şi să semnaleze şi sa aibă grijă la viteză. Speră că nu-i va trage nimeni pe dreapta.

— Ştii, zise Luis, ultima dată când am fost într-o mașină era a bunicii mele şi mergeam la magazin să luăm ceva de Ziua Recunoştinţei, cred. Locuia în Long Island, unde ai nevoie de maşină ca să te descurci. Îmi amintesc pentru că tata mă trăsese deoparte mai devreme să îmi spună că vede spiriduşi în grădină.

Val nu zise nimic. Se concentra la drum.

Conduse maşina pe lângă stâlpii care mărgineau intrarea în cimitir, acoperiţi de lujeri de viţă-de-vie fără frunze. Cimitirul însuşi părea ca un deal punctat cu pietre albe şi cripte. Deşi era noiembrie târziu, iarba de acolo era încă verde.

— Vezi ceva? întrebă Val. Arată ca orice alt cimitir pentru mine.

Luis nu răspunse la început. Se uită pe fereastră, întinzând o mână sa atingă geamul întunecat.

— Asta pentru că eşti oarbă.

Val călcă frâna brusc.

— Ce vezi?

— Sunt peste tot.

Luis puse mâna pe mânerul portierei.

— Luis?

Val opri maşina.

Vocea lui părea îndepărtată, de parcă ar fi vorbit cu el însuşi.

— Doamne, uită-te la ele, aripi ca de piele. Ochi negri. Degete lungi, cu gheare.

Apoi se uită la Val, de parcă şi-ar fi adus brusc aminte de ea.

— Lasă-te-n jos!

Val se ghemui cu capul în poala lui, simţind căldura braţelor lui venind asupra ei în timp ce aerul biciuia pe deasupra maşinii.

— Ce se întâmplă? strigă Val peste şuieratul ascuţit al vântului.

Ceva zgâria acoperişul de piele al maşinii, iar capota se zgâlţâi.

Apoi aerul se linişti. În timp ce Val îşi ridică încet capul, îi

păru că nici măcar o frunză nu se mişca. Întregul cimitir devenise tăcut.

— Maşina asta e toată din fibra de sticlă.

Luis se uită în sus.

— Ar putea să-şi bage ghearele prin ea, dacă ar vrea.

— De ce nu o fac?

— Bănuiesc că vor să vadă dacă am venit să punem flori pe un mormânt.

— Nu-i nevoie să o facă. Ieşim.

Aplecându-se spre canapeaua din spate, Val desfăcu sabia de sticla. Luis luă ghiozdanul lui Val şi-l aruncă pe umăr.

Val închise ochii şi trase adânc aer în piept. Stomacul i se învolbură aşa cum făcea înaintea unui meci de lacrosse, dar acum era diferit. Îşi simţea corpul distant, mecanic. Simţurile i se ascuţiră pentru a observa orice sunet, orice schimbare de culoare sau formă. Adrenalina îi striga în sânge, îngheţându-i degetele, făcându-i inima să bată mai tare.

Uitându-se în jos la sabie, Val deschise uşa şi păşi afară, pe pietriş.

— Vin cu gând de pace, zise ea. Duceţi-mă la conducătorul vostru!

Degete invizibile i se strânseră pe piele, ciupindu-i carnea, trăgând-o de păr, împingând-o şi trăgând-o pe deal, unde smocuri de iarbă se înălţau şi se împrăştiau dincolo de noroiul negru, încercă să ţipe în timp ce căzu înainte, cu faţa în pământ, respirând mirosul bogat de minerale şi înecându-se cu ţipătul ei. Braţele ei împinseră pământul, în timp ce încerca să se ridice, dar noroiul, piatra şi iarba se deschiseră în faţa ei, iar ea se rostogoli în întunericul plin de rădăcini.

○

Val se trezi în lanţuri de aur într-un salon plin de creaturi fantastice.

Pe un podium de mizerie, un cavaler cu părul alb stătea pe un tron de mesteacăn împletit, cu scoarţa mai albă decât neaua. Se aplecă înainte şi-i făcu semn din cap unei fete cu pielea verde şi cu aripi, care se uită la Val cu ochii ei negri, stranii. Zâna cu aripi se aplecă şi-i vorbi uşor cavalerului de pe tron. Buzele lui se contorsionară într-un fel de zâmbet.

Deasupra ei se afla partea de dedesubt a dealului, goală ca un bol, plină de rădăcini lungi, atârnate, care se agăţau şi se

răsuceau ca nişte degete ce nu puteau să ajungă la ceea ce doreau.

Peste tot în jurul lui Val tot felul de creaturi şopteau, clipeau şi se uitau uimite la ea. Unele erau înalte şi slabe ca nişte beţe, altele nişte creaturi micuţe care pluteau prin aer. Unele aveau coarne care li se răsuceau înapoi ieşind din sprâncene, ca viţa-de-vie, altele coame pestriţe date pe spate, groase ca aţa pe mosor, iar câteva mergeau pe picioare ciudate. Val se dădu înapoi din faţa unei fete cu aripi ca pulberea şi degete a căror culoare se închidea de la alb ca piatra lunii la albastru în vârfuri. Nu exista niciun loc în care să se uite şi să vadă ceva cunoscut.

Un bărbat ridat cu păr lung şi auriu se aşeză pe un genunchi în faţa creaturii de pe tron, iar apoi se ridică sprinten ca un băieţel. Se uită ironic în direcţia lui Val.

— Au găsit intrarea uşor ca şi cum ar fi fost ghidaţi, dar cine ar arăta drumul unor oameni? O enigmă pentru plăcerea şi încântarea Domniei Tale, stăpâne Roiben.

— Cum spui tu.

Roiben dădu din cap spre el, iar bărbatul se dădu înapoi.

— Pot să rezolv acest mister, spuse o voce cunoscută.

Val se rostogoli pe spate, lovindu-se de trupul lui Luis şi răsucindu-şi capul spre cel care vorbea. Luis gemu. Mabry trecu peste ei, tivul rochiei sale arămii atingându-i obrazul lui Val. Aceasta întinse o cutie argintie sculptată şi se aplecă în semn de curtoazie superficială.

— Am ceea ce caută ei.

Roiben ridică o singură sprânceană albă.

— Curtea mea nu e încântata că lumina soarelui se bucură şi dansează în holurile noastre, chiar dacă numai un moment, pentru a-i lăsa să intre pe prizonieri.

Luis se întoarse pe-o parte şi Val observă că şi el era legat ca şi ea, iar faţa îi era însângerată. Fiecare inel îi fusese smuls din faţă.

Mabry lăsă ochii în jos, dar nu păru foarte ruşinată.

— Daţi-mi voie să mă ocup şi de lumină, şi de cei care au adus-o.

— Nenorocito... începu Val, dar fu întreruptă de o palma peste umăr.

— Nu te-a întrebat nimic, spuse zâna cu părul auriu. Nu

spune nimic.

— Nu, spuse stăpânul Curţii Întunecate. Lasă-i să vorbească. Avem aşa de rar muritori drept oaspeţi. Îmi amintesc ultima dată, dar atunci a fost mai mult decât memorabil.

Câţiva din adunare chicotiră la asta, dar Val nu era sigură de ce.

— Băiatul chiar poate să vadă, dacă nu mă înşel. Unul dintre noi ţi-a scos ochiul, nu?

Luis se uită prin cameră, cu frica întipărită pe chip. Îşi linse sângele de pe buză şi dădu din cap.

— Mă întreb ce vezi când te uiţi la mine, spuse Roiben. Dar spuneţi-ne mai bine de ce aţi venit. Chiar se află în posesia lui Mabry ce căutaţi voi?

— I-a scos inima... spuse Val. Inima unuia din poporul vostru

— Un trol. Am venit să o iau înapoi.

Mabry râse, un râs profund, senzual. Câţiva din mulţime râseră şi ei.

— Ravus e mort de mult deja, putrezind în casa lui. Cu siguranţă ştii asta. La ce-ţi mai trebuie inima lui acum?

— Mort sau nu, spuse Val. Am venit după inima lui şi o s-o am.

Un zâmbet crispat îi apăru lui Roiben pe buze, iar Val simţi groaza strecurându-se în ea. El se uită la Val şi la Luis cu ochi pali.

— Ceea ce ceri nu-i al meu şi nu-ţi pot da, dar poate slujitoarea mea va fi generoasă.

— Nu prea cred, zise Mabry. Dacă mănânci inima lui, îi consumi şi unele puteri. O să savurez inima lui Ravus.

Se uită în jos, întâi la Luis, apoi la Val.

— Şi o s-o savurez cu atât mai mult cu cât ştiu că ai vrut-o.

Val se ridică pe genunchi, apoi în picioare, cu mâinile încă legate la spate. Sângele îi zvâcnea în urechi atât de tare ca aproape nu mai auzea nimic altceva.

— Luptă-te cu mine pentru ea! O să pun pariu cu inima mea pentru a lui.

— Inimile muritorilor sunt slabe. Ce nevoie am de o asemenea inimă?

Val făcu un pas spre ea.

— Dacă sunt aşa de slabă, atunci tu trebuie că eşti al naibii de laşă ca să nu lupţi cu mine.

Se întoarse spre creaturile fantastice, spre cele cu ochi de pisică, spre cele cu pielea aurie şi verde, spre cele cu trupuri prea lungi sau prea late sau de diferite proporţii nenaturale.

— Sunt doar un om, nu? Nu sunt nimic. Mă duc într-o singură răsuflare de-a voastră, aşa a spus Ravus. Aşa că dacă te temi de mine, eşti mai puţin de atât.

Ochii lui Mabry străluciră periculos, dar faţa îi rămase implacabilă.

— Ai mare îndrăzneală să vorbeşti aşa aici, la curtea mea, la picioarele noului meu stăpân.

— Îndrăznesc, zise Val. Aşa cum tu îndrăzneşti să faci pe nobila şi pe puternica, deşi ai venit aici să-l omori, aşa cum l-ai omorât pe Ravus.

Mabry râse scurt şi ascuţit, dar se auziră mormăieli în rândul adunării.

— Lasă-mă să ghicesc, spuse Roiben leneş. Nu ar trebui să mai ascult niciun moment ce spune muritoarea.

Mabry deschise gura, apoi o închise.

— Acceptă-i provocarea, spuse Roiben. Nu o să se spună că cineva de la curtea mea nu poate să învingă un copil muritor. Nici nu se va spune că ucigaşul meu a fost un laş.

— Cum vrei, spuse Mabry, întorcându-se brusc spre Val. După ce termin cu tine, o să-i scot celălalt ochi lui Luis şi o să fac o nouă harfă din oasele voastre.

— Fă-mă o coardă în harfa ta, şuieră Val. Şi o să te blestem de fiecare dată când tragi de ea!

Roiben se ridică în picioare.

— Eşti de acord cu termenii provocării ei? întrebă el, iar Val bănui ca-i dădea şansa să facă ceva, dar nu ştiu ce.

— Nu, zise Val. Nu pot să mă tocmesc pentru Luis. Nu are nimic de-a face cu provocarea mea.

— Pot să mă tocmesc eu pentru mine, zise Luis. Sunt de acord cu termenii lui Mabry, dacă oferă şi ea ceva. Poate să mă aibă, dar dacă Val câştigă, atunci plecăm liberi. Avem voie să ieşim de-aici.

Val se uită la Luis, recunoscătoare pentru observaţia lui şi uimită de propria prostie.

Roiben dădu din cap.

— Foarte bine. Dacă muritoarea câştigă, ea şi tovarăşul ei au drum liber prin ţinuturile mele. Şi de vreme ce nu aţi hotărât

termenii luptei, o să-i aleg eu – o să luptaţi până la prima picătură de sânge.

Oftă.

— Să nu credeţi ca e vreun pic de mila în asta. Dacă Mabry câştigă inimile şi oasele voastre, a fi în viaţă nu pare de preferat morţii. Eu însă am nişte întrebări pentru Mabry pentru care am nevoie de ea în viaţa. Acum, Thistledown, dezleagă muritorii şi dă-i fetei armele.

Bărbatul cu păr auriu strecură o cheie zimţată în lacăt şi cătuşele se deschiseră, căzând la pământ cu un sunet sec ce răsună în dom.

Luis se ridică un moment mai târziu şi-şi frecă încheieturile.

O femeie cu păr pe obraz, atât de lung încât era împletit în mici cosiţe, îi aduse sabia de sticlă lui Val şi se aplecă aproape în genunchi, ridicând sabia în mâini. Sabia lui Tamson. Val se uită la Mabry, dar dacă avu vreo reacţie la vederea ei, dacă îşi aminti măcar cui îi aparţinuse odată, nu dădu niciun semn.

— Poţi s-o faci, zise Luis. Ce ştie ea despre luptă? Nu e cavaler. Numai nu o lăsa sa te distragă cu vraja.

Vraja. Val se uita la ghiozdanul de pe umărul lui Luis. Era aproape o sticla plină cu Never acolo. Dacă arma lui Mabry era vraja, atunci putea să lupte cu ea astfel.

— Dă-mi geanta, ceru Val.

Luis o strecura în jos pe braţ şi i-o întinse.

Val atinse sticla. Strecurându-se de-a lungul ei, mâna i se închise pe o brichetă. Numai un moment şi peste Val s-ar revarsă puterea.

Când se întoarse îşi văzu faţa reflectată în lamă, îşi văzu ochii injectaţi şi pielea murdară înainte ca luminile rătăcitoare de sub deal să se reverse asupra sabiei. Val se gândi la acea fată, Nancy, lovită de tren pentru că era atât de plină de Never că nu văzuse strălucirea luminilor, nici nu auzise scârţâitul frânelor. Ce putea să piardă Val în timp ce-şi ţesea propriile iluzii? Simţi povara înţelegerii lovind-o în stomac, asemenea unei pietre înghiţite; trebuia să facă asta fără Never care să-i joace sub piele.

Val trebuia să lupte cu Mabry cu ceea ce ştia – ani de lacrosse şi săptămâni de antrenament cu sabia, lupte cu pumnii cu copiii din cartier, care nu spuneau niciodată că loveşte ca o fată, durerea împingându-i trupul spre ceea ce credea că poate

îndura. Val nu putea să lupte cu foc împotriva focului, dar putea să lupte cu gheaţă.

Aruncă bricheta şi ridică sabia de sticlă din mâinile fetei.

„Nu am voie să cad, îşi aminti ea, gândindu-se la Ravus, la Dave şi la dominouri aşezate în şiruri ordonate. Nu am voie să cad sau să dau greş.”

Nobilimea de la curte eliberase un pătrat în mijloc, iar Val păşi în el, dându-şi jos haina. Aceasta căzu pe podea; aerul rece făcu să i se ridice părul de pe mâini. Trase aer în piept şi-şi mirosi propria respiraţie.

Mabry ieşi din mulţime, îmbrăcată în ceaţă, care se coagulă sub forma unei armuri. Ţinea în mână un bici de fum. Vârful avea lujeri care-i amintiră lui Val de modul în care ardeau pietrele preţioase.

Val înaintă un pas, desfăcând uşor picioarele şi relaxând genunchii. Se gândi la câmpul de lacrosse, la modul strâns, dar lejer în care se ţine băţul. Se gândi la mâinile lui Ravus împingându-i corpul în poziţia corectă. Val simţea dorinţa de Never, pârjolind-o din interior, umplând-o de foc, dar strânse din dinţi şi se pregăti să înceapă.

Mabry paşi maiestuos în centrul pătratului. Val vru să întrebe dacă trebuie să înceapă acum, dar Mabry îşi trimise biciul învârtindu-se şi nu mai rămase timp de întrebări. Val pară, încercând să taie biciul pe jumătate, dar acesta deveni asemenea ceţii, iar sabia trecu prin el.

Mabry dădu din nou cu biciul. Val blocă, fandă şi împinse sabia înainte, dar mişcarea fu prea scurtă. De-abia reuşi să se dea la o parte din calea altei lovituri.

Mabry învârti biciul deasupra capului ca pe un lasou. Zâmbi mulţimii, iar adunarea de creaturi urlă. Val nu era sigură dacă o favorizau sau doar strigau după sânge.

Biciul zbură, şerpuind spre Val. Aceasta se lăsă în jos şi alergă spre Mabry, încercând una din mişcările acelea elegante care arătau minunat dacă îţi ieşeau. Rată total.

Încă două parări şi Val obosi repede. Nu dormise de două zile, iar ultima ei masă fusese un măr vrăjit. Mabry o făcu să se retragă, iar curtea fu nevoită să facă loc pentru ca Val să se împiedice în retragere.

— Ai crezut că eşti erou? întrebă Mabry, cu vocea plină de milă ironică, destul de tare ca să audă mulţimea.

— Nu, spuse Val. Cred că tu eşti răufăcătorul.

Val îşi muşcă buza şi se concentră. Umerii şi încheieturile lui Mabry nu se mişcau cu acel control rafinat de care ar fi fost nevoie pentru a reuşi loviturile ce se îndreptau spre Val. Mintea ei era cea care făcea treaba. Biciul era o iluzie. Cum putea Val să câştige, dacă Mabry putea să schimbe cu gândul direcţia biciului sau să-l facă să şerpuiască mai departe decât lungimea lui?

Val îşi ridică sabia pentru a bloca o altă lovitură, iar funia de ceaţă se înfăşură de-a lungul sabiei. O smucitură puternică o smulse din mâinile lui Val. Sabia zbură cât colo, făcând mai mulţi curteni să ţipe şi să se dea înapoi. Sabia lovi podeaua de lemn şi se sparse în trei bucăţi.

Biciul se întinse iar spre Val, şfichiuind pentru a-i atinge faţa. Val se lăsă în jos şi alergă spre rămăşiţele sabiei, biciul zbârnâind chiar în urma ei.

— Nu te lăsa afectată de faptul că eşti pe cale să mori, spuse Mabry cu un râs care îi invita pe spectatori să râdă alături de ea. Viaţa ta a fost întotdeauna destinată să fie atât de scurtă încât să nu conteze.

— Taci!

Val trebuia să se concentreze, dar era dezorientată, panicată. Lupta greşit; lupta ca şi cum ar fi vrut să o omoare pe Mabry, dar ca să câştige nu trebuia decât să o lovească o dată, iar tot ceea ce era nevoie să facă pentru a pierde era să se lase lovită.

Mabry era orgolioasă. Asta era destul de evident. Arăta calmă şi lupta calm. Deşi se baza foarte mult pe vrajă, o făcea în aşa fel încât să pară ea luptătoarea mai bună. Dacă putea să facă în aşa fel încât biciul să prindă lama sabiei, nu ar fi putut să-l facă pur şi simplu să-i prindă mâna? Nu putea să arunce cuţite în gâtul lui Val?

Probabil că voia un triumf dramatic. O cicatrice mică pe obrazul lui Val. O rană lungă pe spate. Biciul înfăşurându-se în jurul gâtului ei. Era un spectacol, la urma urmei. Spectacol dat de un maestru în faţa unei curţi pe cale de a-şi da verdictul în legătură cu ea.

Val se opri la doar un pas de mânerul încă intact al sabiei, cu o parte de lamă încă prinsă de el. Se întoarse.

Mabry înainta spre ea, cu buzele răsucite într-un zâmbet.

Val trebuia să facă ceva neaşteptat, aşa că asta făcu.

Continuă să stea pur şi simplu acolo.

Mabry ezită numai un moment înainte de a trimite biciul de fum spre ea. Val se aruncă la pământ, se rostogoli, prinse mânerul a ceea ce mai rămăsese din sabie şi-l înfipse fără eleganţă sau graţie în genunchiul lui Mabry.

— Opriţi-va! strigă zâna cu par auriu.

Val dădu drumul mânerului mânjit de numai puţin sânge. Era suficient. Mâinile începură să-i tremure.

Armura de foc şi armele lui Mabry dispărură şi aceasta fu din nou în rochie.

— Nu contează, zise ea. Amintirea ta însângerată va putrezi ca şi iubirea ta. O să găseşti un cadavru nepotrivit pentru a-ţi fi tovarăş.

Val nu putu să oprească zâmbetul care i se întinse atât de larg pe faţă încât o duru.

— Ravus nu-i mort, zise ea, încântată de expresia total absorbită de pe faţa lui Mabry. Am tras toate perdelele şi l-am transformat în piatră. O sa fie bine.

— Nu-i posibil...

Mabry întinse mâna şi fumul se coagulă într-un iatagan. Îl aruncă înainte. Val se retrase împleticindu-se şi întorcând capul din faţa loviturii. Lama îi zgârie obrazul, trasând o linie arzândă de-a lungul pielii.

— Am spus sa te opreşti! strigă zâna cu păr auriu, ridicând cutia argintie.

— Opreşte-te! îi ceru regele Curţii Malefice. M-ai nemulţumit de trei ori, Mabry, spion sau nu. Din cauza nepăsării tale, muritorii au adus lumina zilei în Curtea Nopţii. Din cauza lipsei tale de valoare, un muritor a câştigat o favoare de la noi. Şi din cauza meschinăriei tale, promisiunea mea ca muritorii nu vor fi răniţi în ţinuturile mele a fost dezonorată. Prin urmare, eşti exilată.

Mabry ţipă, un sunet inuman, care semăna cu vântul.

— Îndrăzneşti să mă exilezi? Pe mine, spionul de încredere al Doamnei Nicnevin la Curtea Luminoasă? Pe mine, care sunt un adevărat slujitor al Curţii Malefice, nu un pretendent la tron?

Degetele îi deveniră cuţite, iar chipul – nenatural de lung şi monstruos. Se întinse spre Roiben.

Trupul lui Val se mişcă automat, mişcările pe care le exersase de sute de ori în podul prăfuit intrându-i în reflex

asemenea zâmbetului. Pară lovitura lui Mabry şi o înjunghie în gât.

Sângele care îi ţâşni pe rochia roşie o împroşcă pe Val. Degetele-cuţite o prinseră pe Val, făcându-i râni lungi în spate în timp ce Mabry o trăgea spre ea ca într-o îmbrăţişare a îndrăgostiţilor. Val ţipă; durerea pulsa în ea, iar şocul rece o paraliză. Apoi, dintr-odată, Mabry căzu, sângele înnegrind podeaua şi mâinile alunecându-i de pe spatele lui Val. Nu se mai mişcă.

Un val de murmure se ridică dinspre mulţime. Luis alergă spre ea, împingând zânele, pentru a o prinde pe Val, care cădea.

Tot ceea ce văzu Val fu sabia de sticlă spartă în bucăţi şi plină de sânge. „Să nu cazi” îşi aminti ea, dar cuvintele nu păreau să mai fie în context. Privirea i se înceţoşă.

— Daţi-mi inima, strigă Luis, dar în haos, nimeni nu-i dădu atenţie.

— De-ajuns, spuse cineva, probabil Roiben.

Val nu se putea concentra. Luis vorbi, apoi se mişcară, făcându-şi loc prin mulţimea estompată. Val se împletici, Luis ridicând-o, în timp ce coteau pe coridoarele subpământene. Zgomotul curţii se estompă pe când ieşeau pe dealul rece.

— Haina mea, mormăi Val, dar Luis nu se opri.

O duse la maşină şi o sprijini de ea în timp ce împingea scaunul.

— Intră şi aşază-te pe burtă. Intri în şoc.

Era ceva în legătură cu o cutie. O cutie cu o inimă în ea, ca în Alba ca Zăpada.

— Ai luat-o de la pădurar? întrebă Val. A înşelat-o pe regina cea rea. Poate că ne-a înşelat şi pe noi.

Luis trase aer în piept şi apoi îl scoase repede.

— Te duc la spital.

Replica tăie ceaţa în care se afla Val, destul cât să o umple de panică.

— Nu! Ravus şi Dave ne aşteaptă. Trebuie să mergem să jucăm domino.

— Mă sperii de moarte, Val, spuse Luis. Haide, aşază-te să mergem în oraş. Dar nu adormi. Stai trează.

Val urcă în maşină, lipindu-şi faţa de pielea în care era îmbrăcat scaunul. Simţi haina lui Luis pe ea şi tresări. Avea

senzaţia că îi ia foc spatele.

— Am reuşit, şopti ea, în timp ce Luis întorcea cheile în contact şi porni pe stradă. Am terminat nivelul.

Capitolul 14

„Toţi oamenii ar trebui să încerce să afle,
înainte de a muri, de unde fug, încotro şi de ce.”

JAMES THURBER

Ajunseră în oraş când soarele cobora în spatele lor. Merseseră încet. Traficul aglomerat şi cozile de la punctele de plată pe autostradă lungiseră călătoria, iar Val se mişca tot timpul pe scaunul din spate. Aerul rece care venea de la ferestrele pe care Luis nu voise să le închidă o îngheţa, iar durerea pe care o resimţea la atingerea tapiţeriei făcea să-i fie imposibil să se întoarcă.

— Eşti bine? întrebă Luis.

— Sunt trează, spuse Val îngenunchind şi ţinându-se de partea pe care se ţine capul, fără să ia în seama cât se simţea de ameţită când se ridică.

Cutia argintie se afla pe scaunul din faţă, luminile slabe de afară scoţând în evidenţa cununa de rugi sculpturală, care înconjura un singur trandafir.

— E deja întuneric.

— Nu putem să mergem mai repede. Traficul e groaznic, chiar şi în direcţia asta.

Val se uită la Luis şi i se păru că-l vede pentru prima data. Faţa îi sângera, iar pletele îi erau libere, fire de păr cârlionţându-i-se în jurul capului ca o aură, dar expresia feţei era calmă, chiar blândă.

— O să ajungem la timp, spuse ea, încercând să pară curajoasă şi fermă.

— Ştiu, răspunse Luis, iar Val se bucură de alinarea minciunilor umane, în timp ce înaintau prin trafic.

Ajunseră în dreptul pasajului subteran. Luis opri maşina şi sări afară, împingând scaunul pentru ca Val să iasă şi ea. Aceasta luă cutia şi se strecură afară din maşină în timp ce Luis lovea în buşteanul de lemn.

Val alergă în sus pe scări, ţinând cutia la piept. Plângea deja

când intră în camera întunecată.

Ravus zăcea în mijlocul podelei; nu mai era din piatră, şi avea pielea ca de marmură. Val se lăsă în genunchi lângă el, deschise cutia argintie şi scoase comoara însângerată. Era rece şi-i alunecă printre degete în timp ce o puse în rana rece din piept. Sângele de pe podea se uscase în dungi negre care se decojiseră unde călcase ea, iar lui Val i se făcu rău văzându-le.

Se uită în sus la Luis şi probabil că el citi nefericita veste pe chipul ei, pentru că lovi un teanc de cărţi, făcând ca praful să se învolbureze prin aer. Niciunul dintre ei nu rupse tăcerea; clipele treceau, fiecare dintre ele inutilă, acum că ajunseseră prea târziu.

Lacrimile i se uscară pe obraji şi nu mai veniră altele. Se gândi ca trebuia să ţipe sau să plângă, dar nimic nu părea să exprime golul care o copleşea.

Val se aşeză pe podea, trecându-şi degetele prin părul moale al lui Ravus, dând la o parte şuviţele rătăcite de pe faţă. Probabil se trezise, când se transformase, într-o cameră goală şi cu o durere groaznică. O chemase? O blestemase când îşi dăduse seama că-l lăsase să moară singur?

Aplecându-se mult şi ignorând mirosul sângelui, îşi lipi gura de a lui. Buzele lui erau moi şi nu atât de reci cum se temea ea.

Ravus tuşi, iar ea se retrase brusc. Pielea de pe pieptul lui Ravus începuse să se refacă, iar inima îi bătea sacadat.

— Ravus? şopti Val.

El îşi deschise ochii aurii.

— Mă doare totul.

Râse şi apoi începu să tuşească.

— Pot numai să bănuiesc ca asta e bine.

Val clătină din cap, toţi muşchii feţei durând-o când încercă să zâmbească.

Luis traversă camera şi se aşeză şi el în genunchi lângă Ravus.

Acesta se uită la el, apoi la Val din nou.

— Voi doi... voi doi m-aţi salvat?

— Ei, haide, spuse Luis. De parcă ar fi fost greu pentru Val să meargă la Curtea Malefică, să facă o înţelegere cu Roiben, să o provoace pe Mabry la duel, să câştige inima ta, iar apoi să se întoarcă aici, la o oră aglomerată.

Val râse, dar râsul ei sună prea tare şi prea spart, chiar şi

pentru ea. Privirea lui Ravus se opri asupra lui Val, iar aceasta se întrebă dacă o ura pentru că ea fusese cea care îl salvase, dacă simţea că acum era dator faţă de cineva care îl dezgusta.

Ravus gemu şi începu să se ridice, dar n-avu putere şi căzu la loc.

— Sunt un prost, spuse el.

— Rămâi unde eşti.

Val aduse repede o pătură şi i-o împinse sub cap lui Ravus.

— Odihneşte-te.

— O să fie bine, spuse el.

— Sigur? întrebă Val.

— Sigur.

Se întinse să-i strângă umărul, dar Val tresări când degetele lui atinseră tăieturile de pe spatele ei. Ochii lui îi susţinură privirea un lung moment, apoi el îi ridică puţin cămaşa. Chiar şi cu coada ochiului, Val putea să vadă că e plină de sânge.

— Întoarce-te.

Val se întoarse, aşezându-se pe genunchi şi ridicându-şi spatele tricoului peste cap. Stătu aşa un moment, apoi lăsă cămaşa înapoi.

— E rău?

— Luis, zise Ravus, cu vocea aspră. Adu-mi câte ceva de pe masă.

Luis adună ingredientele şi le așeză pe podea lângă Ravus. Acesta îi arăta mai întâi cum să-i ungă lui Val spatele cu alifie, apoi cum să-şi trateze propriile piercinguri, iar în cele din urmă ţesu amarant cu cruste de sare şi tulpini lungi de iarbă verde. I le dădu lui Luis.

— Fă o coroană din asta şi pune-o pe fruntea lui David. Sper numai să fie de-ajuns.

— Ia maşina, zise Val. Întoarce-te când poţi.

— Bine, spuse Luis, ridicându-se în picioare. O s-o aduc pe Ruth.

Ravus îi atinse braţul lui Luis, şi acesta se opri.

— Mă gândeam la ceea ce s-a spus şi nu s-a spus. Dacă zvonurile de la vreuna dintre curţi îl implică pe fratele tău, va fi în mare pericol.

Luis se ridică, uitându-se pe ferestre la oraşul licăritor.

— Va trebui să mă gândesc la ceva. O să fac vreun fel de târg. Mi-am protejat fratele până acum; o să continui să-l

protejez.
Se uită la Ravus.
— O să spui cuiva?
— Voi păstra secretul.
— O să încerc să merit asta.
Luis dădu din cap în timp ce trecea printre perdelele de plastic.
Val îl privi cum pleacă.
— Ce crezi că se va întâmpla cu Dave? întrebă ea cu vocea joasă.
— Nu ştiu, spuse Ravus la fel de încet. Dar recunosc că-mi pasă mult mai mult de ceea ce se va întâmpla cu Luis. Se întoarse spre ea. Şi cu tine. Ştii, arăţi îngrozitor.
Ea zâmbi, dar zâmbetul i se pierdu o clipă mai târziu.
— Sunt îngrozitoare.
— Ştiu ca m-am purtat urât cu tine.
El se uită într-o parte, la scândurile podelei şi la propriul sânge uscat, iar Val se gândi cât era de ciudat că uneori părea cu mult mai bătrân decât ea, dar alteori nu părea deloc mai în vârstă.
— Ceea ce mi-a spus Mabry m-a durut mai mult decât mă aşteptam. Îmi era uşor să cred că săruturile tale sunt false.
— Nu credeai că te plac cu adevărat? întrebă Val surprinsă. Acum crezi că te plac cu adevărat?
Ravus se întoarse spre ea, cu nesiguranţa întipărită pe faţă.
— Ai făcut ceva efort ca să purtăm conversaţia asta, dar… nu vreau să intrăm prea mult în amănunte în legătură cu ce sper eu…
Val se întinse lângă el, aşezându-şi capul în scobitura braţului său.
— Ce speri?
El o trase aproape de el, având grijă să nu-i atingă rănile în timp ce o cuprindea în braţe.
— Sper că simţi pentru mine ceea ce simt eu pentru tine, spuse el, vocea lui fiind ca o şoaptă pe gâtul ei.
— Şi ce simţi? întrebă ea cu buzele atât de aproape de obrazul lui ca îi putea simţi pielea sărată când le mişcă.
— Mi-ai ţinut inima în mână în noaptea asta, spuse el. Dar am simţit că era în mâinile tale de mult mai mult timp.
Ea zâmbi şi închise ochii. Stătură împreună, sub pod,

luminile oraşului arzând dincolo de ferestre, asemenea unui cer plin de stele căzătoare, în timp ce ei adormeau.

○

O pasăre neagră cu aripi care străluceau în nuanţe de purpuriu şi albastru, de parcă ar fi fost făcute din ulei, ateriză pe pervaz, cu un bilet în cioc. Dansa pe pervazul lui Val, bătând în fereastră cu picioarele, ochii strălucindu-i ca nişte bucăţi de onix ud în lumina estompată.

— E destul de ciudat, spuse Ruth.

Se ridică de unde era întinsă pe burtă, cu diverse cărţi de la bibliotecă împrăştiate în jurul ei. Lucraseră la un raport intitulat *Rolul depresiei postpartum în infandcid* pentru a obţine credite suplimentare la ora de igienă. Atât de rău căzuseră la proiectul copilul de făină.

Lui Val i se păruse ciudat să se afle din nou pe holurile şcolii după ce lipsise o lună aproape, materialul moale al tricoului său frecându-se de tăieturile cu crustă de pe spate, mirosind a şampon şi detergent. Îşi aduse aminte cu plăcere de mesele de prânz, când obişnuia să comande pizza şi lapte cu ciocolată. Când Tom trecu pe lângă ea, abia dacă îl observă. Fusese prea ocupată cu alergatul, machiatul şi promisiunea de a nu mai lipsi nicio zi de la şcoală.

Val se duse la fereastră şi o deschise. Pasarea lăsă hârtia făcută sul pe covor şi zbură cârâind.

— Ravus îmi trimite bilete.

— Bileeeete? întrebă Ruth, vocea ei ameninţând să facă presupunerile cele mai obscene dacă nu i se dădeau detalii.

Val îşi dădu ochii peste cap.

— Despre Dave. Trebuie să iasă din spital săptămâna viitoare. Şi Luis s-a mutat în locuinţa lui Mabry. Spune că, deşi e o dărăpănătură, e una în partea mai bună a oraşului.

— Vreo veste despre Lolli?

Val dădu din cap.

— Nimic. Nimeni nu a văzut-o.

— Numai despre asta scrie?

Val aruncă nişte hârtii în direcţia lui Ruth.

— Şi că-i e dor de mine.

Ruth chicoti bucuroasă.

— Păi, în ăsta ce scrie? Haide, citeşte-l cu voce tare.

— Bine, bine, asta încerc să fac.

Val desfăcu hârtia.

— Scrie „Te rog, vino să te întâlneşti cu mine la locul cu leagăne, în spatele şcolii. Am să-ţi dau ceva".

— De unde ştie că e un loc cu leagăne la şcoală?

Ruth se ridică evident uimită.

Val dădu din umeri.

— Poate i-a spus corbul.

— Ce crezi că o să-ţi dea? întrebă Ruth. Un pic de acţiune fierbinte?

— Eşti aşa de dezgustătoare! Aşa de vulgară.

Val ţipă, aruncând cu mai multe hârtii în ea, răvăşind complet munca lor. Apoi rânji.

— Orice-ar fi, nu i-l prezint mamei.

Fu rândul lui Ruth sa ţipe îngrozită.

În noaptea aceea, în drum spre uşa de la intrare, trecu pe lângă mama ei care stătea în faţa televizorului, urmărind o emisiune despre o femeie care-şi injecta colagen în buză.

Un moment, vederea acului făcu să i se încleşteze muşchii. Val simţi mirosul familiar de zahăr ars, iar venele i se răsuciră ca nişte viermi în braţe, dar dezgustul pe care i-l provocă această amintire era la fel de puternic ca dorinţa.

— Mă duc să mă plimb, zise ea. Mă întorc mai târziu.

Mama lui Val se întoarse panicată.

— E doar o plimbare, spuse Val, fără să reuşească să alunge toate întrebările care stăteau nerostite între ele, aşteptând răspunsuri.

Mama ei părea a vrea să pretindă că nu avusese loc ultima lună. Se referea la ea numai vag, spunând „Când ai fost plecată" sau „Când nu erai aici". În spatele acestor cuvinte păreau sa fie oceane negre, vaste, de frică, iar Val nu ştia cum sa navigheze pe ele.

— Să nu vii prea târziu, spuse mama ei slab.

Căzuse prima zăpadă, îmbrăcând crengile cu mâneci de gheaţă şi făcând cerul strălucitor ca-n timpul zilei. Val se îndreptă spre terenul de joacă al şcolii în timp ce începeau din nou rafale de zăpadă.

Ravus era acolo, o umbră neagră, aşezat într-un leagăn prea mic pentru el, aplecându-se înainte pentru a evita lanţurile. Purta o vrajă care-i făcuse dinţii mai puţin proeminenţi, pielea mai puţin verde, dar arăta în mare parte ca el însuşi, îmbrăcat

cu o haină lungă, neagră, mâinile lui înmănuşate ţinând o sabie în poală.

Val se apropie, îndesându-şi mâinile în buzunare şi simţindu-se brusc timidă.

— Hei!

— Mă gândeam ca ar trebui sa ai o sabie a ta, spuse Ravus.

Val se întinse şi-şi trecu degetul peste metalul tocit. Era subţire, cu apărătoarea în formă de iederă împletită şi cu mânerul înfăşurat în piele sau pânză.

— E frumoasă, zise Val.

— E fier, spuse el. Făcută de mâini umane. Nicio creatură fantastică nu o va putea folosi împotriva ta. Nici chiar eu.

Val luă sabia şi se aşeză în leagănul de lângă el, trăgându-şi piciorul prin zăpadă şi transformând-o în mocirlă.

— Ăsta da cadou!

El zâmbi, aparent mulţumit.

— Sper ca vei continua să mă înveţi să o folosesc.

Zâmbetul lui se lărgi.

— Sigur. Nu trebuie decât să-mi spui când.

— Mă gândeam să mă înscriu la New York University. Lui Ruth îi place departamentul lor de film şi au şi o echipă de scrimă. Ştiu ca nu e tocmai genul de luptă pe care l-am învăţat de la tine, dar nu ştiu, mă gândeam că nu are cum să fie complet diferit. Şi mai e şi lacrosse.

— Ai veni în New York?

— Sigur.

Val se uită iar la picioarele ei murdare.

— Trebuie să termin şcoala. Am primit toate mesajele tale.

Îşi simţea obrajii fierbinţi şi dădu vina pe frig. Mă întrebam dacă există posibilitatea să-ţi trimit şi eu.

— Te deranjează păsările?

— Nu. Corbul pe care mi l-ai trimis era frumos, deşi cred că nu m-a plăcut.

— O să-i cer viitorului meu mesager să aştepte răspunsul tău.

Numai cu puţin timp înainte, ea putea fi acel mesager.

— Ai auzit ceva de Mabry? Ce spune lumea?

— Zvonuri de la curţi spun că Mabry era un fel de agent dublu, dar fiecare curte o reneagă. Exilaţii din oraş ştiu că ea a fost cea care otrăvea – Curtea Luminoasă pare să afirme că ucidea la ordinele Curţii Nopţii – dar până acum nu a fost

asociată cu Dave. Din nefericire, mă tem că timpul va dezvălui amestecul lui.

— Şi apoi?

— Noi suntem un popor capricios, nestatornic. Capriciile vor decide soarta lui, nu vreo idee de-a muritorilor despre dreptate.

— Şi te vei întoarce la Curtea Luminoasă? Vreau să spun, acum că ştii adevărul despre moartea lui Tamson, nu există niciun motiv pentru care să mai rămâi în exil.

Ravus dădu din cap.

— Nu mai e nimic pentru mine acolo. Silarial împarte moartea prea repede.

Întinse o mână înmănuşată şi-i opri leagănul.

— Aş rămâne alături de tine, pentru toată viaţa.

— „Dus într-o suflare de zână”, cită ea.

Degetele lui îmbrăcate în piele îi mângâiară părul scurt şi se opriră asupra obrazului ei.

— Pot să-mi ţin respiraţia.